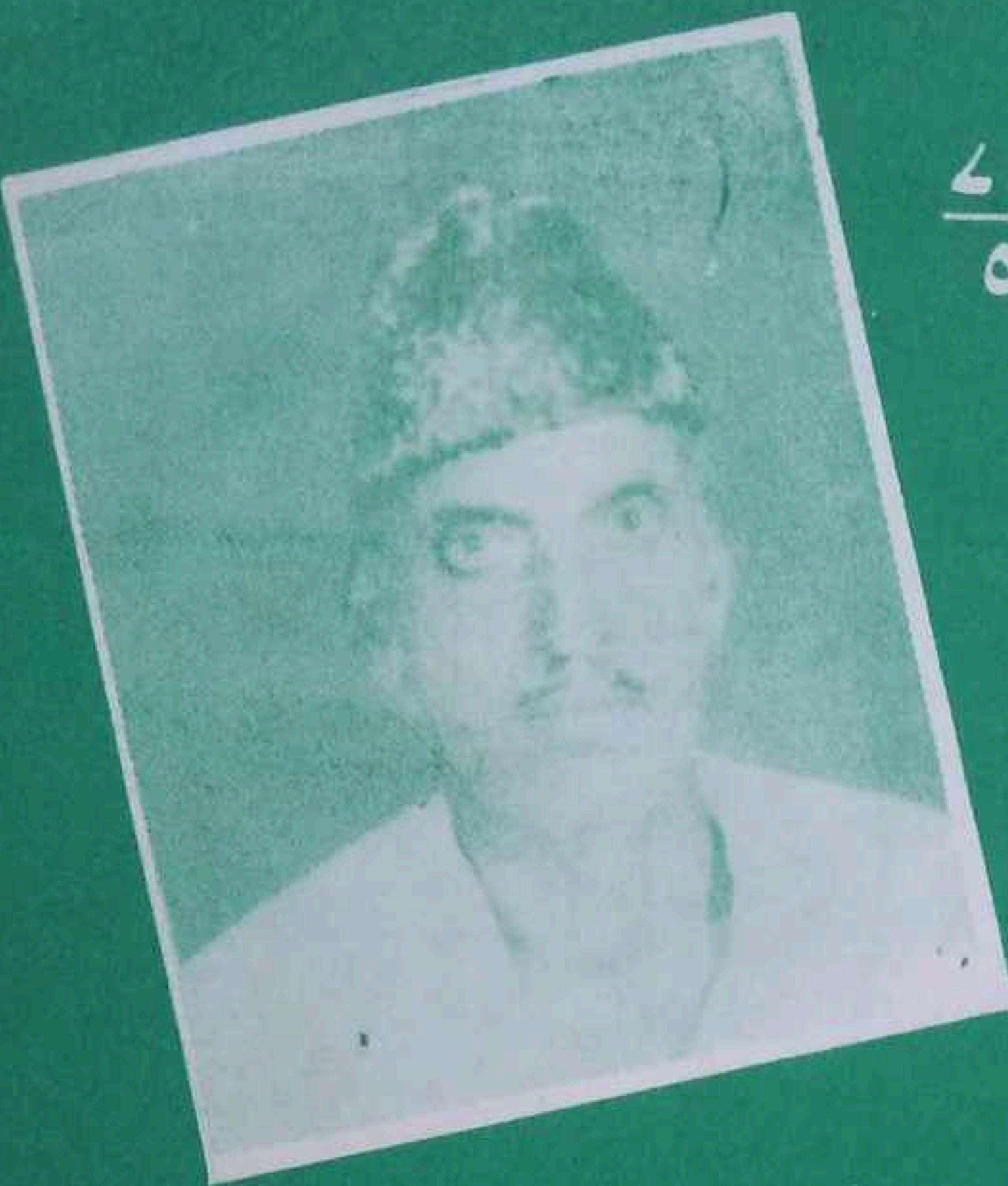
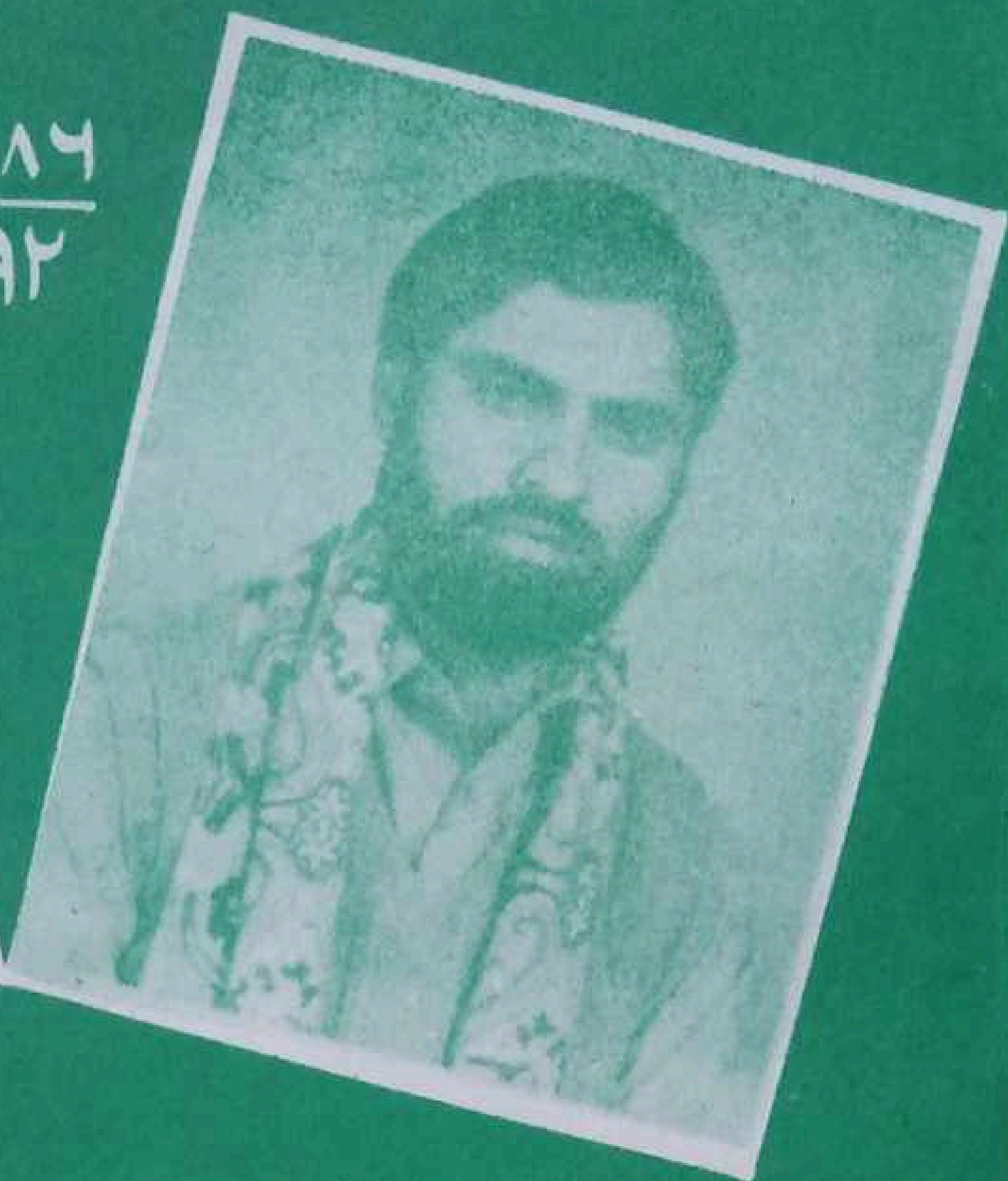
786
92

کلامِ خالق یارؔ (ونگی والے)

نمبر ۱

صفت رب رسول دی لکھیا کر، ایہہ دُنیا اے کوڑ فناہ ساری
جو کُجھ ہوناسی او کُجھ ہو گیا، متے ٹور جائے عمر بقاہ ساری
سچے دل تھیں معافیاں منگ جاکے، ہو جائیدی معاف خطا ساری
خالق یارؔ میاں گنہگار اسیں، صرف پاک اے ذات خدا ساری

ملنے کا پتہ: بھاگووال کلاں، ضلع گجرات

پیشِ لفظ

راقم الحروف ازیں سخنانِ دلنواز بندہ را بہ تحسین راغب کردہ است۔ حقیقت ایں است کہ راقم عزیزم خالق یار بہر موضوع کہ قلم راندہ است۔ بہ نقطۂ کمال رسائی حاصل کردہ است۔ من بدیں وصفِ کلام اُورا پسندیدہ کہ او بر ہر موضوعِ سخن بحث کردہ است کہ برائے سامعین نصیحت و ہدایت و آموزش است۔

علاوہ ازیں برائے راہنمائی سامعین ایں قرن دُرِ بے بہائے کلامِ خود پیش کردہ است کہ ضیائے ایشاں ہموارہ راہنمائی خواہد می کرد۔

جناب چوہدری نذر حسین صاحب سکینڈ ہیڈ ماسٹر گورنمنٹ ہائی سکول ٹکھن والی (گجرات)

تبصرہ نویس

میری اور خالق یار کی مجلس اکثر و بیشتر سکول میں تدریسی فرائض کے سلسلہ میں ہوتی رہی ہے۔ ان کے کلام کو سننے اور پرکھنے کا موقعہ ملتا رہا ہے۔ آپ ذاتی طور پر شریف النفس اور متقی مسلمان ہیں۔ ان کے دل میں عشقِ رسولؐ کوٹ کوٹ کر بھرا ہوا ہے۔ یہی عشق ان کی شاعری میں بھی جھلکتا ہے۔

زیرِ نظر کتابوں میں شاعر نے اپنے دل کی آواز کو شعروں کی لڑیوں میں پرو دیا ہے۔ شعری ترتیب اور قافیے ردیف کی پابندی کا خاص خیال رکھا ہے۔

مثلاً (قسمت) دلیاں والڑے ٹر گئے وطناں نوں، اسیں رہ گئے دھکیاں توڑیاں لئی
چلو قسمتاں جلو نصیب ساڈے، اسیں وقف آں ہجر وچھوڑیاں لئی
پیٹ دیاں دے نوکری رج کے تے، صدقے آپدے پراندے جوڑیاں لئی
خالق یار او موقعہ لبھ گیا، رج رج رباعیاں تے دوہڑیاں لئی

امید ہے کہ شائقین حضرات ان کی کتب کا مطالعہ کرکے زندگی کی حقیقتوں سے آشنا ہوں گے۔

جناب حاجی محمد یوسف صاحب
(بی۔ ایس سی۔ بی۔ ایڈ)

میرے خیال میں

برادرم خالق یار ٹھیٹھ پنجابی زبان پر اچھی طرح حاوی ہیں۔ موصوف نے تدریسی اور مشاغل سے فرصت کے چند لمحات نکال کر توحید باری، نعتِ حبیب پاک، دنیا کی بے ثباتی، زمانے کی عکاسی، عشقیہ اور ہجریہ، معرفت اور نصیحت آموز عنوانات پر اچھی طرح طبع آزمائی کی ہے۔

امید ہے کہ آئندہ بھی موصوف میدانِ سخن میں بہترین انداز سے قلم چلانے کی کوشش کریں گے۔

جناب حافظ محمد یوسف صاحب مہر
خادم درس العربیہ ٹکھنوال

ناشرین

ہم نے قریب سے قریب ہو (وچ وڑ کے) کر جھاتی لگائی ہے کہ جناب محترم خالق یار (محمد منیر) صاحب ایک شفیق اور مہربان استاد ہیں۔ اچھے بھائی، پاکیزہ دوست، ذہین و محنتی ٹیچر، حسن صورت و سیرت کا مجموعہ، ہمدرد، نیک و بہترین انسان، مخلص اور بے مثال روحانی باپ ہیں

ظاہر ہے کہ ایسے اوصاف کی مالک شخصیت کا کلام بھی بے نظر اور بے مثال ہی ہو سکتا ہے۔ اللہ تعالیٰ انہیں سلامت تا قیامت رکھے آمین

عظمت فاروق مہر، غلام عباس مہر راشد
اظہر اقبال اظہر و طلباء ۱۹۸۷ء تا حال...

پیش گلزارِ منیرؔ کتاب

حمدِ باری تعالیٰ

۱۔ صفت ربدی کریئے پہل پہلاں، جیہڑا سب اتے حکمران اے جی
ہر اک مکان دیوچ رہندا، ایپر فیر وی لامکان اے جی
روزی پتھراں وچہ پہونچان والا، اُچی شان والا نگہبان اے جی
خالق یارؔ میاں گھبراونا نئیں، ہو جاونا کم آسان اے جی

۲۔ لکھ لکھ قلمیں جلدی لکھ وی دے، الحمد للہ کراں پہلے
لاریب فیہ قرآن آکھے، پاک لفظ زبان اتے دھراں پہلے
جیہڑے خوف کو نوں لو کی ڈردے نیں، بیڑا ٹھیل دریا وچ تراں پہلے
خالق یارؔ جدوں لگے دربار محشر، کلمہ سوہنے محمدؐ دا پڑھاں پہلے

۳۔ صفت رب رسولؐ دی مکدی نئیں، دن رات پاویں لگاتار کریئے
پاویں قلماں سارے جہان دیاں، پاویں شاہی کھٹی بے شمار کریئے
پاویں رومیؒ تے پاویں اقبالؒ لکھاں، پاویں شیخ سعدیؒ وار وار کریئے
خالق یارؔ دی گل نہ سٹا پاییے، پہلاں سن کے فیر اعتبار کریئے

۴۔ صفتاں والیدی کریئے صفت پہلاں، جدیاں صفتاں اتے اعتماد اے جی
فیر اوسدے ول دھیان جاوے، خاطر جسدی جہان آباد اے جی
ہر کوئی اوسدا درد پیا الیندا اے، کیونکہ اوہدی یاد دلوچ سواد اے جی
خالق یارؔ نوں دید نصیب ہو گئی، تے سمجھیو سب لئی عید میلاد اے جی

علیٰ کل شئیٍ قدیر

۵۔ گڈی کس دی اے گڈی والیا وے، تیری نئیں کسے خریدار دی اے
دو تن روپیئے چار دیئے، ہو جاوندی کجھ اسوار دی اے
کدے سوچیا ای نال خیال دے وی، ہارن جدوں وجھوڑیدا مار دی اے
خالق یارؔ وانی گسید اکجھ وی نئیں، ہر شے ای پروردگار دی اے

۶۔ سدا اوپرانی نئیں گل رہندی، اک دن شاہ وی ہو گدا جاندا
اکدن تاج شہانے تے راج کرنا، اکدن کھوہ دیوچ وی آ جاندا
اکدن خوشیاں دا اکدن غمیاں دا، اکدن بالکل گنڈ نوا جاندا
کھیڈ رب دی اے خالق یارؔ ساری، گھڑی مدتاں کرے لنگا جاندا

۷۔ بے وارثاں دا وارث رب ساڈا، ڈاہڈے ڈاہڈیاں نوں ڈاہڈا مار دا اے
اوہدے امر بناں ہوندا کجھ وی نئیں، اچا نام ستار غفار دا اے
یونس مچھی دے پیٹ وچ رکھ لیندا، ڈبے ہوئے بیڑے پیا تار دا اے
خالق یارؔ میاں اوہدا نام لیوا، کدے وچ میدان نہ ہار دا اے

۸۔

محبوب دی آمد

اج میرے محبوب نیں آونا اے، ہر تھاں ریجھاں دے نال سنوار دیو
پھل جھنڈیاں لاؤ بچھاؤ ریشم، کلیاں راہواں دے وچ کھلار دیو
ویکھ ویکھ کے تے پیا خوش ہووے، ہر چیز دا روپ نکھار دیو
دل کھول کے تے خالق یارؔ ہیتوں، اج مبارکاں بے شمار دیو

۹۔ اوہدے آؤن دی خوشی اوکدیروں چین چڑھے، مٹھے دلاں نوں صبر و قرار آیا
اٹھو جھک کے کرو سلامیاں سب، بڑے چراں پچھوں میرا یار آیا

خالق یار کدے مک سکدی نئیں، کالی کملی والی سرکار دی گل
۲۱- ایدھر آؤ توانوں میں دسناں واں، آندے نیں جٹ تقریر نئیں ہو سکدا
کدے حصے وچ آئی اے اولیائی، کیہڑی قوم وچ پیر نئیں ہو سکدا
جنہوں دے عذاب پرواہ اے او، اوکدے دلگیر نئیں ہو سکدا
خالق یار دا ہے اعتبار ایوا، دوجہ بدرِ منیر نئیں ہو سکدا

۲۲. رونق سجناں نال

سجن آئے تے رونق آئی، کی دساں ایہ دھرتی ویران پئی سی
جنگل دیو وچ منگل ہویا، پھل کلیاں رلیاں دکان پئی سی
تائیں اسیں وی موجاں پئے ماننے آں، مٹی عرش دی فرش تے آن پئی سی
خالق یار اغیار وگاڑنا کی، جنہوں رب دی ذات بنان پئی سی

۲۳. شانِ رسالت ﷺ

دساں شان کی کملی والڑے دی، دو جہان تھیں جدا مقام اُچا
آجا رب وی پیا بلاوندا اے، ایسے محمد ﷺ دا نام اُچا
اک لکھ تے چوی ہزار نبی، کل نبیاں دا او تے امام اُچا
خالق یار وی حرصاں لا بیٹھا، دے سرڑے دا کوثروں جام اُچا
۲۴- دساں شان کی کملی والڑے دی، میتوں تے کوئی وی حساب نہ آوندا اے
ساڈے پاک رسول نیں او ہستی، پیا رب دی کول بلاوندا اے
کلمہ پڑھنے والیو مومنو وے، سنو قرآن مجید فرماوندا اے
خالق یار جگ گاوندا اے گیت اوہدے، جیہڑا گیت محمد ﷺ دے گاوندا اے

قدر نبی دی

بے قدراں نوں قدر کی ہوندی، قدر والڑے قدر پہچان دے نیں
قدر سونے دی ہوندی سنیاریاں نوں، میرے تے جیہے جھلے کی جان دے نیں
قدر نبی دی پچھ بلال ؓ کولوں، چلھے ذائقے جنے اذان دے نیں
خالق یار اے قدر دی رات سوہنی، جدے تذکرے وچ قرآن دے نیں

سوہناں

سوہنا ہونا وی رب دی رحمت، دو جگ نالوں عربی ماہی سوہناں
سوہنا کسے نوں لبھ دا ناں قسمت، نے گئی حلیمہ دائی سوہناں
سوہنا اک لکھ چوی ہزار وچوں، واہ واہ مدینے دا راہی سوہناں
خالق یار میاں سوہنا جایا اے، بھاگاں والڑی آمنہ مائی سوہناں

عجب خوبیاں

عجب خوبیاں ساڈی سرکار دیاں، دل نظراں نال بیمار کیتے
جیویں ٹاہڈیاں نال سلوک کیتا، ایویں مارڑیاں نال پیار کیتے
رتبہ اوس زمین دا ودھ گیا، جتھے جتھے قیام سرکار کیتے
خالق یار غریباں مسکیناں تے، فضل آپ نیں بے شمار کیتے

پنج تن پاک

پنج تن نوں من دا نئیں جیہڑا، خاص ابلیس خبیث دا یار اے او
اوہدے بھاگ نصیب نئیں جاگ سکدے، شتر پھر دا بے مہار اے او

پھڑ کنکریاں ہتھ وچ اے آوے ، ابوجہل دے وار مسکارے او
خالق یار کنارے دے نال دی نئیں ، جا کے ڈبدا ادھ وشکارے او

عشق دی بھین

جدوں بیلیو عشق دی بھین وجی ، تدوں بیلیو زمیں آسمان بنیاں
اِشبطوؑ دا مسئلہ بعد دا اے ، پہلاں بیلیو ایہ انسان بنیاں
بُت روح دا جھگڑا پیہ گیا ، کوئی نوکر کوئی حکمران بنیاں
گلاں بعد دیاں خالق یار سبھے ، پہلاں سب تھیں شاہِ سلطان بنیاں

مسئلہ نور تے بشر

بشر اوسنوں آکھنا ایں جھلیا او ، جدی خاطرے دو جہان بنیاں
ایہ گل توں جھلیا جان دا نئیں ، کدے واسطے زمیں آسمان بنیاں
سجدا جدوں ابلیس نیں نہ کیتا ، نافرمان او تدوں شیطان بنیاں
جنے نبیاں حضور نوں نور دتوں ، خالق یار او صیحح انسان بنیاں

۲۴۱- اینہاں راہزناں نیں جان تنگ کیتی ، بشر نبیؐ نوں جان کے کہہ رہے نیں
بنے ہوئے ابلیس دے سنگ ساتھی ، تاہیئں کلی لفس نال کھہ رہے نیں
بیوقوف نیں روئف نوں جان دے نئیں ، ایویں مفت وچ لعنتاں لیہ رہے نے
خالق یار بس جھوٹھا دا مونہوں کالا ، تجھیں دوزخاں دیو نچ پیہ رہے نیں

۲۴۲- جنہوں میرے محبوب پسند کیتا ، اوس نس کے کرے نئیں جا سکدا
پاویں کرے پیا لکھ دوا دارو ، ہور کروں شفا نئیں پا سکدا
او وا خاص طبیب لے مرضاں دا ، اونوں کوئی وی دھبہ نئیں لا سکدا
خالق یار میاں پیر وکار اوہدا ، ہار وچ میدان نئیں کھا سکدا

محبوب دی شان

صدقے میرے محبوب دی شان ایسی ، قسماں آپ خدا خود کھائے پیا
ویکھو کھول قرآن دلیل پکی ، کول عرشاں اتے بلائے پیا
والشمس والقمر واللیل زلفاں ، لیٰسین آمین فرمائے پیا
خالق یار بیٹھا کے سامنے او ، دید کرے تے دید کرائے پیا

۲۴۳- تیری عقل اتے ظالم پئے پردے ، تاہیئں مسئلے کریں ڈھیں والے
فانی محل چبارے توں مل بیٹھیں ، او کون سن غاراں وچ رہین والے
نعرہ مار کے تے خیبر اکھاڑ دیون ، سو ہنے حضور پر نور کول بہن والے
خالق یار والی نبی دے وھار آں ہیں ، نعوذ باللہ ایہ لفظ نئیں کہن والے

۳۶- بڑا اوکھا اے نبی دی مثل بناں ، جے تے چھنا ای تے ایدھر آ ذرا
توں تے اوسدے پیراں دی خاک وی نئیں ، حدیث فقہ قرآن اٹھا ذرا
خیبر اکھاڑ دے اوس کول بہن والے ، ایہ توڑ توں پن وکھا ذرا
دلوں کڈھ کے گند کدورتاں نوں ، خالق یار ول غور فرما ذرا

تیرا خیال

بے بہا پئی دنیا وس دی اے ، ایہ تے اودے مقابلے خاک وی نئیں
چیرستان آسماناں نوں گئے جیہڑے ، پہونچ سکدا اوتھے براق وی نئیں
قائم جگ دیوچ مثال کیتی ، کھادی آدمی وھار خوراک وی نئیں
خالق یار جے کہے نور اونوں ، یار وا ایہ کلمہ غضبناک وی نئیں

کافر ہر نوں آندے نے مثل اپنی ، ہاڑے الیس کی تیرا خیال اے جی
اوس نے چن نوں توڑیا جوڑیا سی ، کتھے کافراں وچ مجال اے جی
ویکھن رب نوں گیا آسمان اتلے ، ایسا کس نے کیتا جمال اے جی
خالق یار حضور نیں نور اصلی ، قرآن مجید دیوچ مثال لے جی

نعرۂ رسالت

جہیڑا نبی نوں آندا اے مثل اپنی، اوتے سمجھ لے جگ اتے آیا ای نئیں
اوتے ٹرداپھردا مردہ اے، اونے کجھ جہان اتوں پایا ای نئیں
اوتے ردیا گیا ابلیس وانگوں، جنے نعرہ رسالت دا لایا ای نئیں
خالق یار دا ہے اعتبار ایوا، سوہنے حضور پرنور دا سایہ ای نئیں
جہیڑا نبی نوں آندا اے مثل اپنی، مویا ہویا جیوندا اوجھاگ دا ای
کوئی ڈھوئی نئیں اوہدی جہان اتے، میڑ پھر گیا اوہدے دماغ دا ای
نت رڑے داکھیل خراب ہوندا، پیا کھوندا ئے پیا بھاگ دا ای
خالق یار جو حضور نوں نور سمجھے، بھاگ اوہدا نصیب ای جھاگ دا ای

صدقے

صدقے جاں میں عرب دی خاک اتوں، جتھے شاہ لولاک لما آئے
بھاگ لگ گئے جگ تے ساریاں نوں، ساری دنیا دے راہنما آئے
راہ حق دا دسن لئی غافلاں نوں، رحمت بن کے عرب دے شاہ آئے
خالق یار اوئے روئے زمین اتے، مصطفیٰ آئے تے نور خدا آئے
صدقے کالے کمبل والے توں، جدے خود خدا پیا جائے صدقے
صدقے آوی جاتے عرشاں دے، جبرائیل نوں کل بلائے صدقے
صدقے جنتاں دی صدقے دوزخاں دی، رج رج کے سیر کرائے پیا
خالق یار میاں فیر کیوں نہ جی، گیت اوہدی پریت دے گائے پیا

عاشق نبی دے

عاشق نبی دے عرش تے فرش اتے، یا نبی یا نبی پکار رہے نیں

دل وجان تھیں ہوشیار رہے نیں، نالے نعرے رسالت دے مار رہے نیں
پیڑ پیندی سن کے موذیاں نوں، ابلیس گل تھیں کر انکار رہے نیں
خالق یار سرکار دے پروانے، اپنے دووے جہان سنوار رہے نیں

حضورؐ دا نور

کھل گئے سن پردے باطناں دے، جدوں حضورؐ دا نور ظہور ہویا
ہوئے لات ومنات وی سر پرنے، سارا بت کدہ چور و چور ہویا
جدوں عاشقاں عشق دی بانگ دتی، ظلم اڈ جہان تھیں دور ہویا
خالق یار خدا دیاں قدرتاں دا، پورے جگ تے نام مشہور ہویا

عاقل و عاشق

عقل والڑے آکھدے بشر اونوں، عشق والے خدا دا نور آکھن
عشق والیاں دے نال نال رہندا، بے عشقیاں تھیں بڑی دور آکھن
ایہ دنیا جہیڑی پئی وسدی اے، اوہدے نور دا خاص ظہور آکھن
خالق یار اعتبار کرا دس لتے، جو جو پئے نظر منظور آکھن

یا شاہِ مدینہ

خالق یار اوجہناں نوں کوئی وی نئیں
اوتے اوناں نریاں دی واتاں لین آئے

آ بند کرکے بوہا رسالتاں دا، یا شاہ مدینہ کونین آئے ہو
راہ حق تے سچ دا دسنے لئی، راہنما ساڈے سکھ چین آئے
احسان رب نیں سب تے آن کیتے، بن کے جہان واتے نور العالمین آئے
خالق یار ورگے مسکین جہیڑے، اوتے اوناں دے وی پتے لین آئے
بے ادب گستاخ رسول دے، کسے قیمتے فیض نئیں پا سکدے
کرن لکھ حیلے پاویں لکھ چارے، وچ جنتاں دے نئیں جا سکدے

نبی پاک دے باہجھ وسیلیوں، گناہ کدے وی نہیں بخشوا سکدے
خالق یار ناسمجھاں دی سمجھ اندر، ایہ مسئلے کدے نہیں آ سکدے

نبیؐ دے پیار بناں

کوئی فائدہ نہیں سکیاں عبادتاں دا، کوئی فائدہ نہیں نبیؐ دے پیار بناں
جنہوں عشق رسول دا لگیا نہیں، اونوں آکھو نہ کجھ مردار بناں ھو
میلاد نبی مناؤ تے جاؤ جنت، کوئی اچھائی نہیں ہور ایس کار بناں
خالق یار میلاد منان سارے، پیارے نبیؐ دا یہود و کفار بناں

بتا دے منکراں نوں

بشر نبیؐ دے جھگڑے چھڈ ملاں، ایہ مسئلے نہیں ہلان والے ھو
تیری عقل تے اصل وچ پئے پردے، تیری عقل دے ناہوں نیں لان والے
توں نہیں ایس مکان اتے جا سکدا، او نیں عرش عظیم اتے جان والے
خالق یار بتا دے منکراں نوں، مر سکدے نہیں قرآن والے

عربی ماہیؐ

ترے جیہا نہیں کوئی جہان اتے، توں جند ساڈی ہیں توں جان ساڈی
تینوں حق خدا کر منیاں سانے، بے شک اے قسم قرآن ساڈی
توں آیا تے خوشیاں آ گیاں، سج گئی فیر حسن دکان ساڈی
خالق یار میاں ہر وقت تیرا، کر رہی اے ورد زبان ساڈی

جنہوں کجھ پیارے دی وچھ سینے، اونوں خطرہ کسے بلا دا نہیں
جنے ویکھیا کملی والڑے نوں، اونوں شوق دنیا و مافیہا دا نہیں
جیہڑا منکر حضور دے نور دا اے، اونوں پتہ کوئی شرم و حیا دا نہیں
خالق یار دائی عربی ماہی ہاں، بھید جان دا کوئی خدا دا نہیں

عربی سلطانؐ

گل قدر دی اے جنگ بدر اندر، پائی فتح مجاہداں تھوڑیاں نیں
نال لے گئے عرش عظیم اتے، پایا مرتبہ حضور دے جوڑیاں نیں
ابوجہل آزمایا تے تک لیا، کلمہ مٹھی وچ پڑھیا روڑیاں نیں
خالق یار سرکار دے قدماں تھیں، پائی شفا اے کوڑھیاں نیں

ایویں رب وی قسماں کھاہدیاں نہیں، نہیں ہور کوئی عربی سلطان جیہا
مہینے انج نیں وددھ تھیں وددھ سارے، مہینہ نہیں کوئی ماہ رمضان جیہا
چوسنے پا کے پھر دے کئی ڈٹھے، پیر نہیں کوئی شاہ جیلان جیہا ھو
خالق یار نہیں لبھنا ڈھونڈھیاں وی، بہادر ہور کوئی شیر یزدان جیہا

منکر من دے نہیں

منکر من دے نہیں مزاراں نوں، آکھن ولیاں نوں ایہ تے موئے ہوئے نیں
کم اپنا نہیں دماغ کردا، آکھن دوجیاں نوں جھلے ہوئے ہوئے نیں
کم عقل دراصل ایہ جان دے نہیں، او تے آرام سکون نال سوئے ہوئے نیں
خالق یار بزرگاں ولیاں نیں، کھوہ عشق پریم دے جوئے ہوئے نیں

کملی والڑےؐ

امت ہوندی نہ کملی والڑے دی، تے ہن نوں مر کے تے مٹ جاوندی ایہ
رچھ ہاتھی تے بن دے پئے باندر، دنیا پا کے نتھ نچاوندی ایہ
کنی سنیاں تے اکھیں ویکھیا اے، جیویں جیویں دے ظلم کماوندی ایہ
خالق یار دائی امتی کس دے آں، پئی قطرہ شرم نہ آوندی ایہ

کالی کملی والیؐ

مینوں لوڑ نئیں کوئی بہشتاں دی، اکو لوڑ بس تیرے پیار دی اے
کی کرنیں حج طواف کعبہ، اکو ریجھ بس تیرے دیدار دی اے
سنگ سنگتاں لنگ لنگ جاندیاں نے، شکل دِسدی نہ دلدار دی اے
خالق یار چِر وکنی تاہنگ سینے، کالی کملی والی سرکار دی اے
اک لکھ تے چوّی ہزار وچوں، جھلیا حضور دی شان والے دس کیہڑا
توں میرا خیال نئیں بجھ سکدا، گلاں چھپیاں جان والے دس کیہڑا
سنے جوڑیاں عرش عظیم اتے، موجاں رج رج مان والے دس کیہڑا
خالق یار حضور پر نور باہجوں، شافعی حشر میدان والے دس کیہڑا

صفت جناب اصحاب رضؓ

صفت چوّاں اصحاباں دی مکدی نئیں، کوئی دس کھاں بیلیا یار ایسا
ٹھکر جوّاں دے کھا کے گزر کیتی، لیڈر دس کھاں کوئی سردار ایسا
تن من سرکار توں وار دے رہے، کوئی دس کھاں جانثار ایسا
خالق یار پاویں پھر جہان اتے، لبھ سکدا نئیں غمخوار ایسا

شیر یزدان رضؓ

رتبہ علیؓ جیہا کسے نیں پاونا نئیں، علی علیؓ اے شیر یزدان علیؓ
جدوں حق تے باطل دی جنگ ہوئی، نکل آئے سن وچ میدان علیؓ
ایسا رعب سی علیؓ دا کافراں تے، نعرہ سن کے نس دے جان علیؓ
خالق یار اک لمحے سکینڈ اندر، پڑھ سڑدے رہے قرآن علیؓ

خدادا شیر رضؓ

رتبہ علی جیہا کسے نے پاونا نئیں، علی علی خدادا شیر علیؓ
درِ خیبر دا علی ہلا دتا، ہر اک دے نالوں دلیر علیؓ
ہر تھاں حیدری گونج آدے، جتھے آ جاوے جگ تے فیر علیؓ
خالق یار میاں اپنی تاحیاتی، کر دے رہے کفار نوں زیر علیؓ
رتبہ علیؓ جیہا کسے نے پاونا نئیں، علی علیؓ اے شیر خدا علیؓ
خالی جان نہ دین سوالیاں نوں، ہر اک دے مشکل کشا علیؓ
چوداں طبق تولے خیبر کھائے ڈھولے، نعرہ مار دین جدوں شاہ علیؓ
خالق یار میدان او ہار دے نئیں، جنہاں جنہاں پکاریا یا علیؓ
او نس گئے منکر حیدری دے، ننگے نیتے اج میدان وچوں
یا علی یا علیؓ پکاریا کر، وضو کر کے پاک زبان وچوں
ہور کدھروں او کجھ لبھنا نئیں، جو کجھ لبھنا ای شیر یزدان وچوں
خالق یار توں علیؓ دا پھڑ دامن، رد یا جائیں نہ دین ایمان وچوں
شاہ علیؓ دی شان نرالی اے، عقل والڑے جان پہچان دے نئیں مو
کڈھے کعبیوں تن سو سٹھ موذی، کارنامے ایہ شیر یزدان دے نیں
وجے حیدری نعرہ میدان اندر، طوطے اڈ دے پئے شیطان دے نیں
خالق یار توں علیؓ دا پھڑ دامن، جیکر ارادے جنتی جان دے نے
نام علیؓ دا جس زبان اتے، مولا اوس وچ بہت تاثیر کیتا
کیتا کم اے جو جو شاہ علیؓ، او کم نئیں کسے فقیر کیتا
حیدر مار نعرہ خیبر اکھاڑیا سی، ٹوٹے دو مرحب نوں چیر کیتا
خالق یار میاں اوہدا پار بیڑا، جنے علیؓ دا شعر تحریر کیتا

پیرِ کامل یا شاہِ جیلانی قطبِ ربانی

کامل پیر بغداد یا کر شامل، اپنے وِچ غلاماں بے ڈھنگاواں میں تُو
نئیں چِٹا سفید نئیں شاہ کالا، نئیں لال سَتّوا بدرنگاواں میں
تیری آس تے آیا آس لے کے، آس پاس پھردا بالکل ننگاواں میں
اج کجھ مسکین دے سب پردے، خالق یار آکھے کوئی تے چنگاواں میں

رات یارھویں یارھویں والڑے دی، اُچا یارھویں والا فقیر مینوں
کر دیوندا پل وِچ حل مشکل، چلو چل کے روشن ضمیر مینوں
یا غوث میراں بغداد والے، بے لوث بے خوف جاگیر مینوں
خالق یار سرکار دی مہربانی، دستگیر نوں پیراں دا پیر مینوں

دستگیر نوں پیراں دا پیر منو، اللہ اللہ پکار یا غوث میراں تُو
ابو صالح دے گھر میں چن چڑھے، ستے بھاگ جگا ریا غوث میراں
سارے ولیاں دی ہتھ بادشاہی، چوروں قطب بنا ریا غوث میراں
خالق یار اے سامنے کارنامہ، بیڑا بڈھی دا تار یا غوث میراں

اسیں یارھویں والے نوں من نیں آں، پکا نال اوہدے دل لا لیا
میراں پیر کامل بغداد والے، اوواجان دے جنہاں آزما لیا
مائی بڈھی نیاز پکائی نئیں سی، بیڑا شوہ دریا وِچ پچا لیا
خالق یار بیمار شفا پا گئے، جنہاں یارھویں دا لنگر کھا لیا

سنو خوبیاں پیراں دے پیر دیاں، گلاں چھپیاں جان دے غوث میراں
جدوں جان دے پل صراط تے، بانہوں پھڑ لنگھان دے غوث میراں
دن حشر دے اپنے چیلیاں نوں، دکھوں غموں بچان دے غوث میراں
خالق یار او بھکھیاں تسیاں نوں، ہر طراں رجان دے غوث میراں

پیراں دے پیر

کیوں نہ منیئے پیراں دے پیر نوں، اوا او کم وکھائے نے غوث میراں
جو جو کسیدی سمجھ وِچ آوندے نئیں، چوروں قطب بنائے نے غوث میراں
ڈبے ہوئے بیڑے باراں سالاں دے، بنھے پئے لگائے نے غوث میراں
خالق یار اوئے سُتے رنگیاں دے، مردے پئے جگائے نے غوث میراں

عاشق

سار عاشقاں نوں سار عاشقاں دی، عاشق عشق دے پئے بیمار کردے
اک ککھ نوں وی کئی لکھ سمجھن، جان مگر معشوق نثار کردے
مجنوں سک کے ہو گیا کانہ، وِچ جنگلاں پئے گزار کردے
خالق یار میاں رہن گم بستہ، کسے وقت وی نئیں انکار کردے
ثبوت عاشقاں رتوے بھبھوت اتے، بے نیاز مجاز تکیں پار ہوندے
حال مست خیال الست والے، گلی گلی پوڑندے پئے خوار ہوندے
امر بیلیاں تے کمر کس دے نے، پورے چٹ پٹ قول اقرار ہوندے
کچے ویکھ گھڑے کدے نئیں اڑدے، خالق یار برڑے غم خوار ہوندے

امام حسین رض

ٹٹ گئی قلم ابتداء اندر، پیاسو جیاواں ہن کیا لکھاں
اج پہلی محرم دی چن چڑھیا، اپنے دل نوں وی سمجھا لکھاں
گوشے الگ بیٹھا اوو اتک رہیا، وِچ اکھیاں نیر لیا لکھاں
خالق یار پیار دے نال صدقے، صدقے جھوک حسینی کربلا لکھاں

عرضِ صغریٰ

کلیاں چھڈ وچاری نوں نہ جائیو، پچھے رہ کے کی سنوار سانگی
کیہڑی غرض بنی مرض والڑی میں، کیہڑے فرض دا قرض اتار سانگی
ویر اصغر معصوم نوں چم کے تے، کدا ابا جی جھولا جھلا سانگی
خالق یار پکاردی پئی صغریٰ، ڈھائیں وچہ فراق دے مار سانگی

بے مثال کمال

بے مثال کمال بلال والے، جان و مال سرکار تھیں وار دے رہے
نہیں کافراں وی دلوں کھڑ کیتی، ہتھ پیر بنھ ڈنڈے مار دے رہے
ریتاں تتیاں اتے لٹا دتا، مونہوں اَحد اَحد پکار دے رہے
خالق یار میاں ایسے عاشقاں تے، ہوندے تورتھیں کرم غفار دے ہے

یاحسین علیہ السلام

ہر اک نوں بچڑے لاڈلے نیں، لاڈ ڈٹھا نئیں کسے حسین وانگوں
چڑھ کے مُہرِ نبوت اتے کھیڈ دا رہے، پیا چمکدا اے لالٹین وانگوں
ظلم ویکھ کے ذرا وی ڈولیا نہ، چھڈیا صبر نہ شاہِ کونین وانگوں
تن من وار دتا خالق یار میاں، کہندھی پائی نہ حرفِ عین وانگوں
یاحسین حسین حسین آقا، پھیرے ہتھ صغریٰ سر پیار دا جی
بچی اسیں مدینیوں ٹر چلے، ہویا تور تھیں امر غفار دا جی
دل ہوندیوں تے سنگ رل جاندوں، او سامنے روضہ سرکار دا جی
لے کے بال بچہ نال دین سچا، خالق یار حسین سدھار دا جی

حسین صابرؓ

لگے وس تے مومن نس دا نئیں، ویلا اج دا چھڈ دا نئیں کل تے پچھے
منی بیعت یزید پلید دی نئیں، سوہنے گل دتا سوہنی گل پچھے
ہستی واسطے گیا اے چیر وستی، لکھ رکھ نہ لیا کربل پچھے
خالق یار او کربلا اندر، حسینؓ گل کیتی رہ گئی گل پچھے

نہاں ہتھیار میدان نئیں لڑن ہوندا، جدے ہتھ دے وچہ تلوار بہادر
کوئی آکھدا اے ذوالفقار بہادر، کوئی آکھدا جرار چکار بہادر
کوئی آکھدا عشق پیار بہادر، کوئی آکھدا سخی سردار بہادر
اِنَّ اللّٰہَ مَعَ الصّٰبِرِیْن، صابر حوصلہ اے خالق یار بہادر

کربل دی جیوے ویران دھرتی، جتھے ہوئی زینب دلگیر دی گل
ڈگ پیندی اے قلم وی ہتھ وچوں، جدوں چھڑیئے صغریٰ دے ویر دی گل
اجکل نئیں کربلا اندر، روزِ ازل تھیں ہوئی شبیر دی گل
خالق یار میاں مک سک دی نئیں، انور میر تے بدر منیر دی گل

گلاں نال گلزار پئے بنن لکھاں، گل نئیں حسین جیہی کرن ہوندی
ڈٹھے سورمے مرد جوان جنگی، جنگ نئیں حسین جیہی لڑن ہوندی
جھل گئے پیاس جیوں حسین صابر، ایس طراں پیاس نئیں جرن ہوندی
خالق یار کریئے یادیں لکھ چاہے، ریس نال حسین نئیں کرن ہوندی

نہ کوئی سنیا تے نہ کوئی ہویا اے، بہادر شاہ حسین سرکار جیہا
کربلا وچ حد مکا دتی، جھلیا ہویا نہ کسے نے وار جیہا
بچہ دین اسلام دی لاج رکھیں، سبق دسیا نانے دے پیار جیہا
صدقے شاہ حسین دے بخش مولا، گنہگار عاصی خالق یار جیہا

نوجوان اکبرؓ

اٹھاراں سال دا نوجوان اکبرؓ، جنگ وا تے میدان وچ آیا اے
اکلے شیر دلیر جرار بہادر، ساری فوج نوں اگے لگا لیا اے
عمرو پیا للکار دا فوجیاں نوں، اوناں تیراں دا مینہ برسایا اے
خالق یار شہزادے علی اکبرؓ، اوڑک رتبہ شہادت دا پایا اے
میتھوں تیری جدائی نئیں سہن ہوندی، میرے پھل نوری گلزار اکبرؓ
اکھاں تیرے دیدار نوں سہکدیاں، مار سٹیا تیرے پیار اکبرؓ
ہوئی کوئی تمنا وی نئیں پوری، آئی چٹ دا چٹ بہار اکبرؓ
خالق یار ہن ملاں گے روز محشر، گیوں تیر وچھوڑے دے مار اکبرؓ

انج لگ دا

مسلم کوفے دے وچ گیا جدوں، تعداد بیس ہزار دا دون سی جی ہمو
ہوئی کیزید پلید نوں خبر جدوں، او دا مشورہ نال سرجون سی جی
گلے اصغر دے لگا سی تیر جدوں، دھار بہنہ کے وگیا خون سی جی
خالق یار او صدیاں بیت گیاں، پتہ انج لگدا جیویں ہون سی جی

عاشق لوک

میتھوں پچھ نہ پچھ اے عاشقاں تھیں، تن من تھیں جو بلہار جاندے
جام وصل دا پین تے جین سدا، نالے لنگ جناں تھیں پار جاندے
جانی سمجھن بے پرواہ جانی، اک دوجے تھیں ہو نثار جاندے
ٹر جاندے نیں خالق یار میاں، کہانی دنیا وچ کھلار جاندے

جنت دی چابی

رکھن روزے تے پڑھن نماز مومن، جیہڑی جنت دی چابی کہلاوندی اے
تھم دین داماہ جبینؓ آکھن، بنت تے پنج معراج کراوندی اے
نالے بدن نوں رکھدی پاکیزہ، نالے قلب اندر ٹھنڈھ پاوندی اے
خالق یار سرکار دا کہنا اے، سدھی جنتاں ول لے جاوندی اے

لطیفہ

باپ اکدن ماریا بیٹے نوں، بیٹے آکھیا کراں سوال ابا ہمو
تیرے باپ وی لائی سی تھاپ تینوں، ہویا ہو ویدا ترا کی حال ابا
باپ آکھیا مینوں وی ماریا ساڈ، گلاں کردا رہیا بیٹے نال ابا
خالق یار بے تے انجے رہی ہوندی، غنڈہ گردی اے کنے کو سال ابا

مرشد میراں

نال تیرا نہ لے لے ٹھکاں، پڑھ پڑھ ہوئی فقیر آں — او مرشد میراں
چھڈ دتی تیرے آسرے تے، پھڑے ڈور دلگیر آں — او مرشد میراں
بے نظیر کراماتاں تیریاں نیں، توڑ وی سٹ زنجیر آں — او مرشد میراں
خالق یار اعشر دھیاڑے، سب معاف ہوون تقصیراں — او مرشد میراں

ط — طبع جوان حسین ورگا، ایس جگ تے جمیا کوئی وی نئیں
کربلا دے وچ جیوں ہوئی، انج نئیں ہونی اگے ہوئی وی نئیں
ویکھے قاسم تے عباس شہید ہوندے، الغرض اک سرکار دی چوٹی وی نئیں
خالق یار میاں دواں عالماں تے، ہونی کرے یزید دی ڈھوئی وی نئیں

بھ:- بھلا ہووے تیرا قاصد اوے، چھیتی لے پیغام تے جا چھیتی
آکھیں صغریٰ بیمار ہن ٹھیک آئی ہاں، آکھیں اکبر نوں بین وی آ چھیتی
ویر اصغر معصوم نوں چم کے تے، ایہ کہڑ تا ای دئیں پنہا چھیتی
خالق یار فیر خویش قبیلڑے نوں، میرا دئیں سلام دعا چھیتی

غ:- غم حسین دا نئیں جنہوں، ستا غفلتاں وچ بے دین اے او
اوہدا حج زکوٰۃ فضول روزہ، قبول نماز نئیں خاص لعین اے او
واہ واہ سرکار دا کارنامہ، مسلماناں لئی تحفہ حسین اے او
کربل شاہ حسین وسادتا، خالق یار دا بس یقین اے او

خ:- خوشیاں غماں تھیں آجاون، کربلا دا جدوں فقیر ویکھاں
ہنجو اکھیاں دے وچوں ڈھہین کیوں نہ، لوں لوں وچ جدوں میں تیر ویکھاں
زینب آکھدی ویر پیار یاوے، تیری حشر تک پئی تصویر ویکھاں
خالق یار میاں دل چاہوندا اے، اکوار میں سیدؑ شبیر ویکھاں

شعر و شاعری

نئیں کوئی لالچ نئیں کوئی طمع، نئیں کوئی لوبھ جہاں — میں سچ بتاں
اپنے آپ دی وی راکھی نئیں ہوندی، اپنا آپ ای پیا بچاں — تے ترلے لاں
نقشہ اپنے آپ دا رکھ اگے، تے اپنی گل بناں — میں جیا پرچاں
خالق یار خدا دے آسرے تے، فیر زمین اتوں اٹھاں — تے ٹر جاواں

بن استاد ول

بن استاد ول لبھدا نئیں اصلی راہ جواناں — او کربل جانا

پن"، دسیا نیزے اتے آقا، رتبہ شہادت پایا — اے وڈھ خزانہ
ہائے شہادت سوکھی نائیں، نئیں سوکھا سیس کٹانا — او مسلماناں
جاوے اکبر خالق یارا، تے راضی روے نانا — او نئیں گھبرانا

شوق

نوں لگانی قدیم گوانی، نئیں چنگی ایہ کار — جائے اعتبار
روزمرہ دے وچ خرابی، نئیں تے لگ دا پار — ایہ دنیا دار
قصے کہانیاں بن دے آئے، ون سونی بہار — تے گوئمن لوہار
شوق جنابوں ایوا لگا، نئیں میرا گزار — او خالق یار
کھیٹ تے کوئی کردا نائیں، جد اوی چلے وس — دیندا اے لتہ
چائے ٹلیندے نے انگلاں اتے، ایہاں دے کوئی نس — جائیں نہ کھس
کوڑا کرکٹ سن کسیدا، اوویں نہ پیا ہس — کر دے لبس

ج:- جدوں پیارے دا عشق لگا، دو جگ نوں رب بنایا چا
ایہہ کجھ شوق دیدار پیار والتے، اتے عرش عظیم بلایا چا
گلاں کیتیاں روبرو ہو کے، سیر ستاں آسماناں دا کرایا چا
خالق یار فیر آؤندیاں سن تحفہ، نال روزہ نماز لیایا چا

عزم حسینؓ

تھ:- تھا حسین دا عزم ایوا، سب کجھ دین اسلام اتوں وار جاواں
بازی سر تے دھڑ دی لاکے تے، پہلاں اپنا آپ سنوار جاواں
وہندے رہین یزید پلید موذی، اپنے فرض دا قرض اتار جاواں
خالق یار او کربلا اندر، نعرہ حیدری مار للکار جاواں

بے پرواہ

تیرے جیہا کوئی بے پرواہ نائیں، عجب تیریاں بے پرواہیاں نی
جیہڑے لکھاں دے وچ پے کھیڈ دے من، اوناں لکھاں دیاں قلیاں پائیاں نی
شکل وکھری اک بھتیں اک وکھری، شکلاں وکھ وکھ کتیں وکھ وکھ بنائیاں نی
خالق یار ورگے قلمکار ہوئے، پھڑ پھڑ کے حداں مکائیاں نی

ایہہ ویلا فیر

ایہہ ویلا فیر ہتھ نہ آونا اے، کری جا پیار پیار اتے
ساتھی ون ولایت دے ہوئے کٹھے، ہر اک دے جھنڈڑی وار اتے
گھڑے چمٹے ڈھولکی گت بدھی، تاڑی ماہنگے در اکر کھڑ کار اتے
خالق یار میاں ہوشیار ہو کے، پوٹا مار کھاں کنگ دی تار اتے

دور وطنوں حضور نوں کی دساں، محفل نال سرور دے لا لیناں
اک تھاں میاں میرا واس نائیں، جتھے آوے میں چیٹ کسا لیناں
ایہہ تے میریاں عادتاں بن گیاں، ہسکرا کے غم چھپا لیناں
خالق یار جدوں دل اداس ہووے، درد ہجر یہ شعر بنا لیناں

لفظ یاد نئیں کیتا ناراضگی دا، سبق خوشیاں دا بس پڑھیا اے
حسد بغض ہنکار نوں مار دتی، دل بڑا بخیلاں بھتیں سڑیا اے
ایویں وہندیاں وہندیاں پار ہو گئے، لڑھ جنہاں جواناں دا پھڑیا اے
خالق یار نئیں گل وڈمنگیاں دی، شعر منٹ سیکنڈ وچ گھڑیا اے

لگا شوق جناہوں ایوا، لکھاں میں شعر پنجابی
عقل فکر دے اڈ گئے طوطے، ہویا دل بے تابی
آپیں پے سوال کیتے، آپیں خط جوابی
خالق یار لوکاں پہانے، تیرا کم خرابی

شاعری

اردو شاعری وی کوئی شاعری اے، شعر لکھ پنجابی زبان وچ لکھ
لکھ لکھ الیوا ویلا لکھنے دا، صفت حضور پرنور دی شان وچ لکھ
گلاں نہ ان کہریاں لکھیا کر، گل آئی جو حدیث قرآن وچ لکھ
سوچ سمجھ کے تے خالق یار میاں، وزن وار مصرعے کجھ جان وچ لکھ

اگے علم پچھے دنیا پچ وی سی، ہن علم نال دنیا کھیل رہی اے
اگے علم نہ کدے وی وکیا سی، ہو علم دی سبد ہٹے سیل رہی اے
صیحح تائیں ریزلٹ ہن آوندے نئیں، نہ ای پڑھنے دی لگ وہیل رہی اے
خالق یار انگریزی دا کی دساں، میٹھی میٹھ دی کھل سکیل رہی اے

ساری دنیا پھر کے تے نئیں ڈٹھی، ایہہ سیر کراچی تے لاہور کیتا
نویں روشنی وی کوئی روشنی اے، نویں پود نوں جنہے چوڑ کیتا
کرے فلم بنی کرے چائے پینی، ٹیلی ویژن کرکٹ نے زور کیتا
خالق یار نہ سر کھپا ایویں، ایدھر کدے نئیں کسے غور کیتا

ویکھ

ویکھ عقل مند اکیتے عقل تیری، حد اپنی بھتیں ہویا باہر اے توں
فانی محل پیارے توں مل بیٹھا، کاریگر چنگا بھلا ماہر اے توں
جیہڑا النگ سمندروں پار جاوے، سوہ سوہنیاں دے اوولطار اے توں
خالق یار او ویکھ کے کم تیرے، کدوں کسے نے منناں اے شاعر اے توں

خوشی آوے تے غمی وی مگر اوندے، واہ واہ مالکا بے پرواہی تیری
سیاں گیت پریت دے گان پیاں، عالی شان والی بادشاہی تیری
مشرق اندر مغرب اندر، کن کہیا توں بنی خدائی تیری
خالق یار دا گل کسے کار دی لکھ، جے تے رب نیں قلم چلائی تیری

شاعری

گووُن آوُن تے پووُن دماغ اندر، پھڑ پھڑ کے کری تحریر جانا
مہربانیاں میرے خدا دیاں، لئی اوس کولوں تدبیر جانا
ہجر فراق دیاں غضبناک گلاں، سوچ سوچ کے ہوئی دلگیر جانا
خالق یار پیا یاریاں مار دا ایں، سمجھ والیاں دے سینے چیر جانا

بے ساختہ سخن میں نئیں کہندا، شعر لکھاں ٹٹول ٹٹول کے تے
مصرہ لکھدیاں ایہ ضرور ویہناں، وزن ٹھیک ہے اے بول بول کے تے
جیویں تہائے پہلوان پہلوان تائیں، ایویں تہاں ردیف مدبول کے تے
خالق یار ہتھیں نئیں چھپان ہوندی، گل دس دتی ساری کھول کے تے

عجب تیریاں کرم نوازیاں نیں، کرماں والیا کرم کمائی جانا ایں
کرے دمی جانیں کرّوں لئی جانیں، سارے منگتیاں نوں خیر پائی جانا ایں
ویکھ اسیں وی بیٹھیں آں آس اتے، کاہنوں ساڈے ولوں چت چائی جانا ایں
خالق یار نوں گل سمجھا کوئی، گلاں ہورناں نوں سمجھائی جانا ایں

ایتھے حرصاں دن تے رات دیاں، راتاں کالیاں اوتھے ہنیریاں نی
پیا منکر نکیر نے پچھنا اے، کیتھے سنگتاں چنگ چنگیریاں نی
نال جنہاں دے دن گزار دا سیں، اج اوناں نے وی اکھاں پھیریاں نی
سوہنوں ربدی اے خالق یار میاں، بڑیاں کم دیاں گلاں تیریاں نی

سن لے

جس کم نوں آیا توں کملیا او، اوس کم نوں کر نہ دیر سن لے
ہوسی حساب نامہ جدوں روز محشر، کرنے کسے نئیں پیار تے مہر سن لے
اوتھے نیک نامی تیرے کم آسی، کوڑا پانہ وچ چنگیر سن لے
اوتھے فیر نئیں آونا ہتھ ویلا، خالق یار دے دو تن شعر سن لے

شاعری

میتوں بہت توفیقاں دتیاں نے، سوہنے بے پرواہ خدا میرے
اپناں نکیاں ہوٹیاں محفلاں وچہ، رونق لگدی نئیں سوا میرے
میرے چرچے الیس تے اوس محالے، گیت دنیا رہی اے گا میرے
خالق یار میاں ایوا کمتی اے، نئیں اپنے ہتھ وچ ساہ میرے

دساں حال کی ہو کمال رہی اے، سوال ساریاں دے اگے پاوناواں
میرے دل دی کوئی وی بجھ دا نئیں، نال سنتراں پیا سمجھاوناواں
اٹھے پہر دلیلاں دے وچہ رہناں، کدے ڈھاوناں کدے بناوناواں
خالق یار او تیرے کردار اتے، شعر لکھ کے دل پرچاوناواں

شعر میرے نے تیر میرے، ایہ انتراں فوں کی ساراں
جہیڑا اکڑے اپناں نال بکھیڑا، میں گولا اوناں نوں ماراں
جا کے پچھے ماہ اپنی نوں، میں کنا کو اونوں پیاراں
خالق یار ہیں شعراں اتوں، جند جان جواتی واراں

نئیں کوئی عالم نئیں کوئی فاضل، نئیں کوئی خاص ٹواناں
نئیں کوئی علم کتاباں پڑھیاں، نہ علم نوں جاناں
سادھی سادی زبان پنجابی، قافیئے پیا رلاناں
خالق یار الیس پینڈے اندر، ہو گیا دیوانہ

میرا واس

نام ربدے سب دعا منگو، شیشہ ٹٹے نہ فسکلاس میرا
بھاگو وال کلاں نوں رنگ لگن، عالی شان گراں وچ واس میرا
عزت آبرو کردے لوک میری، دل ہویا نئیں کدے اداس میرا
خالق یار پیار دے نال آکھن، ناں محمد منیر اے خاص میرا

وچ معرفت دا سمندر کمائز

حمدِ باری تعالیٰ

اوّل صفت الحمد للہ، کلیا جس قرآن — واہ سبحان
لاریب فیہِ ، لکھیا نال دھیان — شک نہ جان
ظاہر باطن سب نوں، لیندا اے پچھان — رکھ ایمان
خالق یار ناچیز تائیں، سب بجا لان — اوہدا فرمان

صفت محبوب ربانی

رب محمد سرورؐ دا تے بنایا اے جگ سارا — بہت پیارا
سر تے تاج لولاکی رکھیا، چمکے نور ستارا — وانگ دولارا
یٰسین جیہے لقب دے، ویکھیں باٹیا سیپارا — میریا یارا
خالق یار اوہدے فضل دے باہجوں، کیہڑا ای ہور سہارا — او سوہنا دوارا

رباعی

جے تے صبح دی حاضری نہ لگی، فیر سمجھ لئیں توں وی غیر حاضر
ترپنج وقت دی حاضری لازمی اے، ہونا چاہی دا اے لکھے پھر حاضر
پتہ مال اسباب دا لگ جاسی، جدوں ہووے نیں ہتھ پیر حاضر
دوزخ بھیڑیاں لئی خالق یار میاں، چنگیاں واسطے جنت دی سیر حاضر

چنگے لوک

اک ایہن چنگے اکناں دے ناں چنگے، اک چنگیاں دے تابعدار بن گئے

اک جنتاں لئی پئے کھان دھکے، اک جنتاں دے سردار بن گئے
جنت دوزخاں نوں اک سمجھدے نیئں، نشے پی کے مست خمار بن گئے
خالق یار نے اصلی او چنگے، جیہڑے آپ سرکارؐ دے یار بن گئے

افکار

کوئی منے نہ منے منا نائیں، گل فقر والی کری جا جیویں
بدل دے تقدیراں لکھیاں نوں، عرش پہونچدی فقر دی آہ جیویں
سیدھ نک دی تے سدھا ٹری جاویں، بہہ جائیں نہ راہوں کراہ جیویں
نکے وڈے نوں توں خالق یار ویکھیں، ہو جائیں نہ بے پرواہ جیویں
گڈی زور نال چڑھے تے کی کرے، ایویں ڈور نوں پئی خراب کردی
ایس ہتھ دے وچ نہ آونا ای، کر ہوش پئی ایہ جواب کردی
گھوڑی موت دی بندھ نہ اٹک دی اے، جد لکھاندی پٹ بے تاب کردی
قدرت سر اتے خالق یار کھلی، ذرے ذرے دا پئی حساب کردی
مولا کلیا نیئں سی ایس ولے تے، جیویں جی آیا ایویں پیا کیتا
کسے ماریا کسے نوں ساڑیا سی، کسے نال دغا کسے نال واہ کیتا
کون ماہ تے کون پیوؐ میرا، نہ کسے دا شرم وحیا کیتا
خالق یار بیکار او گئے گزرے، جنہاں اپنا آپ تباہ کیتا
اک وہندیاں سال خیال آیا، نظر پئی جدوں دلدار اتے
کون بنان تے کون سجان والا، صدقے جاوئیے اوس فنکار اتے
صرف میں نیئں دنیا ایہ ساری، بھل گئی پیارے دے پیار اتے
خالق یار خدا دا خاص بندہ، دیوا بل دا جدے مزار اتے
چوہا کھڈ دے اتے ہوشیار ہوندا، پتہ لگدا جے تے باہر آوے
موئے ہوئے آں نوں سارے مار آوندے، جناں جیہڑا جیوندیاں نوں مار آوے

چپ گکڑی ہو کے بہہ رہندا، بازی جدوں جوار یا ہار آوے
خالق یار ہو شیر دی زیر جاندا، جدوں جال دے اوکھی وشکار آوے

-۱- کوڑ مارے غریباں دا بن دانیئں، سارے اوسدے گڈھی ٹھور جنے
دعوے مونہوں زبانی پے اکر دے نے، عاشق کھٹنے جگ تے بھوڑ جنے
ایہ تے سچ سیانیاں آکھیا اے، جاں جان دالائی سی دوڑ جنے
خالق یار نئیں جمیا ماہ اونوں، نئیں پھر کے ویکھیا لاہور جنے

-۱- بندہ رب دا کم شیطان والے، کر کر کے پیانہ ٹھک دالے
گھوڑا اوبھ تے طمع دا پھرے لگا، دوڑ دوڑ کے پیانہ تھک دالے
نیتی یار دے مگر نماز جنے، سچ بول دا کوڑ نہ بک دالے
کرم جد کے اتے خالق یار ہووے، اوتے غلطیاں کر نہ سک دالے

-۱- پچھلی رات نمازاں پڑھن والے، پانی اتے مسکرا یاوندے نے
جدوں حق تے باطل دی جنگ ہووے، بحر ظلمات وچہ گھوڑے دوڑاوندے نے
ہون سامنے پہاڑ مصیبتاں دے، تیسا مار کے نہراں وگاوندے نے
خالق یار میاں گھبراوندے نیئں، سر دھڑ دی بازی لگاوندے نے

لجاں والڑے

السی عید ہوئی اپناں دیدیاں دی، وقت رات تے موسم سیال والے
کم کسدیاں لنگ گئی عید میری، پتہ لگا نہ طبع دی چال والے
کیہڑا چک تے کون بنان والا، برتن کوئی نہ اپناں دے نال والے
لجاں والڑے لج پئے پال دے نے، خالق یار وی لج پیا پال والے

میرا کم

الیس دنیا دے وچ آکے تے، میں تے اپنا آپ بھلا دتا

میرا کم تے لعل خریدنا سی، میں تے الٹا چکر چلا دتا
حکم رب رسول دا منیاں نہ، اکو شور تے شور مچا دتا
خالق یار میاں ان سوچیاں ای، پھڑ کے چیچوں کاں بنا دتا

خالق جانے

فوج چوہیاں دی پاویں لکھ ہووے، بلی نال مقابلہ کرے کیویں
گیدڑ ویکھ بگھیاڑ نوں نس جاندا، ببر شیر اوہدے کولوں ڈرے کیویں
پتہ نئیں جنہوں ڈونگے پانیاں دا، اووچہ سمندراں ترے کیویں
خالق یار جو ڈنگیا نیناں دا، اوتیر تفنگ نال مرے کیویں

راہ وچہ جاندیاں اچن چیتی، مولا کرم کمایا
بندہ رب رسول دا، متھے میرے لایا
جھاگے بھاگ ستارہ روشن، جدوں دا نین ملایا
خالق یار دیاں خالق جانے، جس نے کن فرمایا

خاموشی

اچھیاں گلاں تے سچے موتی، ایوا جیہی کوئی ہور جاگیر وی نئیں
ایسے واسطے میں وی خاموش رہناں، میں کوئی مست ملنگ فقیر وی نئیں
میں تے آپ مرید آں اچیاں دا، میتے سمجھ لو وہ بے پیر وی نئیں
اپنا آکھ کے فیر اغیار سمجھاں، خالق یار دا ایہ ضمیر وی نئیں

پردہ پوش

عیب اپنے کدے نئیں نظر آئے، عیب دوجیاں دے نظری آوندے نے
بے عیب گناہواں تھقیں پاک اللہ، اللہ اللہ سب ورد لکاوندے نے

عیباں والیاں دے عیب کج لوو ہ، خود آقا محمدؐ فرماوندے نیں
خالق یار بتادے ساریاں نوں، پردہ پوش جیہڑے جنتیں جاوندے نیں

سچ

چغل خور خدا دے چور بندے، سچ آکھیا ایہہ سیانیاں نیں
جھاڑے آپے دوالے ڈھائی جاندے، کدے گھروں نئیں دتا ملوانیاں نے
لوے لنگے کدے نئیں ہوئے چنگے، پینڈی ہمیشہ پوائی اے کانیاں نے
خالق یار سواد جو ٹھکیاں دا، او کدے نئیں دتا منخانیاں نیں
عظمت کسیدی رکھیئے تاں عظمت، اپنی عظمت رہندی اے
عظمت سبدی عظمت کر یا کر، عظمت لائیے تے عظمت لہندی اے
عظمت واسطے دنیا سن عظمت، عظمت والیاں دی پیری پیندی اے
خالق یار او عظمتاں والڑا اے، ٹھیک بالکل دنیا کہندی اے
جیہڑے عاشقاں دے پلے سچ ہووے، پلے جھوٹ طوفان او بھندے نئیں
ٹھل شوہ دریا وچ جاوندے نے، کچا ویکھ کے وی اونوں پن دے نئیں
شیر پوشلوں او بغیر ہوندے، بہادر جو دلیر مہری رن دے نئیں
خالق یار جو منے نہ دوجیاں نوں، فیر دوجے وی اوسنوں من دے نئیں

سوہوں ربدی

قصے کہانیاں کسے دے کی لکھاں، ہن تے اپنے ای کوئی حال نئیں رہے
لد گئے نیں نال دے سنگ ساتھی، دردی غماں دے او ہنجال نئیں رہے
چار چوفیرے انھیر غبار دسے، چوکھے دکھ تے سکھ روال نئیں رہے
خالق یار میاں جیہڑے ہوندے سن، سوہوں ربدی او خیال نئیں رہے

سوچ

بھرے ہوئے نیں پیار دے جام تیرے، جیہڑے پیتیاں کدے وی مُک دے نئیں
مزہ جنہاں نے چکھ لیا اکواری، او تے کسے خزانے اتے تھک دے نئیں
شوق والڑے موہنوں دے نال اپنے، بے ذوق جیہڑے نیڑے ڈھکدے نئیں
خالق یار او چلدے رہن ہمیشہ، چشمے رحمتاں دے کدے سکدے نئیں
مینہ رحمتاں برکتاں بخششاں دا، واہ واہ بیلیو چڑھ آیا اے
میرے واسطے میں جزا دلیاں، خود آپ خدا فرمایا اے
بھاگاں والڑا خوش نصیب اے او، جنے زندگی دے وچ پایا اے
خالق یار دا فرض سی دس دینا، قرض اپنے اوپروں لایا اے
رئیوں سمجھدا سمجھ نہ آئی تینوں، سمجھ والیا سمجھ گوا بیٹھوں
جامہ عمل تحمل دا پہن کے تے، وچ اپنا آپ چھپا بیٹھوں
جان بجھ کے ایس جہان اتے، لبالب توں جام ڈھلا بیٹھوں
خالق یار آ بجائے دا نظر تینوں، جدوں مل محقق دا راہ بیٹھوں
مطلب ہووے تے چھڈدے نئیں لوکی، نکل جائے تے فیر سنجان دے نئیں
اتوں اتوں پئے کردے چاہ سارے، لوڑ پیہ جاوے تے سینہ تان دے نئیں
کئی وار آزما کے تکیا اے، فائدے کسے نوں کول بہٹھان دے نئیں
خالق یار میاں تیرے جیہے سادے، ایس دنیا دے مطلب جان دے نئیں

خودی دا باغ

میرے من دی وچ نئیں اک بیٹھی، جیہڑی ملاں پیا گل سناوندا اے
وہیڑی بہت اچیرڑی نازوالی، نال خودی دے گل سمجھاوندا اے
آپے کڈھ کے بانہہ شداد وانگوں، پیا اکلیاں گول گلاوندا اے
خالق یار نئیں پھل نصیب اوہدے، جیہڑا خودی دا باغ لگاوندا اے

چیتار کھیں

چیتار کھیں جانے والیا، جیہڑی گل تینوں سمجھائی اے میں
مرڑ چھیتی چھیتی آونا، چوکھا چر نہ سہنی جدائی اے میں
بیت جاں نہ تیری اڈیک اندر، بس نال تیرے اکھ لائی اے میں
خالق یار میاں ہن ٹٹنی نئیں، پکے دلوں ہو کے قسم پائی اے میں
تیریاں ٹھگیاں وچھیاں تک لیاں، ایویں جھوٹیا جھوٹ پڑاوندا ایں
طمع حرص تے جدوں سی لوبھ تینوں، مڑ مڑ کے تے پیا آوندا ایں
آر پار دیاں گلاں چھیڑ کے تے، پیا لمیاں کہانیاں پاوندا ایں
سب کجھ توں ای خالق یار میاں، چاہڑ خودی چبارے وڈھیاوندا ایں
صدقے جاں میں اج دی رات اتوں، نال سجناں دے ملاقات ہوئی
ملے چودھویں رات دے چن وانگوں، رج رج کے تے گل بات ہوئی
بے نظیر مثال میں کی دساں، مصر یوسف کنعانی دی جہات ہوئی
دن چڑھیا تے خالق یار میاں، کملی والے دی لب تے نعت ہوئی
گل جیوندیاں وی اے مرگیاں دی نئیں، ذرا کر کھاں غور دھیان میاں
نبی ولی شہید نے جیوندے نے، صدقہ جنہاں دا وسے جہان میاں
جے نئیں اعتبار تے آ ایدھر، کھول ویکھ لے وچ قرآن میاں
خالق یار یقین او کردے نے، پکا جنہاں دا دین تے ایمان میاں
جنہوں کسے دے اتے اعتبار نئیں ناں، اونوں اپنے اتے اعتبار وی نئیں
جنہوں بندیاں نال پیار نئیں ناں، اونوں رب رسول نال پیار وی نئیں
جنہوں ماڑے غریب دی سار نئیں ناں، اونوں شرع شریعت دی سار وی نئیں
خالق یار پیا صحیح پکار دا اے، کیونکہ اوسدی کسے نال کھار وی نئیں

اپنی اپنی

اک دسدے اک وسدے نائیں، ملینوں دواں دی سمجھ نہ آوے
اک وچ مسیتی اک بت خانے، اک پیوے اک پلاوے
جسدے اندر پیار نئیں کوئی، او کعبے لین کی جاوے
تیرے جیہیاں نوں خالق یارا، ہر کوئی واہ پیا لاوے
فائدہ ہر کوئی اپنا لوڑدا اے، فائدہ کسے دا لوڑدا لوڑدا کوئی کوئی اے
ٹانکے لا کے پٹیاں مرہم دیاں، ٹٹے دلاں نوں جوڑدا کوئی کوئی اے
بتہ لگدے اگ دا لگ جاندا اے، جگرا رکھ کے دوڑدا کوئی کوئی اے
خالق یار نے اج تے یار سارے، یار بھیڑے تے سوڑدا کوئی کوئی اے
میرے مالکا خالقا سب دیا، دفتر میرا مقدمہ دائر کردے
قصور وار آں تے رکھ قید اندر، قیدوں قصور نوں باہر کردے
ابلیس دنیا تے میرا کوئی وی نئیں، جیہڑا ظالماں دے اتے فائر کردے
خالق یار میاں بندے صبر والے، نئیں اپنے آپ نوں ظاہر کردے
حرف میں نئیں دنیا آکھدی اے، گل کر کے گل وہیان اوکھی
پٹ کھٹ دا اے منڈ ہوں بہیئیں بوٹا، جھوٹی قسم قرآن دی جان اوکھی
اتوں والی تے ہر کوئی لائی پھردا، ایہہ لا کے توڑ نبھان اوکھی
خالق یار پیا دسدا جہان اوکھا، جدوں ہوندی اے اپنی جان اوکھی
انویں نئیں کوئی کسے دے کول آوندا، طمع حرص جاں کسے شکار واتے
جاں جنہاں نوں جنہاں دی کجھ ہوندی، دوجے لفظاں وچ پیار واتے
جاں کسے دا ہووے کوئی ساک گوڑھا، جاں خاص کسے کم کار واتے
خالق یار میاں آونا (جانا) پے جاندا اے، دلدار دے عین دیدار واتے

ویکھ

توں وسیں تے دُنیا وس دی اے، نہ دسیں تے مرضیاں تیریاں نیں
ساڈے وس نا ہئیں نئیں تے وسیئے چا، کدوں ساڈیاں ایہ دلیریاں نیں
فصل آس دی اصل وچ ساڑ سٹی، طوفان سوّے تے کالیاں ہنیریاں نے
خالق یار ہنیر بیکار ناہیوں، ٹریاں کار دیاں گلاں تیریاں نے

صاف دل صراف دی کار اوکھی، طمع کوڑیاں حرصاں لوبھ دیاں
چاندی لوہے دے نال ہی فرق پاندی، سونا چمکاں مار دا رعب دیاں
بے پھر کے ویکھ بازار اندر، سودے ہناں نئیں ہٹیاں سوٹب دیاں
جو کچیاں تے خالق یار ٹھلن، او تے اپنے آپ نوں ڈوب دیاں

دُنیا اک دکان کھڈونیاں دی، وچ کم تے کار دا کوئی کوئی اے
رنگ سرخ سفید تے شاہ کالے، اصلی چمکاں مار دا کوئی کوئی اے
جیہڑا ایہ استاد دے ہتھ اوہے، ہوندا او سدے وھار دا کوئی کوئی اے
خالق یار میاں سارے کردے نیں، پاندا مُل پیار دا کوئی کوئی اے

وڈی ہر کوئی دلوں پکاوندا اے، وڈی او پکائے تے پک دی اے
فیر جگ تے چھپی نئیں رہندی، رج رج کے دُنیا تک دی اے
اجکل وطیرا بن گیا، ہر پاسیوں خلقت ڈک دی اے
خالق یار چھپا کے رکھیئے نہ، گل کہہ دیئے جیہڑی حق دی اے

نصیباں

کوئی اثر تے نئیں رسوخ ہوندا، بڑے سنئے نے واعظ خطیباں دے
نئیں عشق بیماری وچ فرق آیا، بڑے کیتے نے علاج طبیباں دے
اکو آس لئے ہن بہہ رہیا، بس ہے کے حال غریباں دے
خالق یار نوں او کجھ لبھ جانا اے، جو کجھ لکھیا وچ نصیباں دے

تکیں

اثر بے ٹنک ہوندا اے صحبتاں دا، پہچانے جاوندے لوک گھرانیاں دے
کئی حمد تے نعتاں نوں چاہوندے نے، کئی عاشق نے لیف سرہانیاں دے
کئی مگن رہندے وچ گودڑی دے، کئی لین سرور ترانیاں دے
شمع بجھ جائے تے خالق یار میاں، ٹٹ جاندے نے دل پروانیاں دے

شوہ جوانی جنہاں نے جانی، او وا ای پھل پاندے
ٹھیل کے بیڑا شوہ دے اندر، لوکاں نوں ٹھیل وکھاندے
رانجھن وانگوں مانجھن پاندے، مہنیوال وی نام دھراندے
خالق یار کوئی قسمت والے، دلیں سجن دے جاندے

کوئی شے بیکار نئیں جگ اتے، ہر اک ای دوستو کار دی اے
عشق والیاں دے جو جو ہتھ آوے، او سونے وھار چمکاں مار دی اے
کاہ بیناں جو بیناں وی دین فائدہ، لکڑ بندے نوں پانی تے تار دی اے
خالق یار وی اے منن والیاں چوں، اوہدے کول نہ جرات انکار دی اے

اپنے آپ دی کیتی پہچان جنہاں، اوناں لامکان نوں جان لیا
گوشے بیٹھ کے تے موجاں مان دے رہے، تنبو لا کے موت دا تان لیا
حال مست خیال الست والے، سچے دل نال من فرمان لیا
کایا پلٹ دتی خالق یار پھڑ کے، پڑھ جنم تھیں پہلے قرآن لیا

شباب اے خواب

سودا مک گیا جدوں دکان وچوں، بوہا کھول کے تے پا دیں مار کے بہو
تینوں کسے نے آن کے پچھنا نئیں، جنہاں دل ای روپ سنوار کے بہو
بس بس شباب اے خواب تیرا، بازی جت کے تے پا دیں ہار کے بہو
خالق یار ایہ کھلی اے موت سر تے، ذرا اج وی کھنب کھلار کے بہو

سمجھیں

اک گل نخرتی یاد آئی، پچھے شام تے ہووے سویر اگے
چوہے بلی دے سامنے کجھ وی نہیں، کی کرنیں بکریاں شیر اگے
گیدڑ پوشل دبا کے نس جاندا، بزدل آوے سامنے کنج دلیر اگے
خالق یار ہو جاوندا اے سر نیواں، جدوں لبھدی ہووے چپیڑ اگے

خودی چھڈ تکبر ی کڈھ دلوں، اڑیا زندگی جے سنوارنی آں
اٹھ سجدہ کر نماز چلی، تیری کسے نہ پنڈ سہارنی آں
ویلا لنگ گیا تے وچ کالیاں دے، فیر ٹکراں تے ٹکر مارنی آں
نت جت دیاں نہیں خالق یار رہناں، اوڑک اک دن بازی ہارنی آں

ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، نال بیری دے سجیا بیر رہندا
کر ہیے لکھ حیلے یاویں لکھ چارے، وچ بکریاں کدے نہیں شیر رہندا
ہر کوئی ایہہ خبراں جان دلا لے، چوہا کھڈ دے اتے دلیر رہندا
خالق یار کس لینا سی نام ربدا، جے تے جگ دے اتے ہنیر رہندا

خودی والیاں دا ہمیشہ سر نیواں، خودی جنتاں وچوں کڈھا دیوے
یاد اونوں وی کسے نے کرنا نہیں، مر گیاں نوں جیہڑا بھلا دیوے
واہ بے پرواہ خدا سوہنا، روندے عمراں دے پھڑ کے ہسا دیوے
خالق یار نہیں آوندا چین اونوں، جیہڑا کسے دا چین گوا دیوے

حقیقت

بڑے حوصلے راجیاں راناں دے، تھوڑے دل ہوندے ذاتوں نائیاں دے
دنے راتیں ایہہ آرام نہیں مول کردے، ہتھ لبدے رہن قصائیاں دے
بڈی سٹ پھساوندے وچ جالے، جالے بڑے ہوندے ایہاں عیسائیاں دے
خالق یار اوہوندی پرواہ نائیں، ہون ہتھ جیکر پچھے بھائیاں دے

کی اے

یارو گل کیہہ اے پتہ چل دا نئیں، بڑیاں عیش اندر موجاں مانیاں نے
من مرضی دا لعل لبھیا نہیں، پورے جہان دیاں جوہاں چھانیاں نے
نقطہ عقل تے سمجھ دے وچ آیا، سلمانیاں اج کہانیاں نے
خالق یار میاں چھڈ او گلاں، جیہڑیاں مر گیاں وی کم آنیاں نے

بدے نالوں بدنام بُرا، عقل والیاں نے مثل کہڑی اے جی
چور لکھ داوی اک لکھ داوی، لعنت دانیاں واسطے بڑی اے جی
مرداں باہجھ (داباجھا) غرضاں پوریاں ہوندیاں نئیں، کدے کھسریاں دی وی جنج چڑھی اے جی
خالق یار دیاں سوچاں اچیاں نے، اچے پیر والی اُچی لڑی اے جی

داناں انیاں اگے کجھ سٹ دے نیں، اکھاں والیاں دے اگے سٹ دے نئیں
جائے سر پیا جائے جی صدقے، کیتی گل اتوں پچھاں ہٹ دے نئیں
رکھو یاد ایہہ گل سیانیاں دی، عاشق لوبھ والا پانڈا چٹ دے نئیں
خالق یار کوئی پاویں اغیار آوے، اٹھ کے ملدے نیں مونہوں وٹ دے نئیں

چار وچ کے تے سینے منٹ ہوئے، بندہ وچ خیالاں دے نہار ریہا اے
اچن چیت کی ویکھیا راہ ولوں، اک شاہسوار دا ای جا رہیا اے
اشارہ کردیاں ای لنگ گیا تارا، زنگی اپنے رنگ وکھا رہیا اے
خالق یار واہ عجب بہار ڈٹھی، اجے تائیں جدا مزہ آ رہیا اے

پچھن نائیں

دریا لیندے نے راہ بنا یارو، ڈکے رہندے ایہہ دتیاں بن نائیں
پاویں لکھ خزانے وی لبھ جاون، رج سکدا فیر وی تن نائیں
شیر ملکوں دسدے وکھرے نے، چھپے رہندے ایہہ چڑھے ہوئے چن نائیں
خالق یار اوہوندا خوار اجکل، جدے کول اک ماسہ وی فن نائیں

مشکل

اپنے تھاں تے ہر کوئی شیر ہوندا، ایہہ پر بننا ٹیپو سلطان مشکل
اگلے کیتا مقابلہ ساریاں دا، اوہدے جیہا محکم انسان مشکل
گھر گھر ہر کوئی کردا اے بیٹھ ہو کے، گل کرنی کھلے میدان مشکل
خالق یار اوہ دسدا جہان اوکھا، جدوں ہوندی اے اپنی جان مشکل

سمجھو

حسن جوانی تے ٹور مستانی، عقل والیو ڈھلدی چھاں سمجھو
نہ قبریاں وچ لکھاؤ ناویں، دکھ سہن والی ماں سمجھو
پاویں لکھ ترقیاں کرے پوہولی، بھولی فیر وی اوس نوں گاں سمجھو
خالق یار دی گل بھلاونی نئیں، اصل آوندی اے اپنے تھاں سمجھو

عیداں والیاں دی یار وعید ہوندی، پیا سچ دا اے میلا میلیاں نوں
چنگا اپنا اپنا کسب ہوندا، تیل ویچنا سچ دا تیلیاں نوں
ولاتنا بزرو بالائی القاب، خوش رکھ سدا یاراں بیلیاں نوں
خالق یار نئیں آوندا ہتھ ویلا، جدوں چھڈ گیوں کوٹھڑ حویلیاں نوں

ویری ویر کمانوں نئیں رہندے، مجھاں مجھاں نال کھہندیاں آئیاں نے
جھگڑا کفر اسلام دا ازل تھئیں اے، ایہہ تے جان دیاں گل خدائیاں نے
ایہہ تے مرڑے نہ نبیاں ولیاں تھئیں، ویکھو ظالماں تہمتاں لائیاں نے
خالق یار ایہہ گڈھن پئے نقص تیرے، گلاں دلوں توں صیحے بنائیاں نے

اپنی گل تے ہر کوئی دے پہرا، جیوندیاں گل اتوں نئیں ڈھولن ہوندا
ہوشاں والیو کر جاؤ ہوش گلاں، سودا عشق دا آسو کھا نئیں تولن ہوندا
گل والیدی گل نوں گنڈھ دیئے، گل والے دا راز نئیں کھولن ہوندا
خالق یار طبیعت ناساز میری، میرے کولوں نئیں اج بیا بولن ہوندا

گل ہور

جنہاں کول کجھ ناز او دس دے نے، بس بس غریباں دا زور کی اے
بٹ بٹ پیا ویکھنا جاندیاں نوں، سر سٹ کے ٹرنا ٹور کی اے
جکیر بلا پئے تے من نیں آں، مونہوں کہہ دینا گل ہور کی اے
خالق یار منیر ایں توں آپیں، پنڈ ٹر جا اپنے لاہور کی اے

سوچیں

میں کٹیاں دے پچھے پیار لناواں، کئی میرے دیدار نوں سہکدے نیں
جدوں جا کے وڑنا چمن اندر، طرح طرح دے پنچھی چہکدے نیں
سینے لا کے اگ بجھا لیناں، آواز آوندے پئے لبیک دے نے
خالق یار کھلوندے الف وانگوں، فوجی جیویں اگے لیس نائیک دے نے

اوپری تھاں پردیس دے اندر، ویکھیا پری حسین نوں
خشک لباں تے جیبھ پیاسی، آب نہ لبھے پین نوں
اگے تے سوچاں پچھ لاں اونوں، اک تازہ رکھاں یقین نوں
خالق یار پئے آون آوازے، اولیک نہ لگے دین نوں

جنہڑی جاہ تے بیٹھا سی ماہی میرا، اوس جاہ نوں دوستو بھاگ لگے
سوئی کھچڑ ترو پہ بھر رہیا، پئی اوہدے قبیلے نوں جھاگ لگے
نور و نور چہرا کرے دور ہنیرا، شالا اوہدے تے کوئی نہ داغ لگے
الویں ٹردیاں شعر بنائی جاندا، خالق یار دا ہائی دماغ لگے

ساری دنیا اج وی من دی اے، شرح والیاں نوں انکار کاہدا
مہینوال نئیں مال لٹایا سی، اونے چھیڑیا سی کاروبار کاہدا
اونے سوہنی وچوں ویکھیا یار سوہنا، روز کردا سی دیدار کاہدا
گنہگار جے رب نے بخشنے نئیں، خالق یار اے رب غفار کاہدا

کوئی اے

پکے اوڑک کچ کریندے ، تے پک پکاندا کوئی اے
لوکاں دے کاہر جھاتیاں ، کاہر وچ پاندا کوئی اے
سوہنی وانگر ادھی راتیں ، یار ول جاندا کوئی اے
خالق یارا ہر کوئی لاندا ، پر توڑ نبھاندا کوئی اے

کینہ

اوناں نال ای تساں دی چاشنی سی ، او نئیں تے تسیں وی بے مطلب
کن دھر کے او کبھی سن دے نئیں ، پیر پیر اتے جنہاں لے مطلب
چھڈ اپنے آپ ای جائے دی سب ، نکل دنیا دے جدوں گئے مطلب
خالق یار بناں نئیں کوئی پا سکدا ، ایس گل دا دوستو کے مطلب
عمل ول تے تحمل وی لازمی اے ، گل آکھدے نیں سمجھدار جیہڑی
پہونچ جائے فساد دی اینڈ اتے ، نخرے کردی نت نار جیہڑی
عمر اوسدا ہونداسرو ادکھرا ، لنگے سوہنیاں دے وشکار جیہڑی
خالق یار میاں اوواجا پدی لے ، پیا لوڑ داسیں توں تے بہار جیہڑی
بیلی بیلیاں دے نال خفے ہوندے ، ٹھیک آکھیا کسے نے غیر وی نئیں
راضی ہون تے کڈھن سیکنڈ اوکھا ، رنج ہون تے چھڈدے فیر وی نئیں
پائی چرخ قدیم نیں رسم الٹی ، اوہدے نال کوئی گسیدا ویر وی نئیں
خالق یار کھلونا گل لے تے ، جدی گل وی نئیں اوہدے پیر وی نئیں
جنہاں کول کجھ ناز او دسدے نیں ، مٹھے سخن زبان تھیں بول میاں
فعل اور تے وعظ نصیحتاں دے ، نالے گان پریم دے سول میاں
بدل بدل کے ڈھنگ ملنگ بنے ، ڈھماں ڈھم پئے وجدے ڈھول میاں
خالق یار آئی عجب بہار ای آ ، ہوتی رحمتاں دے پیا رول میاں

بدے

نیرے کیا کہنے میرے کول رہنے ، بولی بول الیسی پئی یاد بدے
ملیہٹی آواز گداز نے جال پایا ، خار مار سینے گلشاد بدے
ھو ھو تو کے لگی کوک ازلی ، بدل بدل کے اوفریاد بدے
خالق یار جہاد تے وار جندڑی ، قطرہ ڈگدیاں سال سواد بدے

جانئیں

جاں او میرے کولوں جھکدے نیں ، تے جاں او مینوں فیر جان دے ای نئیں
جاں عشق تھیں اے محروم ای نیں ، جاں لائق فیر بھار اٹھان دے ای نئیں
چلو جیویں وی اوناں مرضی اے ، واقفکار اوالیس دکان دے ای نئیں
ہوندی کھہہ بکھہہ ضرور پوری ، خالق یار اجے او تیرے ہان دے ای نئیں
ٹر گئے او پھوں نہ اڈیکیا جے ، جیہڑے کیتے سن قول واقرار ٹٹ گئے
حق سچ دیو وچ کیڑل آیا ، میرے اگوں واتے اعتبار ٹٹ گئے
ٹھیس لگ گئی میرے ارادیاں نوں ، جدوں ادھ وشکار پیار ٹٹ گئے
خالق یار نئیں آوندا فیر جوبن ، اک وار جدوں گلزار ٹٹ گئے
دل شوق دا لامحدود ہوندا ، دل شوق دا سوہنیاں پا نہ توں
دیکھ مفت ای آ گیا ہتھ تیرے ، ایویں قیمتی لعل گوا نہ توں
جے نیں تے دے جواب چٹا ، کوڑ بہانیاں نال پرچا نہ توں
خالق یار جوبن دا نئیں تیرا ، اپنا اوسنوں پیا بنا نہ توں
روحاں قالو بلیٰ دا راگ پڑھیا ، جدوں کن دا اوناں نے آواز سنیاں
آکڑ خان شیطان نیں منیاں نہ ، کیتی خودی سی بڑی تے ناز سنیاں
بابے آدم نوں سجدہ نہ کیتا ، کڈھیا جنتوں دور دراز سنیاں
خالق یار اوالست تھیں مست ہوئے ، جنہاں جنہاں توحید دا ساز سنیاں

راز دیاں باتاں 17

گل اک تے راز دی سن جائیں، تیرے نال بڑیاں گلاں رہندیاں نیں
مینوں کس گناہوں وسار یا ای، کول کیہڑیاں سنگتاں بہندیاں نیں
سچے دل تھیں معافیاں دے مینوں، للاں رورو اکھیاں لیندیاں نیں
خالق یار وصال تاں یاد آوندا اے، جدوں ہجر مصیبتاں پیندیاں نیں

کدے اودی تے ویلے آونے نیں، رج رج کے تے گلاں ہون دیاں
راتاں لمیاں تان کے تے، رل مل سہیلیاں سون دیاں
گلے شکوے سن سن گال لاوے، رج رج کے اکھیاں رون دیاں
خالق یار او عشق پیار سیتی، چکیاں اٹھ سویرے جھون دیاں

گل ہر کوئی لاندا اے چنگیاں نوں، گل کوئی کوئی لاوندا مندیاں نوں
میں تے اوس دکان تے ہو آیا، جیھتے ہیر کھدے نیں لوگی بندیاں نوں
گل تینوں بے دردا کی دساں، کون دسدا اے گل گندیاں نوں
خالق یار حضور دا بن عاشق، چھڈ دنیا دے کوڑ دھندیاں نوں

چھوٹی عمر مصیبتاں پیہ گیاں، گھیر دنیا دے لیا دھندیاں نیں
اک منٹ سکون نئیں تین دتا، کاہر بہن ناہیوں دتا بندیاں نیں
کدے کوہوں پواں دا پھل بوٹے، قید کر لیا رلنے دے پھندیاں نیں
خالق یار لے بہت افسوس مینوں، سانوں لٹ لیا دل دے اندھیاں نیں

اجکل دا پیار خوار کردا، ویکھ لیا آزما آزما کے تے
مطلب کڈھ کے تے چھڈ جاوندے نیں، مڑ تے لگدے نئیں فیر آکے تے
گلاں اظہر اقبال نیں موہنوں دیاں، بھل گیوں سر گودے وچ دبا کے تے
خالق یار نئیں گلھ وی ہتھ آوندا، لنگ جائے ویلا پچھوں تاکے تے

اقرار نامہ 18

تیرے واسطے دنیا چھڈ دتی، راشد رکھ تے پاویں وسار سانوں
ائیس ہجر فراق عذاب نالوں، پھڑ نال کٹار سٹ مار سانوں
اساں قرض دا قرض اتار دتا، تیرے ذمے ہن دے ادھار سانوں
بھل جائیں نہ قول اقرار نامہ، بس ہے کافی خالق یار سانوں

چنگا ای

ایہ زندگی وی کوئی زندگی اے، پیار والیاں تھیں دور دور رہناں ہو
کدے حد تھیں ودھ کے خوش ہونا، کدے خوشیاں وچ بھرپور رہناں
کدے سکھ وی نہ پسند آون، کدے دکھاں اندر چور چور رہناں
خالق یار نہ راز بتائیں کرے، چنگا ای، اپنے وچ سرور رہناں

دنیا

ایہ دنیا دی قیمت کجھ وی نئیں، جدے واسطے دوڑ دی دوڑ رہے آں
جے تے دنیا دیو چہ پھس گئے تے، سنجھیں اپنے آپ نوں روہڑ رہے آں
دولت مال نئیں کسے وی کم آونا، جیہڑا دنیا دے لئے جوڑ رہے آں
خالق یار نہ جے تے سمجھ آئی، تے ناطہ رب رسول نالوں توڑ رہے آں

راز والی راز

راتیں اوسدیاں خواباں آوندیاں نیں، دنے جسد یول خیال ہووے
ہمیشہ نیکاں نوں لبھدی نیک نامی، ہمیشہ بریاں دا برا حال ہووے
جیہڑے جیہڑے شیطان نوں چاہوندے نے، پھر دا اپیا شیطان دی نال ہووے
خالق یار او ڈھوہے ڈھلدے نے، جدوں قسمتاں وچ زوال ہووے

رباعیات

مُل سُنیاں لکھ کروڑ داسی، جدوں ویکھیا سو یار دُو دا لے
نال ٹریاں چالی پنجاہ لگے، پایا وِنج تے ککھ نہ پوہ ہو دا لے
اوالیویں ای مل گیا بے قیمت عاشق بھور مشتاق جو لُو دا لے
خالق یار ہے کھان سیانیاں دا، کدے کدے مُل لگ دا ڈھو دا لے

پیسے والے لوکی آکھن، پیسے نال پیسہ کمایا — تے محل بنایا
پیسے والے لوکی آکھن، جے تے پیسہ لایا — ہووے دا ضائع
پیسے والے لوکی آکھن، جے تے نوٹ پنہایا — ہھتیں گوایا
کیوں فیر ٹھیکیدارے خالق یارا، کی سمجھ تیری وِچ آیا — نئیں مطلب پایا

اُجکل دی گل اٹل اے جی، او تھے آندے تن دو بھائیے — اونوں پھسا بیٹھے
جے تے آجائے ٹھائے دے تھلے، اینوں نانی یاد کرائیے — جیہا دبا بیٹھے
ٹھاک جائے فیر اُنگلیاں چھلیاں نوں، پیٹے کنوں پھڑ ٹپوائیے — ترس نہ کھائیے
خالق یار تاں کرے اعتبار دنیا، جے تے سبز باغ وکھائیے — تے کہانیاں پائیے

دُنیا ڈاہڈی ہے بن دی پا ڈھی، نئیں ایہہ دیندی بہن — اُچا ساہ لین
زر مال واتے خون لال وا تے، ہو لی ہے بے چین — کردی وین
ترس نئیں کردی مول نئیں ڈردی کھولیندی نین پرین — ساک انگ سین
خالق یار بجے نئیں کوئی من دا، دس مثال حسین — جو نورالعین

اج اج تے کل کل، پھر جاندی دوراں تے شاہی — حشر جد آئی
اٹھا کے نظراں پا کھاں جھاتی، او جار ہیا تیرا بھائی — اتے چار پائی
پھگلے پھگلے خون نال رنگے، کئی لٹک موئے اتے پھاہی — سینکڑے دھائی
خالق یار ا بُڈھے وارے، چھٹ جاندی اے ربوں برائی — کی تیری وڈیائی

رباعیاں

بڑیاں بڑیاں دُنیا اُتے حرص دی ہٹی پائی — کم نہ آئی
کرکے حیلے بہانے تینوں، ڈاڈی سوکھا ہی لائی — نیکین سیاہی
کرن مستی رولن ہستی، ذرا نئیں نے سمجھ آئی — عمر گوائی
خالق یارا اوس ویلے، کم نئیں آونی چوہدرائی — ایہہ رسمی بڑھائی

لکھاں سوواں ہزاراں وچوں، کرے دا ایتھے کوئی — تیری دلجوئی
کرکے محنت پوری پوری، جنے وی ایتھے بوئی — وڈھے گا سوئی
جنے جان بجھ کے یارو، بالکل خودی نہ دھوئی — حیاتی کھوئی
خالق یارا ماریاں وی، نئیں کدے ایہہ موئی — محبت ہوئی

کھڑا دوندا تے چوگا ہوندا، نئیں رہندا اکو تل — ہستی دا گل
بد تے بد کاراں تائیں، دیندا جاندا اے کھل — آکھن کل
زبان شیریں تے ملک گیریں، کا ہنوں گیا ایں بھل — نئیں لگدا مل
خالق یار ہو جانا اے تیرا، اکدن دیوا گُل — نہ توں پھل

رناں ایہہ پا دیون کناں، ددوے جہان فِرجان — ترس نہ کھان
ذرا نہ جھکن چند نوں پھکن، بنجے وچ بھسان — ترس نہ کھان
ایتھے چاہٹ او تھے گاہٹ، کٹیاں نال ملان — ترس نہ کھان
خالق یارا ایہہ مکر سازاں، چیچیوں کاں بنان — ترس نہ کھان

ویکھ ایہہ رسم رسوم دنیا دی، گئی اے الیسی پک — نئیں رہندا انک
زمیں پانڈا بندھے پاندے، سد دے پورا چک — نئیں رہندا انک
تنتڑو تنتڑو تے چھن چھن، ہور وی رقص تک — نئیں رہندا انک
خالق یار پرواہ نئیں کردے، بچ جائے پاویں لک — نئیں رہندا انک

رباعیات

دُنیا جے عشرت وعیش مناوے ، میں الویں ماریا دھن
کرتیاری چھڈ دنیا ساری ، ساز ساماں نے بجھ
نجری اٹھ کے جنہاں رکھیا ، پاک کیتا اوناں تن
خالق یار اوگئے گواتے ، جو کوکن لن لن

مردِ میدانی دی ایہ نشانی ، بہندا نئیں بیکار
لوبھ طمع تے حرص دے اندر ، رہندے دنیا دار
لکھاں وچوں کوئی توڑنبھاندا ، نئیں تے ادھ وشکار
خالق یار آسو کھے ویلے ، ہر کوئی تیرا یار

دُنیا دے اتے یار نئیں کوئی ، ویکھ لیاں نیں لا کے
مطلب کارن جی جی کردے ، ویہڑے دیو وچ آ کے
جہیڑے جانن موجاں مانن ، خانے وچ لیا کے
خالق یار وساہ نہ کھاویں ، ویکھ حکیم کول جا کے

سچ بے اتفاقی گئے روندے ، ٹھیک برکتاں بہت اتفاق دیاں
کسے قسمتاں والڑے چکھیاں نے ، یار ولذتاں ہجر فراق دیاں
نت نت بناوندا نئیں اللہ ، روحاں بنیاں روزِ میثاق دیاں
خالق یار میاں چل خیر ای اے ، گلاں کر لیا کر مذاق دیاں

شاعر ساریاں گلاں نہ دسدے نے ، ہیں کدے نہ بیلیو کجیاں نیں
بے بہاے شاعری دا شوق مینوں ، کوئی میریا باواں نہ وجیاں نیں
اک لکھنا شعر اک ہور تجھے ، ہجھے شعراں دیاں لاٹاں بجھیاں نیں
خالق یار منظور جو رب نوں اے ، اٹھ آئیاں شعراں دیاں میں تے دھجیاں نیں

ویکھ کے جن
ویکھ کے جن
ویکھ کے جن
ویکھ کے جن
ویکھ کے جن
کردا اے کار
مست خمار
کرن خوار
کرے پیار
خوب آزما کے
سیس نوا کے
عقل دوڑا کے
نبض وکھا کے

بیت

ط :- طرح ہوون میرے وچار سارے ، پورے کر دا قول اقرار آں میں
اکھا نوالیاں نیوں مینوں ویکھیا اے ، بڑا اسو ہنا النظاری النظار آں میں
جدوں الف دا سبق پکاوناں واں ، اودوں ب تھیں ہوندا باہر آں میں
خالق یار سرکار دا پروانہ ، اجے دیوانہ سمجھدار آں میں

ط :- طفیل والیل دی رمز جانے ، وافر میل کچیل وی لائی جاندا
راہ حق دا اپنے ساتھیاں نوں ، الفت نال پیار سمجھائی جاندا
جان والیو چلئے بہشتاں نوں ، اللہ نبی دے واسطے پائی جاندا
خالق یار خدا ہتن پائے پوری ، سنگدلاں نوں سنگ رلائی جاندا

ع :- عقل دی نقل اتارنے نوں ، بیٹا کاہر بیٹھا بیچ طعین ٹر گئی
پتہ لگا وباہ دے چاہ کارن ، ہچھے بچھے مسکین زمین ٹر گئی
نال نال مثال کمال آئی ، کاہر دانے نئیں تے بیسے بہین ٹر گئی
خالق تاں ہارن مار رہیا ، کار آمد سی اک مشین ٹر گئی

غ :- غافلا قافلا لد گیا ، توں تے اجے وی اکھاں نہ پٹیاں نیں
تیرا نام رجسٹروں کٹیا نیں ، فیر لکھن دیاں حرصاں مٹیاں نیں
پکی نیند رے پاویں ہن رہو ستا ، لمبیاں عمر دیاں تینوں چھٹیاں نیں
خالق یار اولنگ گئے پار تارو ، ڈوراں جنہاں خدا اتے سٹیاں نیں

ک :- کالیاں کرماں والیاں توں جان جان کے جان قربان کریئے
کالے شاہ خدا دے خاص بندے ، جا کے کھلے میدان اعلان کریئے
حضرت بلال کالے اچی شان والے ، اکھ عشق دی نال پچھان کریئے
خالق یار میاں ایسے کالیاں دا ، روشن ہر دم نام ونشان کریئے

م:- موج عرفان دی جان دے نیں، راتیں شوہ وچہ تاریاں ترن والے
نیں تکدے تاج شہانیاں نوں، دید نیزے دی نوک لئے کرن والے
اہدی کردے نیں بار ہر یک بینی، شوقوں دین اسلام اتے مرن والے
خالق یار اوہ پوہنچ گئے منزلاں تے، دکھ درد مصیبتاں جرن والے

و:- وقت نئیں رہے پرانیاں دے، رہ گیا اے مطلبی پیار اجکل
بھائی بھائی تھیں اکھ وٹائی ہوئی اے، بھین بھین اتے اوازار اجکل
گوانڈی جان دے نئیں گوانڈیاں نوں، رہ گئے پہ گھیرے نے کاہر کاہر اجکل
خالق یار ترقی نہ کرنے دی، ایہو وجہ تے ایہو اے مار اجکل

ہ:- حلال حرام نوں جان دے نیں، جیہڑے حق دی راہ پہچان دے نی
شرع معرفت اوناں دے قدم چمے، پورے محرم زمین آسمان دے نی
حکم مالکاں دا سمجھن سر متھے، سارا علم توحید دا جان دے نی
خالق یار میاں چھڈدے دنیا نوں، تنبو بہشتاں دے وچ تان دے نی

ہ:- یار ہو گئے مینوں رب ولوں، نئیں کسے دے اتے کوئی دوس میرا
میریاں نئیں مقدراں ساتھ دتا، نئیں کسے دے افسوس میرا
سارے اپنے وی چھڈی جا رہے نے، تاں کی جے نئیں پڑوس میرا
خالق یار دلدار ای کافی اے، لنگ رکھنا اے بس اوس میرا

ع:- عشق دے رستے پئے جیہڑے، نیڑے اوناں دے نہ کوئی بلا آوے
چیر تیر وانگر لنگ جاوندے نیں، پاویں سامنے شوہ دریا آوے
نئیں موڑدے کتیاں لانبواں توں، اگے قتل مار پاویں راہ آوے
خالق یار روائی ایہ سودائی ناہیوں، پیا ایاں نوں سو سودا آوے

بھ:- بھار پیار دا چان اوکھا، پچھ عاشقاں نوں جیہڑے چاوندے نیں
تن من دی منگ پرواہ کردے، عاشق چیر جھناں لنگ جاوندے نیں
مہینوال بن مال لٹاوندے نے، سر دھڑ دی بازی لگاوندے نیں
خالق یار او مار کے چوٹ ڈاہڈی، پہاڑاں وچوں وی نہر وگاوندے نیں

نصیحتاں دی پنڈ و قیمتی زیورات

صفت خداوند تعالیٰ

الف:- اول کرناں شروع صفت پاک خدا دی — بے پرواہ دی
اکواری کن فرماکے، دنیا سب بنا دی — ذات خدا دی
نبیاں تے ولیاں کولوں شان اپنی دکھا دی — خبر پہونچا دی
خالق یار ذات او سوہنی، نگہبان زمین آسمانی دی — ہر اشیاء دی

نیکی کرکے

توں ہو پیا بانگاں ہو پیاں، کر ہوش نماز نہ پڑھنی آں
دھندے دنیا دے تینوں چھڈدے نئیں، تیری واگ نہ کسے پھڑنی آں
ایناں دماں دا کوئی وساہ نائیں، نکل جاویگی جان نہ اڑنی آں
خالق یار اس آونا اے کم تیرے، نیکی کرکے تے جیہڑی کھٹنی آں

گمان نہ کر

ایڈا خودی تے مان گمان نہ کر، جنہاں خودی کیتی او تے ہار گئے نیں نی،
جیہڑے خودی دے دائریوں باہر ہوئے، او تے اپنی حد سنوار گئے نی
بیڑا رب دے آسرے ٹھیل دتا، میاں الیس گلے لنگ پار گئے نی
خالق یار جو عقل تدبیر کردے، نہ اوراں تے نہ او پار گئے نی

پند ونصائح ٢

ہر اک پیار نوں چاہوندا اے، مٹھے سخن زبان تھیں بول دار ہو
کن دھنیدے دھرتے من میری، بن سخت کرخت نہ ڈھول دار ہو
اپنا آپ سنوار کے جی صدقے، تسبیح یار دے نام دی رول دار ہو
خالق یار میاں سودے نیتاں دے، پورا صدق یقین نال تول دار ہو

راز دل دا رکھیے دل اندر، نہ دسیے دل دا راز میاں
عقل مند داناواں نیں آکھیا اے، کریے شان گمان نہ ناز میاں
سبق حق دا رٹ نے ڈٹ اتے، نالے پھیج توحید دے ساز میاں
اجر رب نیں خالق یار دینا اے، پڑھ صدق یقینوں نماز میاں

بن بن کے بن نہ ہو پیا، میں میں پیا موہنوں لکال نائیں
ایس میں نوں توں تھیں نفی کر دے، سودا عمر والا پیا گال نائیں
توں توں ای جدوں تینوں نظر آوے، فیر میں نوں رکھ سنبھال نائیں
خالق یار لکائے توں لکا، بن دنیا دا سجاتی وال نائیں

اُیہ نیکی ایہ بدی نوں راہ جاندا، دنیا دواں نوں خوب پہچان دی اے
جانا ای جا جدھر واگاں کھلیاں نی، ذات آکھدی رب رحمان دی اے
سدھے راہ جاواں دل من دا نئیں، تیری اک اصلاح شیطان دی اے
خالق یار میاں چھڈ دے کھیہڑاں، خبر نہ تینوں مر جان دی اے

شیریں زبان

مُل شیریں زبان دا لا ثانی، مندا سخن زبان تھیں بولنا کی؟
جے تے عشق پیار نئیں وچ سینے، سودا عشق تر کڑی تولنا کی
راکھی اپنے آپ دی بہت چنگی، عیب غیر بیگانے دا کھولنا کی؟
خالق یار پھٹکار نگلیاں نوں، گل کر کے تے فیر ڈھولنا کی

دنیا فانی ٣

رہ گیا نئیں ہن تے لکھ پلے، بھلے بھلے سال شوہ جوان لدے
عاشق آلے دوالے پئے گھمدے سن، پا لیندا اوہناں حسن دکان لدے
دُور دُور وی کسے نیں دس پائی، چھڈ دا نئیں سال پڑ میدان کدے
خالق یار تے آ گیا وقت ایسا، پچھیا نئیں ہن کسے جوان کدے

اُیہ کچے امتحان پئے ہوندے نیں، لکّا اگلے جہان امتحان ہوسی
ایناں وچ سفارشاں چل جاون، اوتھے نہ سفارشی ایمان ہوسی
بچے بڈھیاں نیں تینوں لبھنا نئیں، ہر اک ای اوتھے جوان ہوسی
نفسو نفسی دا خالق یار میلا، لگیا حشر دا جدوں میدان ہوسی

کوئی پتہ نئیں لگیا نئیں سمجھ آئی، ویلا شوہ جوانی دا آیا سی
پیاں نال یاراں کھیڈاں کھیڈیاں سن، پیا ظلم تے ظلم کمایا سی
گھوڑا کچھ بندوق نیں ٹھاہ کیتی، پیا تیر کمان وچ پایا سی
خالق یار میاں ڈگا مار کے تے، ڈھول ریجھاں دے نال وجایا سی

نصیحت

اُپنے جیہا نہ کسے نوں جان دا اے، عجب حوصلہ ایس جوان دا اے
حکم رب رسول دے منیاں کر، ایہ تے فیصلہ اٹل قرآن دا اے
ایویں روپ سجا کے بہو نائیں، راہ ایہ نہ جنتی جان دا اے
بن حیوان انسان ہو جا، خالق یار ایہ راز دھیان دا اے

دردی کوئی کوئی درد ونڈاوندا اے، بے دردی بے شمار اجکل
دغے باز فریبیئے لالچی وی، مطلب کڈھ کے دین وسار اجکل
ایس دنیا دلو وچ رہ کے تے، کامیاب ڈٹھا دنیا دار اجکل
خالق یار میاں چھڈ دے کھیہڑا، جہیڑا اتھنا اے نئیں او یار اجکل

بندے ۴

تیرے نال دے یار دلدار ہو گئے، ٹھل پو کھاں نہ گھبراتوں وی
جانی جان" تھیں جان قربان کر کے، نام عاشقاں وچ لکھاتوں وی
مہربان خدا دی ذات ہوسی، قاعدہ عشق دا کھول پکاتوں وی
خالق یار ٹر جاونا ای جگ اتوں، کجھ نیکیاں دے کما توں وی

دُنیا فانی ایہہ پرت کے نئیں آنی، نہا دھو کے رہو تیار بندے
خودی چھڈ تکبری راس ہو جا، وقت عاجزی وچ گزار بندے
تیرے نال دے ہم خیال بندے (سنگی)، ٹر گئے نے بے شمار بندے
خالق یار سیاں رکھن یاد سارے، ہر اک نال کر پیار بندے

کوئی کسے دا کجھ وی لگدا نئیں، اتے کسے دے نہ اعتبار کر لئو
ویکھ لو آزما آزما کے تے، نہ وچ پردیس پیار کر لئو
لگ جائیدی وچ مصیبتاں دے، ساری زندگی نہ بیکار کر لئو
خالق یار جہان دے وچ رہ کے، کرن یاد لوکی ایسے کار کر لئو

ایہہ ماندری باندری پھڑ کے تے، در در دے اتے نچائی جاندا اے
مکر نال پٹاریاں کھول کے تے، ڈم ڈمبرو ڈم وجائی جاندا اے
موہنوں اڈھ کے بیٹھا چوراہے اندر، مال دنیا دا وچ پائی جاندا اے
خالق یار او دیکھ کے آکھے تے، گھگلا دانیاں دا لمکائی جاندا اے

چپ ہو کے

دُھدی ہو وے تے ڈھو ہیے ڈھکدے نئیں، گھٹی ہووے تے پیش نہ جاوندی اے
ہر جیڑا اے رب دے ہتھ اندر، دُنیا ایویں ای پک پکاوندی اے
جیب اَنج کیتا تے میں انج کیتا، دُنیا ایویں ای پک پکاوندی اے
خالق یار تدوں بہہ رہو چپ ہو کے، خودی اپنے آپ نوں ہی وڈھیاوندی اے
اے انسان نوں جاوندی اے۔

غافل ۵

ل جان دے بدلے کیتیاں دے، ایتھے نئیں تے اگلے جہان اندر
وڈی او تھے کچہری انصاف دی اے، ہوسن فیصلے کھلے میدان اندر
دلا غافلا سوچ کے قدم رکھیں، ڈگ پویں نہ کھوہ کھتان اندر
خالق یار دیاں گلاں بار آور، کر سوہنیاں غور دھیان اندر

کھنڈ شہد دے وچوں وی لبھدی نئیں، ہوندی لذت جو مٹھی گفتار دی اے
شاہی میٹھی زبان دی ملکاں تے، ڈٹھی عجب ایہہ بات اسرار دی اے
جنہاں ایہہ اصول اپنا لیا، اوناں نوں کوئی وی طاقت نہ مار دی اے
خالق یار تحریر کرے دل اتے، اوڑک اکدن فتح پیار دی اے

پہونچ والڑے رب دے خاص بندے، بے وفاواں دے نال وفا کر دے
باطن صحیح سلامت سکون دلنوں، ظاہر اپنا حال تباہ کر دے
روزہ عمر دا رکھن نماز پکی، ہر ویلے خدا خدا کر دے
خالق یار رب اوناں نوں لبھدا اے، جہیڑے بندیاں ول نگاہ کر دے

عقل مند داناواں نیں آکھیا اے، نیچاں نال پیار نہ لگائی دا نئیں
اک در دے ہو کے بہہ جائیے، تھاں تھاں پیار وڈھائی دا نئیں
جیکر پریت لگا لئیے، چھڈ ادھ وشکار وچ جائی دا نئیں
خالق یار رکھا کے نام اپنا، کتھا عاشقاں کولوں چھڈائی دا نئیں

بندیا

پچھلی رات خدا دی ذات آکھے، بندیا منگ لے جو کجھ منگنا ای
در کھلے نے میرے خزانیاں دے، رنگ لے اپنا آپ جے رنگنا ای
نیکی جیکر ہوئی نہ اک، پلے کیویں پل صراط تھیں لنگنا ای
خالق یار سیاں نئیں تے روز محشر، ہیا بھرے بازار وچ سنگنا ای

(٦)

سمجھ والیاں

پہلاں لا کے تے فیر چھڈ جانا، عقل والیو کم دانائی دا نئیں
سمجھ والیں گل سمجھائی مینوں، دبے ہوئے نوں پیا دبائی دا نئیں
بلی شیر دا واقعہ یاد آیا، راز دل دا میاں بتائی دا نئیں
خالق یار خدا دا نام پورا، اپنے آپ نوں پیا وڈیائی دا نئیں

گرمی جیٹھ تے ہاڑ دی ناہنوں سہندا، گرمی روز محشر کیویں سہنی آں
رل بندے نے بھین بھرا ایتھے، اوتھے وات نہ کسے نے لینی آں
کم رقماں پیاں چلاں ایتھے، اوتھے عملاں دی لوڑ پینی آں
خالق یار پکا لے ٹھیک طرحاں، جیہڑی گل سرکار نوں کہنی آں

بناں رب دے کوئی سبب نائیں، ولا غافلا غفلتاں ماڑیاں نی
ساز کھچ توحید دے باز آجا، ایویں پکیاں عمارتاں چاڑیاں نی
ہو جاونا اے ایناں فناہ فلفٹ، جیہڑیاں دسدیاں اچیاں ماڑیاں نی
خالق یار میاں اعتبار کرے، نئیں تے بنیاں اگے چنمباڑیاں نی

ہوندے نیں کاہلیاں دے اگے نت کنڈے، کرماں والیا ذرا کو ساہ وی لے
کتھوں رب نوں پیج پیج لبھنا ایں، جھاتی اپنے آپ وچہ پا وی لے
نالے خودی دلوں بے خود ہو جا، نالے خود نوں کجھ سمجھا وی لے
خالق یار کی لبھنا ای ب وچوں، پہلاں الف دا سبق پکا وی لے

نیک خیال

دنیا اتے بہہ نئیں رہنا، گھڑی پل نئیں بند یا ساہ تیرے
تیرے وہندیاں ای بستر بنھ گئے تے، ٹر گئے نیں بھین بھرا تیرے
تینوں سار نئیں اپنے آپ دی وی، ویکھ آلہنے نیں کیہڑی جاہ تیرے
خالق یار او نیک خیال رکھیں، ہر دم رہندا اے نال خدا تیرے

(٧)

سوچ

"چوہرنا"

پیا سوچنا چھپلیاں کیتیاں نوں، رب آ جائے متے جباریاں وچ
مینوں کسے نئیں رلنا اوس ویلے، بیٹھا ہوواں دا سنگتاں پیاریاں وچ
کوئی آنج جا سی کوئی آنج جا سی، پیئے ہون دے سب لاچاریاں وچ
سوچ سمجھ کے تے خالق یار میاں، فائدہ نئیں ہونا اڈھاں ساریاں وچ

دکان دار پیا کھلا پکار دا اے، اودھر میر دھیان دی بیہ گئے نیں
آو سستا سودا خرید لوو، لئی سیر گئی دو سیر نے گئے نیں
کٹیاں پنڈاں دیاں پنڈاں بنھ لیاں، کئی ویکھدے ای ویکھدے رہ گئے نیں
برت الیس بازار تے آونا نئیں، خالق خالق یار او ورق ٹھیک لہہ گئے نیں

اج زور وی اے بانکی ٹور وی اے، مزے لٹ لے جنے وی لٹنے نی
سجن سارے ای تینوں پیارے نیں، ایناں بھار وی تیرے تے چکنے نی
گھڑیاں وصل دیاں بڑیاں چنگیاں ایہہ، پیندڑے ہجر دے اوکھے او مکنے نی
خالق یار سنوارے توں حیاتی، ڈھو اج دے فیر نہ ڈھکنے نی

عارضی زندگی

زور شور رہن جدوں جوانیاں دے، نظراں ہوسنڈیاں تے رہیا مار دا ایں
رج رج کے تے پی عیش کیتی، رنگ روپ اتی رہیا سنوار دا ایں
دلوں کسے ٹوانے نوں سمجھیا نہ، جیویں مالک سیں بنگلے ہزار دا ایں
خالق یار نصیحتاں دوجیاں نوں، جدوں نئیں رہیا کسے کار دا ایں

سمجھ ہے ای تے سمجھ لے دوہتی نوں، بہوتی لنگ گئی تے تھوڑی رہ گئی اے
بڑی پئی سی جنہاں دی جگ اتے، پو ہواوناں دی وی ایویں لہہ گئی اے
اینکوں لے گئے شداد نمرود والیں، ڈھیری وڈے فرعون دی ڈھہہ گئی اے
خالق یار میاں توں تے کجھ وی نئیں، وڈے وڈیاں دی تہہ بہہ گئی اے

(۱)

بھائی بھائی

نہ کوڑیاں بولیاں ڈھول، ناراض ہوندے، مِٹھا بول توں نال زبان میاں
جیویں میری سرکار فرمایا اے، جیویں لکھیا وچ قرآن میاں
تیرے ہتھ زبان تھیں نہ پہونچے، کسے دوجے نوں نقصان میاں
خالق یار بیگانہ کوئی وی نئیں، ہر اک نوں اپنا جان میاں

چار چوفر ہنیرا ای قبر اندر، ذرا ادھر وی کر دھیان بیبا
اوتھے منکر نکیر نے آ کے تے، تیرا لینا اے امتحان بیبا
تیرا رب کیہڑا کیہڑا نبی تیرا، تیری ہلنی نئیں زبان بیبا
جِہم نام محمدؐ دا نال الفت، خالق یار سب مشکلاں آسان بیبا

جنہوں زندگی دھار پیار کریئے، اوہو ای دس نے بے وفا بن کے
محرم رازوی اپنے غیر سارے، ہیئے پھر دے ظلم جفا بن کے
ایہ دنیا تے اک گنیا اے، واہ بنیا لائے آشنا بن کے
چار دن دی اے خالق یار زندگی، ہر اک نوں مل بھرا بن کے

ہدایت نامہ

سمجھ ہے ای تے سمجھ لے دوستی نوں، سجن ہوتے اغیار نی بچ جاتوں
بار بار جھیڑے پھیرے ماردے نی، او تے بد کردار نی بچ جاتوں
جھوٹی دنیا جھوٹیاں کرے گلاں، ہن جھوٹے پیار نی بچ جاتوں
خالق یار نے آکھیا کئی واری، ظالم دنیا دار نی بچ جاتوں

سب کیتیاں دا پھل پاونا ای، بدیاں چھپ کے تے پاویں ننگیاں کر
تیرا کسے نئیں درد ونڈاونا نئیں، اپنے واسطے آسانیاں تنگیاں کر
تیرا روپ سنوپ اے دھوپ وانگوں، لٹاں کھلیاں نی سل کنگیاں کر
لکھی جاندیاں لوح محفوظ اتے، خالق یار میاں گلاں چنگیاں کر

(۹)

کتھے

کتھے گئے نے وعدے تیرے، کتھے گئی اے او جمعرات تیری
سجن اج دے ہوندے نئیں یار بیلی، کتھے رل گئی اے گل بات تیری
میں تے اپنی ذات نوں چوہڑا دا سمجھاں، نئیں میرے برابر وی ذات تیری
خالق یار اوٹ مل کے رکھیا کر، بچ جائے نہ قلم دوات تیری

متاں تے مت

سن سن میاں کن دھر کے سن، گلاں سننے والیاں سنیاں کر
ایہ مت ای مت وسار دیویں، مٹھا لوبھ نال کہے تنیاں کر
دے راہ خدا ایہدا اتنیں گھاٹا، آ عشق کمائی یا گنیاں کر
خالق یار بازار ای ایہ فانی، کھل چنے رویل دے چنیاں کر

اج کھائے نعمتاں ربدیاں، کل ایناں دے بارے سوال ہوسی
ہتھ پیر تیری خیر منگنی نئیں، تیرا بچنا بہت محال ہوسی
بول تیرے خلاف گواہی دیسن، او تھے کس طراں تیری جال ہوسی
خالق یار دی گل بھلاونی نئیں، کیتا عمل تیرا تیرے نال ہوسی

بے بہا شاگردیاں کیتیاں نیں، ویلا آ گیا ہن استادیاں دا
دلا غافلا ستر وچ کے قدم رکھیں، چالا پھڑ نہ لیئں بربادیاں دا
بھارا بھار ای پچھ ضرور ہوسی، دکھ دور کرسن فریادیاں دا
شعر لکھ کے تے خالق یار ہوریں، پتہ لگ گیا عادتاں ساریاں دا

بہار گئی خزاں دی رت آئی، بت خودی دے غافلا ڈھائے توں
وت وت نئیں آونا جگ اتے، نکت چرخہ داج بنائے توں
زور شور جوانی نئیں کم آنی، جوڑ گور لئی کجھ بچائے توں
زمیں رب دی اے خالق یار ساری، جتھے دل ای مسکڑا پائے توں

بندے نوں الارم

ایہ دنیا مکار اک لومڑی اے، جاے مکر فریب نال دھو رہی اے
گچھا انگور دا نئیں سو ہتھ آیا، موہنوں اڈھ کے فیر کھلو رہی اے

آکھے تھو کوڑی آکھے ٹھو کوڑی، دھم دھم دی آ خوشبو رہی اے
خالق یار میاں ہوشیار ہو جا، ہوشاں والیاں دی گل ہو رہی اے

ایہ دنیا ساری دکان داری، بھاری وٹک بیپار یا وٹ لے توں
تیرے کول ترکڑی تول پورا، خفے ہو نہ نفعے گھٹ لے توں

بیٹھا رہو نہ لتاں کھلار کے تے، سر سجدے دے وچ سٹ لے توں
خالق یار دا آکھیا کار دا ای، سبق حق تے سچ دے رٹ لے توں

پلیٹ فارم اتے ہو گیا الارم، جان والیو دے گڈی جا رہی اے
اللہ خیر ہووے شالہ خیر ہووے، شہر شہر دے چکر لگا رہی اے

کٹ کٹ جائے سنگ سہیلیاں نوں، گھٹا گھٹ دے شور مچا رہی اے
خالق یار پردیسیاں راہیاں نوں، فوراً منزلاں اتے پہنچا رہی اے

بادشاہ گئے بسترے چا ایتھوں، دیکھ غافلا کیہڑا اے راہ تیرا
تینوں اڈیکدی پئی ہنیر کوٹھی، اینے لتھ جاسی میاں چاہ تیرا

نہیں منکر نکیر نوں پڑ تیری، ساہ لین دے او دبا تیرا
خالق یار پیا دنیا چار ناں ایں، کم کوئی نہیں آونا داہ تیرا

کسے کم دے نہیں

اپنے آپ نوں سب وڈیاون، وچ محفلاں ویلاں دی سوٹ کر کے ہو
ستیا ناس ہو جائے پاویں پچھلیاں دا، پان شوق نال بینٹ تے کوٹ کر کے

ویکھ بینوں تے تینوں نیائی جاون، وچ تھانیاں جھوٹی رپورٹ کر کے
خالق یار میاں کسے کم دے نہیں، کی کریں داتوں کھٹے نوٹ کر کے

خدا تے رسولؐ

بات چیت دے نال پریت وھدے، عقل والیاں دا فرمان اے جی
گل لعنتاں دا طوق پھب رہیا، پایا شوق دینال شیطان اے جی

ایناں حکمتاں دا دارو کون دسے، حکمتا جان دا رب رحمان اے جی
خالق یار خدا کھقیں ڈریا کر، اوہدے قبضے دلو وچ جان اے جی

جدوں ہوا رحمت موجاں مار دی اے، اجن چیت ای لگ سبب جاندا
بندہ وھدھ وھدھ بہتھ کھلار دا اے، کم قدر توں او سدا کیب جاندا

جو جو لکھیا وچ مقدراں دے، او او انسان نوں لبھ جاندا
خالق یار سرہ رکھیں منگ تحفے، آکھے لگ محمدؐ دے رب جاندا

تیاریاں

اج جگ تے کرنیں بادشاہی، کل کاس تے حکم چلائیں داتوں
کجھ دے خیرات تے کر صدقہ، وڈا سخی مراتبہ پائیں داتوں

بٹ بٹ پیا اوتھے ویکھنا ای، مل مل کے تے ہتھ تائیں داتوں
خالق یار مسکین دے لگ آکھے، سدھا تیک بہشت نوں جائیں داتوں

خودی والیاں نوں دلوں کڈھ دتا، توبہ رہنا نئیں ہن خماریاں وچ
ڈراں رب دے خوفوں قصور کیتا، متے آ جائے فیر جباریاں وچ

ایہ نور بصیرتاں دسیا اے، نرے گا ہیٹے نی او دنیا داریاں وچ
ساتھی سنگ دے لنگ گئے او اگے، خالق یار وی بیٹھا تیاریاں وچ

چار دن ایہ تنوں شور زور ہوندا، ماس ہڈیاں تے چڑھ آوندا اے
کدے آکڑے تے کدے باکڑے جی، متھا وٹنے تے وٹ کھاوندا اے

نرا ایہ بھین دیندا ساہ لین دیندا، پیا نچدا شور مچاوندا اے
خالق یار میاں ناہیوں ہنستا رہندا، اوڑک چھڈ وجود نوں جاوندا اے

سمجھ

ذات چاتر چالاک زنانیاں دی، پانی چھاننی دیوچ پاندیاں نیں
سرخی لاندیاں اکھ ٹمکاندیاں نے، سرے پاندیاں موں مناندیاں نیں
ہتھیں زہر پلاندیاں امام توڑی، چوری گھوڑے نال گھوڑا وٹاندیاں نیں
خالق یار مت پیا خوار ہوویں، دھوکہ دے کے قید کراندیاں نیں

اکلیاں آیا توں اکلیاں ای جاوناں اے، کوئی لوڑ نہ سوہنیاں سنگ ساتھی
کول ہے ای کجھ تے یار تیرے، کول کجھ نئیں تے سارے تنگ ساتھی
ساتھی ڈھونڈھ صدیق فاروق ورگے، عثمان علیؓ ورگے غیبوں منگ ساتھی
خالق یار او سمجھے گل میری، یار ملن چناں تھتیں لنگ ساتھی

جدوں پھل نوں توڑ بے لبس ہیاں، ٹٹ جاندے نیں یکدم مان اسدے
بے الواشال انسان دی اے، مال دولتاں نئیں سامان اسدے
ایہ دم مسافری آخری نیں، کجھ دناں دے سب مہمان اسدے
خالق یار توں جیھتوں ایں خوف زدہ، نال شوق دے مطلب جان اسدے

جگ بادشاہی بیلا جھنگ کاہی، پیا لگدا بہت سہاونا اے
وچہ جگ رہنے نیں طوطے بھور پنچھی، اینہاں ساریاں ای اڈ جاونا اے
سچے دل دی توبہ نیں کم دیناں، کنے قبر اندر بھیڑا پاونا اے
خالق یار میاں الواکو وار ای آ، کدوں روز الیں جگ تے آونا اے

صحیح اے

لگے وس تے گل وچہ پایئے نہ، جدوں پیہ جائے گل وجائیے پئے
سمجھو گل دی گل کر ٹل وی نئیں، گل دائے وی گل چھپایئے پئے
سنگ نکھیڑنا کم نئیں موہناں دا، ہمیشہ نکھیڑے سنگ رلایئے پئے
خالق یار او وھد ھدی جاوندی اے، صفتاں واکید کی صفت وھد ھایئے پئے

خبردار

گھڑی رحمتاں دی آئی عقل مندا، اٹھ نماز تہجد گزار تے سہی
الویں سو کھا نئیں ستیاں یار مل دا، دامن اوسدے بوہے کھلار تے سہی
حیاتی لنگ نہ جائے بیکار تیری، کر جنگ وچ جھنڈڑی وار تے سہی
خالق یار متے مل جائے معافی، کلمہ نبی دا موہوں پکار تے سہی

پلیاں چھنیں پتہ نئیں کوریاں نے، میرے یا مولا تیرے رنگ اعلیٰ
کارخانے زمانے تے شہانے، قسمت والڑے پانی لائے ونگ اعلیٰ
کوئی شک نائیں راہ حق اندر، کیتی شاہ حسین نیں جنگ اعلیٰ
خالق یار وائی رحمتی در کھلے، پسند اپنی دی چیز منگ اعلیٰ

عقل والیو ایدھروی غور کرناں، کیتے اپنے تے جھاتی پا لیئی
جیہا کسیدی پت نوں ہتھ پانا، جیہی اپنی پت لوا لیئی
میں کیسے تے خاص نئیں طنز کیتی، سنو گل برائی چھپا لیئی
خالق یار وی اے دنیادار بندہ، عیب تک کے تے تہمت لا لیئی

خاطر ننگ ناموس دی کھا غیرت، تن شوہ وچہ روڑنا چاہی دا نئیں
اپنے آپ وھار سبنوں جانیئے جی، دل کسیدا توڑنا چاہی دا نئیں
چٹا موہنوں نئے تے جواب دیئے، کوڑ بہانا پیا لوڑنا چاہی دا نئیں
خالق یار کوئی یاویں اغیار ہووے، آوے در تے موڑنا چاہی دا نئیں

ساہ فانی

رنگاں والڑے دے یار ورنگ سارے، داغدار اسیں بے داغ کوئی نئیں
اج آئے آں تے کل ٹر جانا اے، ایتھے لبھنا ساڈا اسراغ کوئی نئیں
ہے نے دم دا دم ایہ ساہ فانی، لویں سروں لانی کسے جھاگ کوئی نئیں
خالق یار اک مٹی دا کاہر آں میں، میری سُر کوئی نئیں میرا راگ کوئی نئیں

کوچ ڈیرا

ایہ دنیا دکھاں دا گھر توبہ، آئی موت بناں ایہدا حل کوئی نئیں
گھڑی گھڑی اک گاہٹے دی آ رہی، پچھاں آوندا لنگیا پل کوئی نئیں
رل مٹی نال مٹی ہوونے نیں، جھیڑے چھتدے او پکے محل کوئی نئیں
خالق یار او کر چل "کوچ ڈیرا"، تیرے رہین والی ایتھے گل کوئی نئیں

نصیحت

دولت مال زر چھڈ جاونا ای مر، طمع حرص نہ دل وچ کٹ بندے
ہیری پھیری لگی دوڑ سب ٹھگی، کھٹی کے دلوچوں پٹ بندے
چھڈ دینے بازی سدا رہو راضی، اکدوجے نوں پیا نہ لٹ بندے
خالق یار او جاونا ای بھار کنّے، جدوں جاوی آس تار ٹٹ بندے

جے تے ہونے دی تینوں حب ڈاڈی، پیلاں ہو نیہ احق اتار کے پی
متے اکلیاں ای کھوہ کھپ کر جائیں، نال یار دے جنڈڑی وار کے پی
جے تے ہونی آگ تے فیر خوف کاہدا، ننگے نیتر بانہہ الار کے پی
خالق یار مت لئی کوئی یا جادو، ٹھنڈے دھند نوں توں وی چھونگاں مار کے پی

جے تے ہے ای ناں ایمان قرآن اتے، صدقہ مومناں دے زکوٰۃ نال چل
تھاں تھاں ہی ربری ذات آکھے، سدا پڑھو نماز جماعت نال چل
متے بھل جائیں فی سبیل اللہ، جہاد کرن نوں بڑے جذبات نال چل
خالق یار مت لے کوئی یا جادو، ٹھہر ٹھہر کے تے احتیاط نال چل

جے تے مرن دا تینوں سواد ہے ناں، کو جیڑی وچوں کھنگ کھڑک کے لنگ
ہو یا مرن واتے اڑیا توں پیدا، توبہ کرتے ادبوں جھک کے لنگ
متے جھاڑیاں نال چنبوڑ لویں، دامن سل او تاں پلہ چک کے لنگ
خالق یار مت لئی کوئی یا جادو، پیر پیر اتے رک رک کے لنگ

پیغام تیاری

آن والڑے جگ اتے آ رہے نے، جان والڑے جگ تھلیں جا رہیں
پکے گھر گھر کھلے نیں میخانے، ساقی بھر بھر جام پلا رہے نیں
ڈاکے مار بدکار ہوشیار ہوئے، ساقی بھر بھر عقل والڑے عقل گوا رہے نیں
خالق یار او توں وی تیار ہو جا، تینوں سنگ دے ساتھی بلا رہے نیں

راہِ ہدایت

ڈنگوری اپنی منجھی تھلے پھیر ہے جی، گل کسیدی کرنی چاہی دی نئیں
نائی چور سپاہی خوار کر دے، اینہاں نال یاری سوہنیاں لائی دی نئیں
پچھوں تاونے نالوں پہلے سوچ لیئے، وڈے کھنگ نال لت اڑائی دی نئیں
خالق یار او رل بہو وچ سنگاں، ڈیڑھ اٹ دی مسجد بنائی دی نئیں

مونہوں بول مٹھا راز کھول نائیں، آکھن جگ تے جہل نوں جھل ہوندی
بازی لا کے کریئے یار راضی، راضی یار تے مشکل حل ہوندی
جھیڑا احق اتے میاں پک جاوے، اوہدی اج وی زندہ تے کل ہوندی
خالق یار او گل تے گل دھیئے، گل والیدی سیدھی گل ہوندی

کھب گئی اوو خیاں وھندیاں وچ، مت جنے وی عشق دی لٹی ہوئی اے
کئی چل گئے تے کتیاں چل جانا اے، لاری کسیدی وی نہ ایتھے رہی ہوئی اے
خودی چھڈ تکری راس ہو جا، دھور طوری وی اڈ گئی ہوئی اے
خالق یار او توں وی تیار ہو جا، تیری وار وی کل تے پئی ہوئی اے

دل دے سودے ہر کوئی کردا، گڈھ دیوندا اسٹر کوئی چیر نہ دے
پا کے منکے پھیر دے کئی ڈٹھے، ورد او واتے صحیح تکبیر نہ دے
ملاں مسجداں وچ خطاب کر دے، رہی اوناں دی اصل تاثیر نہ وے
خالق یار حیاتی دے دن پورے، بدل سکدی آئی تقدیر نہ وے

اصلاح

میلا بھریا چھڈ کے کئی ٹر گئے، اکبر بادشاہ جیہے حکمران وڈے
رستم جیہے پہلوان نہ اٹک دے نے، شاہ شاہ پال جیہے دیو جوان وڈے
دس توں فیر کیہدا وچارا ایں، ایتھے رہے نا ہیوں خاندان وڈے
خالق یار وانگ اینویں جوانیاں تے، ناز کر نہ مان گمان وڈے

ہُن لبی دا ہو ودا اے پر پاسے، رہیا ہن غریباں دا حال کوئی نئیں
ہر کوئی ڈاڈھیاں ول خیال کردا، کردا ماڑیاں ول خیال کوئی نئیں
مکھن جلوے کھان ملائیاں نے، لبھدی ماڑیاں نوں اک دال کوئی نئیں
خالق یار سب جان دے ہتھ خالی، نے جاونا کسے وی نال کوئی نئیں

تینوں خبر نئیں کوئی وی بے خبرا، توں تے لافاں ٹکمیاں مار رہیا
تیرے دو سو وار نیں مونہہ ڈھیاں تے، تیرا ایہہ جیہو تیار رہیا
کر حل سوال کوئی کم داوی، چل قلم تیرا تختیوں باہر رہیا
کی کریں دا کملیا حشر اندر، خالق یار وانگ تینوں پکار رہیا

کدے کھوتیاں نوں بدھ آوندی نئیں، پاویں ڈنڈیاں دے نال کُٹیئے جی
سخی دل نئیں لگدے شوم ہوئے، پاویں ہر ویلے پئے لُٹیئے جی
اودوں تیک برائی نئیں ختم ہوندی، جدوں تیک نہ جڑ کھلیں پٹیئے جی
خالق یار جدوں لگا نہ چھڈدے، پورا اٹکرے دا اگے سٹیئے جی

نت بنا

دنے اکھاں وچاریاں اڈیکدیاں، راتیں ستیاں مل نیں آجانی
ایہہ جان نیں آن تیری عقل بندی، جیہڑے رکھ نیں بھید چھپا جانی
اتوں ملیاں پیار نئیں ظاہر ہوندے، ہتھ وچ کلیجڑے پا جانی
سوہنوں ربدی اے تینوں کھل پوری، خالق یار جیہے نت بنا جانی

محبوب

بڑے چیراں مگروں مولا کرم کیتا، ساڈے یار ہوراں سانوں پائی چٹھی
ساڈی لباں اتے جندا اڑی ہوئی سی، فیر جان وچ جان لیائی چٹھی
سو سو ول ربدی شکر ہزار کیتے، جدوں ٹر دا انیٹے آن وکھائی چٹھی
اکوار فیر خالق یار دسیں، اج کیہڑے محبوب دی آئی چٹھی

مینوں میرے محبوب نے دسیا اے، ہمیشہ عشق دے ڈھول وجایا کر
کوٹھا روک تے پاویں کوئی پیار دے گے، سومنات والے مندر ڈھایا کر
محفل چھڈ دے جھوٹیاں زاہداں دی، سچے رنداں دے محفل وچ جایا کر
راہے راست اتے متے آجاون، خالق یار اسلام پھیلایا کر

امید رکھ

جدوں آوندی اے یاد پیاریاں دی، لوں لوں اندر سلاں پہندیاں نیں
اٹھ اٹھ اوہ اٹھ کے مگر ہو جا، بول بول کے تے مونہوں کہندیاں نیں
میں کی کراں میں جاں سکھدے، بن بن اصلاحواں ٹھنڈیاں نیں
خالق یار دلیریاں رکھ جیویں، قائم جیوندیاں حرصاں رہندیاں نیں

بدل گئے نے طور زمانیاں دے، ہر کوئی اپنے تھاں مجبور ہویا
بادشاہ غلاماں دے ڈھون کوڑے، دل سن کے تے چور چور ہویا
گلاں مونہوں زبانی انصاف دیاں، عدل اڈ جہان تھقیں دور ہویا
خالق یار ہو جائے دا حل مسئلہ، جے تے رب دے وتوں منظور ہویا

ہوو دکھ تے سکھ دی امید رکھیئے، وقت جیویں دا آوے ٹپائیے جی
حد بناں نئیں اوہدیاں قدرتاں دا، نہ سکدیاں ای مر جائیے جی
او پلاں وچ رنگ بدلا دیندا، اسیں عاجزی نال جھکائیے جی
خالق یار امید اتے قائم دنیا، ہمت حوصلہ ڈھیری نہ ڈھائیے جی

۱۸

لَاتَقْنَطُو

مینوں ایہہ نجومیاں دسیا اے، چنگے بھلے نہیں اجے نصیب تیرے
کاس واسطے ڈھیریاں ڈھا بیٹھیں، ایہہ تے طور طریقے نے عجیب تیرے
کر جنہاں دی توں تلاش رہیا، اوتے بالکل یار قریب تیرے
خالق یار اس جیویں داتوں آہیں، ایسے طراں دے یار غریب تیرے
عدل و انصاف دے ہین میدان خالی، منصف منگ انصاف دی بھیک رہے نے
سماں ایس ویلے جیہا آ گیا، ڈگ پئے نوں لوک دھریک رہے نے
زور آوراں دا راہ چباریاں توں، دب دب کے تے ماڑے چیک رہے نے
لَاتَقْنَطُو خالق یار میاں، کم رب ولوں ہو ٹھیک رہے نے

چنگیاں دا قول

سنگ سنگیاں دے جدوں رل ٹریئے، فیر عیب گناہواں نوں تکیئے نہ
فیر رہیئے صلح صفائی اندر، راہ کسے مسکین دا ڈھکیئے نہ
اوس گل نوں کدے نہ گل پایئے، جیہڑی گل نوں حل کر سکیئے نہ
خالق یار ٹر جاونا ای جہان اتوں، ایویں بک بکار پئے بکیئے نہ
اوتھے قہر تے غضب دے پین گولے، جتھے نہ اتفاق اتحاد ہووے
ہو جاوندے ملک دے کئی ٹوٹے، جدوں آپے دے وچ عناد ہووے
دشمن کر کے تہاڈیاں تے چڑھ آوے، ہر شہر تحقیں فیر برباد ہووے
خالق یار وائی عشق پیار باہجوں، ایہہ زندگی بے سواد ہووے
بن قصوروں لوک کمینے لگیاں یاریاں توڑ جاندے
کچے قول اقرار دے شوہدے، سنگ ادھ وشکار دے چھوڑ جاندے
ویکھ لیا آزما آزما کے تے، اکثر مکھ نگوڑے موڑ جاندے
خالق یار دیاں گلاں یاد رکھیں، روغ پیار دے خون نچوڑ جاندے

۱۹

ادب

جتھے ادب محبت دی دوڑ اوتھے، ادب جائے محبت وی دوڑ جاندی
مل ادب دا کجھ سیانیاں تھیں، دنیا جدے لئی لاہور پشور جاندی
ادب سکھیاں کدے وی نہیں آوندا، بے ادباں دی پنج ٹھور جاندی
خالق یار جے ادب نوں جان جاندوں، فیر تیری وی زندگی ٹور جاندی

ہدایت نامہ

٥ راتیں اوسدیاں خواباں آوندیاں نیں، دنے جسدے دل خیال ہووے
ہمیشہ چن چڑھدی چڑھدی نئیں، ہمیشہ عروج دے بعد زوال ہووے
ہر دو جے بھرا دی خیر منگو، شالہ کسے دا نہ ڈنگا وال ہووے
خالق یار نہ کریئے گل ایسی، جیہڑی گل وچ نہ کال ہووے
٥ جاؤ بیلیو آپ دے عمل بیلی، میری گل دے ول خیال کرنا
ساڈے عیب گناہواں تے پا پڑدہ، اللہ ھُو دا ورد کمال کرنا
ایس دنیا نوں دندے دو ہوں پاسیں، کدے چھپ کے ایہد تھتن جال کرنا
جو کجھ ہو گیا خالق یار کولوں، گلہ اوسدا نہ رو ال کرناں
٥ ملے چٹ دا چٹ تے ٹی ملے، میرے سوہنیاں گلے لگا کے مل
ہو دل دی منشاء جائے پوری، دوری رکھ نہ نین ملا کے مل
جیویں وچ حدیث دے آیا اے، ایویں سوہنیاں اوسکرا کے مل
خالق یار سرکار دا کہنا اے، ہووے کوئی بیمار تے جا کے مل
٥ علم طوطیاں دے وانگر رٹ لیناں، گن گنڈاں تے کم ملوانیاں دا
لشکارے گئے عشق پیار والے، نشہ لیا ملوانیاں کھانیاں دا
غصے نال پئے تڑ کدے کئی ڈھٹے، کم جھبھڑی وچ تڑ کنا دانیاں دا
خالق یار توں کسبوں باز آجا، واہ لانا نہیں کم سیانیاں دا

سمجھ

بناں ٹکٹ نئیں گڈی تے سفر ہوندا، ٹکٹاں بِنا جے گڈی تے بہہ جائیں
ڈھکے فِروی دین دے چور اچکے، دکھ درد مصیبتاں سہہ جائیں
گل کم دی سوہنیاں یاد رکھیں، سفر عاجزی نال کردا ٹُرے جائیں
خالق یار اِک تواڈا غار حافظ، گڈیوں ڈھلدیاں سبنوں کہہ جائیں

بار بار کریئے

منظور اے دھوڑ وی حضور دے جوڑیاں دی، قصور وار جے اسیں انکار کریئے
آوے اپڑے پاسیوں ہوا سوہنی، تے فیر رب دا شکر ہزار کریئے
کریئے حق دی گل تے ڈریئے نہ، مریئے حق تے جین دشوار کریئے
منے نہ کوئی پند نصیحتاں ہے، خالق یار میاں بار بار کریئے

نصیحت

دُنیا سوچ بھی کرتوت کو ہیے، جانن لوکی سارے
داؤ دائی بھین تے بھائی، سکی نہ کسیدی نال اے
میرا تیرا شرم نئیں کوئی، جے تے چل جان چار اے
مٹھی نیند رسونے والیو، اکھوں گن رہیا تارے
دُنیا والے سب مونہوں کالے، دنیا نوں پرچان
اللہ والے اللہ نال اے، آپ نبی دا فرمان
کردھیان توں کیتے جانیں، کیہڑا تیرا دکان
خالق یار جھوٹ نہ بولے، اپنا آپ پہچان
ٹھگی ٹھوری آوڈی چوری، بچ بچ سیانیاں رہو
ردیا جائیں دا ایتھے ونج اوتھے، نئیں تے حقدے رستے پو

جنہاں ندا وھار اے
بہت مکار اے
تماچے مار اے
خالق یار اے
واہ بیٹے لالان
شک نہ جان
اوشیر جوان
چھڈ وہیم گمان
آرام نال بہو
لگھ نہ کھو

تیری شیطان مردود نے مت ماری، خبری بدل گئی ہیں ریتو
خالق یار دور کیارا، ایہ دنیا اک بھار اشتوہ
دُنیا والیاں دنیا اے، نال حساب دے
مارے تینے دی کر حفاظت، سخی مرا تہ پا
فیر تیریاں شاناں نیں اچیاں، جے کوئی پچھے راہ
خالق یار اشتوہ ای بھارا، توں اپنی جان بچا
دولت مال نال محبت، کرناں ایں ہر گھڑی
یاد خدادی یاد نئیں تینوں، تیری قسمت سڑی
کیتھے گئے نے سجن تیرے، گڈی جنہاں دی چڑھی
خالق یار ابڈھے وارے، ہن تے چھڈ دے اڑی
مٹھے سخن من نوں بھاندے، روکھے لگدے زہر
ڈھلے نال وصول نئیں کرنا، بہتی رو پیسے مہر
سائنیاں دیاں نیں مرضیاں، پکے محل تے شہر
خالق یار وکھ کے ٹریئے، اپنے اپنے سیر
چکر بازاے دنیا ساری، اپنی اپنی گل
گدھ کے مطلب چھڈ دی جاندی، اپنی جان اتے جھل
کسے مرد فقیر نوں رکھ راضی، کوئی پتہ نئیں گھڑی پل
خالق یار سمجھ کدائیں، پیسہ ہتھاں دی مل
گلہ گزاری کسے نئیں کاری، اپنی ذات اتے بھار پانا
نیکیاں دے تھاں بدیاں دا، غافلا ناں لکھانا
سودا ایمان داری پورا تول ایتھے، نال واہ دے مال کمانا
خالق یار بیاں وارو وار ایتھوں، ہر اک نے ای ٹر جانا

رکھ لے ٹھکو
لوڑا تے لوڑ
تے کجھ بنا
تے خودی گوا
تے ٹھیک بنا
نہ غوطے کھا
اودوستا بڑی
تے ہے نکھڑی
تے توں پھڑی
نہ دے تہیڑی
پرانا ویر
ذرا کو ٹھہر
خدا دا قہر
نہ آوے فیر
ایہ رکھدی ول
مشکلاں حل
توں جانیں چل
فیصلے اٹل
نئیں کسے چھڈانا
کم اے زنانہ
فضول جواناں
مڑ نئیں آنا

ھدایت

خوشی والیا خودی نئیں کم آنا، عقل کرتے سبھی ٹھکانے
دعوے بھنے نمرود خدائیاں دے، سنئے قاروں گیا خزانے
خالی ہتھ سکندر دے ہائے توبہ، جدوں لگا سی مر جانے
خالق یار آ بھنے لبتر، کئی ٹر گئے چھڈ زمانے

میں وی آکھاں توں وی میری، نئیں جے سنئیں ایہ بیماریاں
شتہ شتہ دا اڈھا تھاں تھاں تے لگا، بھلیاں چلیاں ایہ لاریاں
کی بھنا ای ایاں کمینیاں تقیں، ہم جنساں دیاں یاریاں
خالق یار کیوں پھر نہیں آوارا، تیرے اگے کھوہ کیاریاں

دماں دا کوئی وساہ نائیں، اگے رب دے سیس جھکا
منّنے دے وچہ آوندا ناہیوں، پھر نہیں بے نگراہ
جوگی وانگر اکو پھیری، نہ توں لڑھ لمکا
خالق یار آ اکدن تیری، دلیس دے کھل لا

گڈھ کے ارمان دلے دے، ہو جا کھاں تیار
عاجز ہو کے دنیا اندر، ویلا لے گزار
دنیا پروہنی فیر نئیں آونی، لیسی کیہڑا اسار
سنو ہنیاں آ جا باز گناہوں، دیواں میں پکار

نصیحت

چھڈ کے آکڑ تے مغروری، سدھے پاسے آجا
انئیں دنیا دے والی لئے، سب دے عیب چھپا جا
خویشاں تے درویشاں، ہر اک نوں ہتھ پوا جا
خالق یار جہان اتے، کجھ نہ کجھ بنا جا

ایہ ساہ بیگانے
مِٹیا مان ایں
قسم قرآن ایں
راکھے رانے
کدوں نئیں تمہاریا
تے بے بہاریاں
بہت پیاریاں
لائے تاریاں
نیک ہو جا
ہو گمراہ
باز آ جا
ہوش وچ آ
بھج کے بھار
چار دھیاڑ
ادھ وشکار
خالق یار

رنگ چڑھا جا
پردے پا جا
مدد کرا جا
یاد رکھا جا

نڑے

میں نکرمی ستی رہی، ہور سب سیاں
اپنی اپنی وار نبھا کے، اوہ نی ٹر گیاں
ساہ مک گئے او جدوں، لمیاں وتھاں پیاں
خالق یار آ ہو کے جھلا، نڑے اپڑ پائی چھیاں

گانڈیاں بیاں
ناہیوں رہیاں
ساراں کس لیاں
ہون دے بہیاں

چنگی

سجن دوست یار تے بیلی، اپنی اپنی جاہ تے
اکھ دے تارے لال پیارے، رکھ یقین بھرا تے
رہو تیار توں کمر بستہ، تک دن نہ رات اے
خالق یار اتن من وی بازی، لا دے راہ خدا تے

رکھ نگاہ تے
دیندا ساتھ اے
سجناں دا تے
چنگی بات تے

بیت

س۔ سادگی نئیں پسند جنہوں، اونوں شرع شریعت دی ساری اے
پنج وقت نہ جہیڑا نماز پڑھے، اونوں رب رسول نال بیاری اے
سون والے منادیاں ہو گیاں، ایہ سوچ تے سبھی پکاری اے
آ جا مسجداں ول نجات پا جا، گلاں دس رہیا خالق یار کی اے

ط۔ طوطیا عشق پروتیا وے، شمع عاشقاں دی حدوں پار نہ جا
جل جائیں دا گل ایہ یاد رکھیں، بیسی گرجاں دی اوتھے مار نہ جا
جہیڑے گئے نے پرت کے آئے ناہیوں، تینوں آکھنے آں بار بار نہ جا
خالق یار منیر دے من کہنے، کون سنئے دا آہ پکار نہ جا

بیت

ط:- طالبا موج عرفان دیا، فوج قاتلاں اتے گمان نہ کریں
کیمیائی دوائی لے ہتھ تیرے، اساں کھوٹیاں نوں بے نشان نہ کر
جنے ٹھوکراں کھا تلاش کیتا، اوہدے عیباں دے ول دھیان نہ کر
خالق یار تے کر اعتبار پکا، بار بار پیا اوہدا امتحان نہ کر

ع:- عاشقاں دے سبق رٹناں ایں، اندروں کڈھ کھاں گند کدورتاں نوں
عاشق جیہڑے چھپاں لنگ جاوندے نے، نہیں تکدے مٹی دیاں مورتاں نوں
جاتی اوناحیاتی دی رمز جانی، صورت ویکھ کے بھلدے سورتاں نوں
خالق یار او مار کے آپ اپنا، پورا یار دی کرن ضرورتاں نوں

ع:- عشق تھیں نہ کتر اکنی، پیا نس نہ رسے تروڑ کے تے
پھڑے عشق دے نہیں چھڈاں ہوندے، پا ویں تک کے کھاں نین جوڑ کے تے
تھلیں عشق نے سسی گوا دسی، سوہنی وچہ چناں دے روہڑ کے تے
خالق یار لے کربلا آوندا، الوا عشق مدینیوں ٹور کے تے

ق:- قول اقرار وسار کے تے، کی لبھیا ای جانیاں جہان اتے
کوئی سن کے آکھے دا اج دا سائیں، تینوں لڑے سن خدے کمان اتے
الویں آندا سیں آؤ تشریف رکھو، الویں جاندے ساں تیری دکان اتے
خالق یار دا کھیا بھلنا نئیں، سدا روٹیا کر زبان اتے

ق:- قول اقرار وسار کے تے، عاشق چھڈ معشوقاں نوں جاوندے نئیں
پٹوں لا کے ماس کھوا دیون، ہائے ہائے دا شور مچاوندے نئیں
جان جیہڑے چھپاں نوں پان درشن، ماسہ تنگیاں دا خوف کھاوندے نئیں
خالق یار میاں رہین کمر بستہ، اَمر بیلیاں تے ٹھہل لاوندے نئیں

بیت

ک:- کون تیرا جھیڑا پائے پھیرا، توں تے اپنا آپ بچا میاں
تیرے وڈے ویری نت لین قیٹڑی، پیا چھپ کے وقت لنگا میاں
تیرا کون دردی جھیڑا یاد کرسی، چنگے عمل توں لے کما میاں
خالق یار میاں بڑے بڑے پیر کامل، ٹر گئے نی لبترے چا میاں

ن:- نظر تے ہن اٹھا او تاں، کیہڑی گل اہڈا اوازار کیتا
جے کوئی ہوئی خطا دے دے معافی، تیرے پیار نے بھول لاچار کیتا
کوئی سوہنیاں ایہ دستور دی نئیں، پہلاں لائی تے فیر خوار کیتا
خالق یار نبھاویئے وانگ سوہنی، راتو رات چناں نوں پار کیتا

بندے

پ:- پک پکا ندیاں لد گئے نے، تیرے سنگدے ساتھی ہوشیار بندے
جان بجھ کے تے وچہ ہنیر خانے، پیا ہتھ گروے نہ مار بندے
موت سر تے کھلی اڈیکدی اے، نہا دھو کے رہو تیار بندے
بھیڑی گل بیا خالق یار آکھے، پلے بنھ لے نہ وسار بندے

چ:- چانی چند دھیاڑیاں دی، کر ایس دے ول خیال بندے
رہسی دنیا دا مال دنیا تے، کجھ لے نہیں جا ونا نال بندے
ایس واسطے تینوں سمجھا رہیا، لے اپنا آپ سنبھال بندے
خالق یار کوئی ڈھانہ لگنی آں، دن حشر دا بڑا کمال بندے

حضرت عشق تے حسن حضرت دیاں عظمتاں

پوے حسن دی لشک لگ جاوندا اے عشق آ، دووے رل کے فیر کمال کردے
سنگ نکھیڑ دیندے جنگ چھیڑ دیندے، چھڈدے کجھ نہیں حالوں بحال کردے
سدھے تیر کھاندے شوہ چیر جاندے، ظلم جبر کے کھانیاں لال کردے
خالق یار کھلو تیار ویکھے، عشق حسن آ جو اکدوجے نال کردے

تمہید

عشق حسن دی بے مثال عظمت، دنے عید تے راتیں شبرات اعلیٰ
بیلے جھنگ وچ کسے کران میلے، کسے دسدے جوہ گجرات اعلیٰ
کسے دین تنگی نعمت موہنوں، سنتے دولتاں بنے کائنات اعلیٰ
جنہوں جنہوں وی درد نصیب ہو گئے، سمجھو ہو گئی اوہدی حیات اعلیٰ
دھرے لعل جواہر محمود اگے، مندر رہین وی دے سومنات اعلیٰ
مومن آدمی اوپر منیاں نہ، تائیں ہوندی اے اوہدی صفات اعلیٰ
راہ حق دا دسن لئی غازیاں نیں، ایسے طراں بنائی جماعت اعلیٰ
خالق یار فیر لا دربار دووے، کر رہے کیہڑی گل بات اعلیٰ

عشق

حسن سنن لگا کن لا کے تے، حضرت عشق جی بول فرماوندے نیں
آؤن لکھ مصیبتاں ڈردے نئیں، عاشق جیہڑے چناں لنگھ جاوندے نیں
جیہڑے دن پایا سی نال توں سرمہ، اوہ دن مینوں یاد آوندے نیں
خالق یار او پاوندے ہائی رتبے، جیہڑے یاراں مگر ماراں کھاوندے نیں

حضرت حسن

حضرت حسن نے آکھیا ایہ اگوں، عاشق پیر معشوقاں دے دھوندے نیں
عزت بیگ ہوری گجرات آ گئے، کوٹھے سراں اتے پئے ڈھوندے نیں
حکم سوہنیاں دا سمجھن سر متھے، عاشق بن نوکر مٹی گوندے نیں
خالق یار نوں سارے پچھ اوہنوں، کھڑے عاشق پچھو کڑے روندے نیں

حضرت عشق

عشق آکھیا بچ جا توں میتھوں، ورے پھسے ہوئے تیر تکھیں بیچ دینی
ماس کھا جاناں خون پی جاناں، پچھے رہ جاندے جوڑ گچ دے نی
میں تے جھولنا نال اتھاریاں دے، لوں لوں اندر درد رچ دے نی
خالق یار والی عشق بیمار اندر، بیڑے گھل دے حق تے سچ دینی

حضرت حسن

حسن آکھیا بچ جا توں میتھوں، میری دید تے لگدے مل بڑے
انگلاں کٹیاں مصر دیاں رانیاں نیں، دیوے بلدے ہو کے من گل بڑے
جلوی یار دا تے اڈ طور گیا، اتھے کردے کی نیں پل بڑے
خالق یار دائی حسن بیمار اندر، عقل مندی جاندے نبل بڑے

حضرت عشق

عشق آکھیا جے نہ میں ہوندا، نہ زمین ہوندی نہ آسمان ہوندا
نہ طور ہوندا منصور ہوندا، نہ قلم ہوندی نہ کلام ہوندا
نہ در ہوندا دربان ہوندا، نہ شمع ہوندی شمعدان ہوندا
ہوندا میں نہ خالق یار جے تے، گل پری ہوندی نہ سلیمان ہوندا

حضرت حسن

حسن آکھیا جے نہ میں ہوندا، نہ رب ہوندا نہ رسوب ہوندا
نہ مشرق ہوندا نہ مغرب ہوندا، نہ شمال ہوندا نہ جنوب ہوندا
ہر طرف اندھیر غبار دسدا، دن چڑھدا نہ غروب ہوندا
ہوندا ایں نہ خالق یار جے تے، نہ یار دا یار محبوب ہوندا

عشق

عشق آکھیا جے نہ میں ہوندا، نہ الف میم وچ فرق روال ہوندا
نہ ولی ہوندا نعرہ علی ہوندا، نہ کوئی غوث نہ قطب ابدال ہوندا
نہ اچھائی ہوندی نہ برائی ہوندی، نہ کوئی عرب دے وچ بلال ہوندا
ہوندا ایں نہ خالق یار جے تے، نہ کوئی حشر نوں سخت جنجھال ہوندا

حسن

حسن آکھیا جے نہ میں ہوندا، نہ کوئی دلاں دے وچ سرور ہوندا
نہ ہار ہوندا نہ پیار ہوندا، نہ انسان ای اینڈا مجبور ہوندا
نہ کوئی سکھ ہوندا نہ کوئی دکھ ہوندا، نہ ای کسے دا سوال منظور ہوندا
ہوندا ایں نہ خالق یار جے تے، سینے مومن وچ اج نہ نور ہوندا

عشق

عشق آکھیا ویکھنا ای جے مینوں، آ کے ویکھ لے نیزے دی دھار اتے
میری وار جیاں تھکیں پار ہوندی، ہون رحمتاں میرے دلدار اتے
میں تے جان دی نہیں پرواہ کردا، سدھا جاوناں چڑھ تلوار اتے
بڑھے رہین دے قیدی غلام میرے، فرض دسنا لے خالق یار اتے

حضرت حسن

حسن آکھیا ویکھنا ای جے مینوں، آ کے ویکھ لے مصر دی حجرہ اندر
میری وار وی سراں تھیں پار ہوندی، آ کے ویکھ لے جسم دی روح اندر
بیلے رلدے تے کدے چناں ڈباں، کدے ڈگا پواں پنڈر کھوہ اندر
حسن چمکدا دھمکدا ویکھیا ای، خالق یار قلندر دی بو اندر

عشق

عشق آکھیا جلوہ ای ویکھنا ای، آجا آجا او کوہ طور اتے
ڈیکھ ٹکڑے ٹکڑے ہو گیا، جھلک پئی سی کجھ منصور اتے
کسے کسے نوں لبھدا اناں قسمت، کجھ ڈگا پنجاب دی حور اتے
خالق یار میاں رحمت وس گئی اے، ساری نور دی حضور پر نور اتے

حسن

حسن آکھیا جلوہ ای ویکھنا ای، حرام چھڈ تے اصل حلال ہو جا
مال دولتاں رہنے نہیں کول تیرے، مینوں آل دے وھار کنگال ہو جا
کلمہ طیبہ پڑھ کے نال الفت، سینہ صاف تے انگ بلال ہو جا
خالق یار خدا دے آسرے تے، الف لام تے میم دا وال ہو جا

عشق

عشق آکھیا میں نہ تکنا واں، عاقل مند دانا سیانیاں نوں
ہیر اچ چڑھے اگے اگے میرے، سب وڈیاں تے انجانیاں نوں
کالی شاہ مہندی ہتھیں نہیں رہندی، توڑ سٹناں سہرے گانیاں نوں
خالق یار وسار دا نہیں چھگے، ویکھاں زر نہ مال خزانیاں نوں

حضرت حسن

حسن والیاں دے گڈے دور ہوندے، سارے جان دے کوئی وی بھلیاں نئیں
کیہڑا جمیاں دس رہیا خالی، جلوے یار اندر جیہڑا رلیا نئیں
راتو رات بلایا سی کول اپنے، کیا راز جہان اتے کھلیا نئیں
خالق یار او مصر بازار اندر، حسن نال خزانیاں تلیا نئیں

حضرت عشق

عشق آکھیا گل پواں منکے، چاڑھ کے رکھاں جہان دے طعنیاں وچ
چوڑے بانہیاں دے چن پنوا دیواں، کی لبھدا ای حسنا گانیاں وچ
مسیتوں کڈھ کے صوفیاں صافیاں نوں، واڑ دیوناں واں بت خانیاں وچ
خالق یار او ویکھ لے آ کے تے، عشق دسدا شمع پروانیاں وچ

حضرت حسن

حسن آکھیا مینوں جے آس میری، پوری کرنی آں تے آ جا غاراں دے وچ
میں تے ہستاں وال خوب وسناواں، آ کے تک لے مینوں گلزاراں دے وچ
جلوہ طور توں کھٹ ہر شے توں ودھ، عشقا لبھدا عربی ہوا اندلو وچ
جھوٹ بولدا نئیں گواہی دیوے، خالق یار نئیں ڈٹھا اخباراں دے وچ

حضرت عشق

عشق آکھیا حسن نوں پا جھاتی، ویکھ ویکھ لے ذات ای اک میری
پاویں مومن تے پاویں کوئی ہے کافر، اوہدے دل دے گل ای وچ میری
ایہہ میں جاننا کراں تباہ سب نوں، ہر اک رکھے گا ہتھوں لمے کھچ میری
خالق یار پئے کردے سب چارے، لہا سکیا نئیں کوئی پچھ میری

حضرت حسن

حسن آکھیا عشق نوں ویکھیا ای، چھپی رہی نئیں جگ تے گل میری
جتھے گیا میں چھپیا نئیں رہیا، دُھم دھم گئی اے جل تھل میری
میرے باجھ کوئی کسے وی کار دا نئیں، تائیں لگدی اے گل ول میری
خالق یار رب یار آزمائش کیتی، جھوٹی گل تا ہیوں پل پل میری

حضرت عشق

عشق آکھیا میرے شیدائی جیہڑے، اڈ وانگ پروانے نثار ہوون
میریاں جنہاں دے نال محبتاں نیں، راتیں چڑھ چیاں تھیں پار ہوون
خطرے موت بھلان میدان آون، اچے مرتبے بے شمار ہوون
خالق یار شہادتی جام پی کے، سوہنے جنتاں دے سردار ہوون

حضرت حسن

حسن آکھیا ورد میں کرناواں، ڈر آوندا اے سرکار مینوں
ہ گئے یتیم تے اک پاسے، الفت دوستاں بے شمار مینوں
پاویں خویش تے پاویں درویش کوئی، نال سب دے ہے پیار مینوں
خالق یار بس عرض گزار آں میں، سنے ساتھیاں لا دنا پار مینوں

حضرت عشق

عشق آکھیا حسن نوں صاف دساں، توں تے سہتاں دی ہیں صفائی میری
توں نئیں کئی سو کئی لکھاں، مخلوق گئی تے فر ہے آئی میری
طرح دے روز لعتی رنگ چڑھے، جدوں کن دی آواز سنائی میری
یار میاں بھرپور ہویا، جدے جدے اتے رحمت چھائی میری

حضرت حسن

حسن آکھیا عشق نوں ٹھیک اے جی، توں تے آپ ای شکل بنائی میری
کسے زور دیوس کر مور دیوس، سن کھول کے سن صفائی میری
توں تے طائف اندر درد وظائف اندر، خونی خون دی دھار وگائی میری
خالق یار جے توں مشہور ہویوں، گھٹ جگ تے نئیں دوہائی میری

حضرت عشق

عشق آکھیا او میری راہ اندر، ہر اک مشکل جھرنی پیندی اے
جنہوں لگ جاواں لانبا اگ جاواں، بنتا چوڑیاں دی کرنی پیندی اے
مال حلال دا وار کے مجھ لتے، جھوٹی غماں نال بھرنی پیندی اے
خالق یار او نئیں انکار ہوندا، چھری دھون تے دھرنی پیندی اے

حضرت حسن

حسن آکھیا میرے جیہی جگ اتے، کسے کسے دی صورت حسین ہوندی
ہوندا میں نہ تے پیا جگ روندا، نہ قرآن وچ سورت یٰسین ہوندی
میری بازی لئی ہو یا رب راضی، نازل ویکھی آ فتح مبین ہوندی
گل من کے تے خالق یار میاں، دنیا ویکھیں دا نقطہ چین ہوندی

حضرت عشق

عشق آکھیا دساں نال الفت، تیرے در دی کیتی گدائی کنے؟
او تے میں دکان سجان والا، تیری گلی دی کیتی صفائی کنے؟
نقدے لے دیندا ادھار رہیا، جان بجھ کے دولت لٹائی کنے؟
خالق یار رہیوں بیٹھا ارمان اندر، جان وختاں دے وچ پائی کنے؟

حضرت حسن

حسن بولیا نال پیار اگوں، تیرے امر نوں کدے ٹھکرایا نئیں
تیری ہاں وچ ہاں ملائی گیا، سیس اگے جناب دے چایا نئیں
بھر دھدھ گیئو تے دھی گڈوے، میں تے لئی آیا چیر لایا نئیں
ست بسم اللہ جی آئیاں نوں، خالق یار مونہوں کدے وٹایا نئیں

حضرت عشق

عشق حسن نوں آکھے سو بسم اللہ، سوہنا نام غلام فرید ایں توں
اک پل دا پل اے سب دنیا، جدی پیا کر دا اج دید ایں توں
صورت ویکھ کے آکھاں جمیل احسن، سیرت ویکھیاں حمید مجید ایں توں
خالق یار ورگے گنہ گاراں دی، میرے سوہنیاں وے سوہنی عید ایں توں

حضرت حسن

حسن آکھیا اجے ناہیوں پتہ لگا، رانجھا لٹ لیا ہیر سیال میرا
چار چوفیرے غم دے ہین ہنیرے، کدے پچھیا ای آن کے حال میرا
حرف عشق دیاں ایہ نے خوبیاں نئیں، ترس کیتا ای کدے روال میرا
خالق یار اک لازوال ہوتی، عزت بیگ تھکیں او کبھی مہینوال میرا

حضرت عشق

عشق آکھیا کئیاں نوں دسنا اے، سنگ ساتھی میں تے سچیاں دا
رتی دیوناواں غمی کول میرے، توڑ سٹ ناواں مان اچیاں دا
موت آونی اے سب تے آونی اے، خطرہ نئیں بدمعاشاں تے لچیاں دا
خالق یار اوبدا احتساب کی ہونا، جیہڑا معصوم گناہواں ہیچیاں دا

حضرت حسن

حسن آکھیا اجے بے خبر ایں توں، ہو گیا میں حالوں بے حال عشقا
اگاں چکنا پیر تے فیر چھالاں، واہ عجب اے تیری ایہ چال عشقا
کیہڑیاں رنگاں وچہ او پیا وس دا اے، کدے کیتا ای اوہدی خیال عشقا
خالق یار رت پیا خوار ہو واں، جاندیاں مینوں وی لے جائیں نال عشقا

حضرت عشق

عشق آکھیا چھڈاں تے لیک لگے، کیتے رات دے قول و اقرار لگے
طعنے دینے نیں مینوں قصوریاں نیں، کیہتے گئے نیں او پیار لگے
آپیں دس فیر کی جواب چنگا، دلدار میرے میرے یار لگے
خالق یار میاں سدا رہو راضی، او ڈک ٹڑ جانا ایں جندڑے مار لگے

حسن سرکار

حسن آکھیا کوئی قصور میرا، طعنے دینے نیں کیوں قصوریاں نیں
کجھ گل تے کہو دا پتہ لگے، نالے بنیاں کی مجبوریاں نیں
صدقہ حسن و حسینؓ دا معاف ہوون، صدقے آپڑیاں جی حضوریاں نے
خالق یار میاں سدا رہو راضی، ختم میریاں تیریاں دوریاں نے

عشق سرکار

عشق آکھیا امید اے کہ من جائیں دا، تیرے نال اج مینوں کار اے اک
کناں وچہ نہ ماریں گل گونی آں، تیرے دل رہندا میرا ادھار اے اک
ہور سب میں کجھ بکا دتا، رہسی عشق تک صرف پیار اے اک
سن لے کسے وی نئیں فیر ساتھ دینا، جدوں چھڈ جانا خالق یار اے اک

حسن سرکار

کرے مینوں نئیں سی تیرا چت چیتا، میرے ویکھنے نوں بے قرار ہو یوں
چار کر کر سقراط بقراط ٹر گئے، کھا کھا دوائیاں لاچار ہو یوں
فیر آندا سیں جلو وکھائی بیلی، نال بے غلام تیار ہو یوں
گئی پیش نئیں سی خالق یار جدوں، نفر کامیاں چا گمہار ہو یوں

عشق سرکار

میں ایڈا کوساں ہو گیا ایڈا، کار عمر ساری کر کر تیرے
مینوں کسے نئیں مہر دا خیر پایا، سارے پھر آیا در در تیرے
لعل کسید اتے کسے ل ماری، مشکل نال بنائے سن گھر تیرے
خالق یار من آ گئی وار تیری، میں تے ویکھ لے مرنے مر تیرے

جواب حسن

ویلے ویلے دی عشقا گل ہوندی، سو ہوں رب دی او نئیں رہے ویلے
جدوں بہہ کے تے سوچاں مان دساں، چنگے لنگ سوہاگ دے گئے ویلے
لکے کھوہ اندر کدے تخت اتے، کدے سجرے تے کدے بہے ویلے
خالق یار او بدل دے رہندے نیں، کدے رہے نائیں اکو جیہے ویلے

سوال عشق

عشق آکھیا ذرا کو ٹھہر نا جی، مہلت کرن دی دیئو سوال مینوں
میرے نال وی تساں انج کرنی اے، ایہ تے نئیں سی خواب خیال مینوں
سرخ نقش تے سرخ لباس سارا، ہتھیں لا دیئو الفت نال مینوں
خالق یار فیر بھلے نہ تا حیاتی، تحفہ بخشنا بے مثال مینوں

جواب حسن

حسن آکھیا لوحی بسم اللہ، کی رکھنا ایں تینیھوں چھپا کے تے
تیرے واسطے کھلے نیں راہ چار، جدوں دل کیتا مل لئیں آ کر کے تے
اڑیا اگے وی سب کجھ ہے تیرا، ہن تک لے فیر آزما کے تے
خالق یار میں عبادتاں وِچ رہنا، ایہ دنیا ساری بھلا کے تے

عشق سرکار

عشق آکھیا توں تے پچھیا ای نئیں، سارے ہو گئے لوک خلاف میرے
حُب جنہاں دے دل خدا پائی، اِتے چاڑھ دے رہن غلاف میرے
اپنی اپنی تے نئیں تعریف کیتی، قابل آپ دے ہین اوصاف میرے
خالق یار میاں دنیا کر دی لے، خرچ کر کے رقم طواف میرے

حسن سرکار

حسن آکھیا خوبیاں آپ دیاں، لویں مزہ جیہاں تھیں یار بہہ کے
کدے بت خانے کدے میخانے، کول سدا اپنے کدے کا ہر بہہ کے
اردگرد ہو کدے سجاوٹاں دے، کدے ساریاں دے وشکار بہہ کے
خالق یار میاں ویلا تھوڑا ای، سوچ جا توں خودی نوں مار بہہ کے

عشق سرکار

عشق آکھیا میریاں ای خوبیاں نیں، تختوں لاہ کے تے فیر بٹھا دیناں
کِتے مجنوں تے کِتے ہوئی لیلیٰ، وِچ جنگلیں چم سکا دیناں
کِتے بلخ بخارا گجرات کِتے، مال دولتاں سب لٹا دیناں
خالق یار تلوار دی دھار تلے، کر عشق نماز ادا دیناں

حسن سرکار

میں ہو یار ریاضتاں ہو پیاں، حضرت حسن نیں بول فرما دیتا
تیری دنیا اتے سی تاریکی، میں آیا تے چانن لا دیتا
چنگی فرتوں وی میرے نال کیتی، نیراٹیاں مل پوا دیتا
خالق یار میاں الیں دلیں اتے، تیرے دین دا ڈنکا وجا دیتا

عشق سرکار

حضرت عشق نیں آکھیا سوہنیاں وے، بے بہا نیں ملیوں خیال تیرے
لاتحزن یعنی خوف نہ کھا، سارے جاننا حال احوال تیرے
دنیا ہووے خلاف تے پئی ہووے، میں فیر وی رواں دا نال تیرے
خالق یار ہو جان دے ظاہر اگلاں، ساری دنیا اتے کمال تیرے

حسن سرکار

حسن آکھیا میں نوں وی یاد لے جی، سٹیا کھوہ اندر جدوں بھائیاں نے
جدوں وکیا مصر بازار اندر، گھر جگ نوں لیا تنہائیاں نے
اک مائی زلیخا نوں جان دے او، ویکھن سہیلیاں اوہدیاں آئیاں کی
ستاں کوٹھیاں وچوں خالق یار میاں، بچایا اوہدیاں بے پرواہیاں

عشق

عشق حسن دا اوصاف اعتراف کیتا، بے شک اُچی ذات تیری اے
ادھی رات جیہاں نوں چیر جاناں، کدی عشق دے باجھ دلیری اے
نہ کفن جنازے دتی لوڑ مینوں، رسم ویکھی جگ اتوں میری اے
خالق یار وی لویا پیا من دا اے، حضرت عشق دی سدھ ہیری اے

جواب حسن

حسن آکھیا عشق اے سب اندر ، درلا حسن نال کوئی بھرپور ہوندا
صدقے حسن دے دنیا بنی ساری ، سولی چڑھ منصور گنج چور ہوندا
کیہڑا پڑھدا فرض نماز تیری ، پیدا جے نہ حسن دا نور ہوندا
خالق یار نہ قلم سوار بن دا ، تیرا چہرہ جا نہ دور دور ہوندا

عشق

عشق آکھیا بدلے اکدے دس ، سینے ویکھ لے پکے نشان تیرے
میرے واسطے دند تڑاونا ایں ، بھلن لگا نئیں ایہ وی احسان تیرے
یاد کریں تے پتہ ای ناں آجانا ، دل وجان تھئیں میں قربان تیرے
خالق یار ایہ میریاں ای خوبیاں نے ، جتن تن سو تیرا جوان تیرے

جواب حسن

چوداں طبق گئے لرز اکھا عشقا ، ادھی رات سی کیوں نہ ڈولیا توں
وٹے مار نکالیا دند نوری ، اودوں کتھے سیں کیوں نہ بولیا توں
جنگل بار زنجیراں پا پھریں ، مینوں اتے تیر کڑی دے تولیا توں
خالق یار فرشتیاں مار ڈاکہ ، مینوں تھلیں فقیر کر رولیا توں

عشق

عشق آکھیا جدوں میں پاں جھاتی ، دھرتی دوواں جہاناں دی کنب دی سی
ملیٹھی سمجھ نہ آؤیں زبان میری ، دل چار چوفیر لوں چھنب دی آ
پچھ حسنی نوں کی سانوں حال ہویا ، گھنڈ ملی آؤنوں تنے لنب دی آ
چڑھی رہندی اے خالق یار سدا ، نہ عشق والی کس ہنب دی آ

جواب حسن

بل لیا اے عشقا دل میرا ، مٹھی شہد دے نالوں زبان تیری
تیریاں لفظاں وچ سی نشہ اینہاں ، حق ہو گیا آندیاں آذان تیری
قل ھو اللہ احد ، پیا دیوے گواہی قرآن تیری
خالق یار پر سجدے نال میرے ، ایہ بھری ہوئی شاہی دکان تیری

عشق

عشق آکھیا مونہوں نئیں سی کیتی ، یاد ہیں بنیاں رہیا غذا تیری
تیری جی جی پھڑ مکا دتا ، الفت لے گئی اے بے بہا تیری
تیریاں لگدیاں لکھ نئیں کسر چھڈی ، الفت لے گئی اے بے بہا تیری
تیریاں لگدی لکھ نئیں کسر چھڈی ، رہسی یاد نکی حشر تا تیری
خالق یار ہن واریاں میریاں نیں ، تیں تے ویکھ لئی حد وفا تیری

حسن

گلاں من کے حد وفا دیاں ، اگوں حسن نے بول فرما دتا
قسمیں ایتھے وی نئیں گناہ میرا ، مینوں ماپیاں لھڑ ویاہ دتا
ٹر جا فقرا جا خیریں ، جیہڑا اسیر یا خیر لیا دتا
خالق یار جیویں اگوں من تیرا ، میرا فرض الیوا قرض لا دتا

عشق

جیہڑے عاشق نے او معشوق میرے ، عشق آکھیا عقل سنبھال اگوں
تیریاں اگوں وی رکھاں دا یاد گلاں ، توں وی رکھنا ایں میرا خیال اگوں
آویں چپ چپاں بلا ناغہ ، تیرا کراں دا استقبال اگوں
خالق یار پیار دے نال دسیں ، آکھیا حسن نیں کی کمال اگوں

حسن سرکار

ملاقات نال گل بات وهدے، حسن آکھیا اے مسکرا کے تے
آوناچیر چتیاں بلا ناغہ، کی ماپیاں لیا ویاہ کے تے
تری او قربانی وی بھلنی نئیں، پچھلے آئیوں ہٹوں لا کے تے
خالق یار پیار دے نال دسیں، آکھیا عشق فیر کی سمجھا کے تے

عشق آکھیا

عشق آکھیا مدتاں ہو گیاں، میں تے بنیاں رہیا غلام تیرا
میں نئیں ایہہ دنیا جان دی اے، صبح شام رہیا کردا کام تیرا
کاہر بار پروار بھلایا اے، اکو رکھیا اے یاد نام تیرا
خالق یار نوں ہن بتا دی اے، کی ماجرا ہے تمام تیرا

حسن آکھیا

حسن صاف زبان کھیں کہہ دتا، کرن لگا نتارا او واں میں
اکہتر سال پچھوں جیہڑا چمکدا ای نور و نور ستارا او واں تیں
جلدیاں قسماں کھاندا اے رب پیا، اوہدا محبوب پیارا او واں میں
خالق یار ایہہ ماجرا سنیا ای، مطلب سارے دا سارا او واں میں

عشق آکھیا

عشق آکھیا مدتاں ہو گیاں، تیرا بن کے رہیا مرید اڑیا
نال شوق دے کھیاں چاریاں نیں، ایس واسطے ہوندے سی دید اڑیا
ہن مار دھکے باہر کڈھیا جے، بڑی رکھی سی وصل دی امید اڑیا
خالق یار میاں سودے نیتاں دے، نال صدق یقین خرید اڑیا

حسن آکھیا

حسن آکھیا سد کے کول اپنے، اج سوہنی کرائی آ دید اڑیا
پنج دے نمازاں ۵ ترہی روزے، اک کفر قرآن مجید اڑیا
بخش لیئں فیر اتی سب میرے، دن حشر دے رکھاں دا امید اڑیا
خالق یار میاں سودے نیتاں دے، نال صدق یقین خرید اڑیا

عشق آکھیا

پا گئے نے رتبے شہادتاں دے، دل جنہاں دے وچ نیں چا میرے
میرے چرچے دو جہان اندر، گیت دنیا رہی اے گا میرے
ایناں نکیاں موٹیاں محفلاں وچ، رونق لگدی نئیں سوا میرے
خالق یار میاں جیہڑے نئیں واقف، حکم اوناں نوں سر دے سنا میرے

حسن آکھیا

میرے نال ای تیری وی چاشنی اے، نئیں تے کون تینوں ایتھے جان داسی
چن تاریاں نوں سارے من دے ہن، پتہ کس نوں دین تے ایمان داسی
چار چوفیر اندھیر غبار دسے، کون حلال حرام پہچان داسی
خالق یار میں دسیا ساریاں نوں، ہر کوئی عیش اندر موجاں مان داسی

عشق آکھیا

عشق آکھیا دنیا جان دی اے، کھلے در نیں میرے خزانیاں دے
جیہڑا لین آوے خالی نہ جاوے، پاوے عقل دماغ سیانیاں دے
عزت بیگ نوں ساریاں سنیا اے، جیتے کھل گیا تخت شہانیاں دے
خالق یار اے عشق پیار جنہوں، نئیں خطرے اونوں زمانیاں دے

جواب حسن

حسن آکھیا شمع اے لاٹ الیسی، ویکھ نکل دے دل پروانیاں دے
دوروں بلدی ویکھ کے آجاون، پاویں تج جاون وانگر دانیاں دے
دنیا داراں مرداراں نوں تک دے نیئں، کوئی فکر نیئں کردے طعنیاں دے
راضی رب دی رہن رضا اتے، خالق یار ایہہ حال دیوانیاں دے

عشق

عشق آکھیا رہندا نیئں گکھ پلے، جدوں اکواری پھرا یا جانا
لوں لوں دے وچہ تسا جانا، ماس ہڈیاں شور امکا جانا
ایتھے کی نجا اے کچیاں دی، محل پکیاں کوٹھیاں ڈھا جانا
خالق یار پکار پکار توبہ، رنگ پلاں دیوچ بدلا جانا

جواب حسن

حسن آکھیا حق اے شک نائیں، بے مثال نیں عشق کار تیرے
تیرے سامنے سیس نوان سارے، کوئی وی چا نیئں سکدا ابھار تیرے
تیرے صدقے جاواں نثار ماہی، مینوں بھلنے نیئں پیار تیرے
خالق یار جوانیاں توں مانن، خیریں وسدے رہن پروار تیرے

عشق

عشق آکھیا ٹھہر وناں جی صدقے، حکم ہووے تے کراں سوال میں وی
دسو کتھے نیں میرے ادکار نامے، کیتے فتح جنوب شمال میں وی
وڈے وڈے نمرود فرعون مارے، ہامان نوں دتا زوال میں وی
خالق یار ساں بلخ دا شہزادہ، تیرے واسطے ہویا کنگال میں وی

حسن سرکار

حسن آکھیا سودا اے نیک نامی، اج جاتے شوق دے نال اے آ
ادھے دیوساں گا وچ میں پیسے، ادھے پائیں توں سستا مال اے آ
اوتھے حق دا نام پیا جھپدا اے، وچہ مشکلاں قیمتی لعل اے آ
خالق یار کفار دی مار سہیٹوں، اج پلاں دے وچ بلال اے آ

عشق

عشق آکھیا میریاں ہمتاں نیں، قدم قدم اتے صدقے پیا جانا
جانا ندی چناں دی چیر راتیں، راتیں راتیں دیدار کرا جانا
جانا جنگلیں چم سکان کدے، کدے ہیر لئی مندراں پا جانا
خالق یار انج توڑ نبھائی دی اے، کربل کنبے دا کو نبہ کوہا جانا

حسن سرکار

گل سن کے عشق دی حد والی، اگوں حسن جواب فیر ڈول دتا
بھانے لے گئے مینوں شکار واتے، فیر اتے ترکڑی تول دتا
کوہ قاف جا کیتیاں صفتاں میں، میری نازک مزاجی نوں رول دتا
خالق یار کوئی ورلا جان دا اے، پول عشق دا حسن نے کھول دتا

عشق

عشق آکھیا اگوں نیئں ہون لگی، دلوں نیئں کیتی کوئی خطا اگے
اک ویاں مثال مہینوال دی وی، سڑے دولتاں مال لٹا اگے
کاماں فیر بنیاں کمہاراں دا، فیر چڑھ گیا دریا اگے
خالق یار میاں وڈا جہاد رتبہ، کہنا حق کلمہ بادشاہ اگے

حسن سرکار

حسن آکھیا جھوٹ وی نئیں ماسہ، سمجھ والیاں نوں سمجھ آجاندی
جھنے لا کے پیراں وگا سِٹیا، عزت اوس تھیں کنڈ ولا جاندی
ہر کوئی اپنے تھاں تے گل والا، گل والیاں نوں گل کھا جاندی
خالق یار ایہہ نئیں انکار ہوندا، واجاں مار دی موت بلا جاندی

عشق

عشق آکھیا آؤ ناں جی صدقے، پوری کھل دتی کا سر باہر تیرا
شروع ازل تھیں ہو یا اے مکنا نئیں، رہسی ابد تک تازہ پیار تیرا
پکی لوہے دے اتے لکیر اے جی، بانکل میں ونڈاں دا بھار تیرا
خالق یار میاں کرناں رب والے، سدا وسدا روے دربار تیرا

حسن

حسن آکھیا گھڑیا توں کھوا، بڑے نال چاہواں گھڑے بھرے میں
تیرا کاہرے صدقے جی آویں، پکے آونے دے دھیہہ کرنے میں
گلاں تھلاں دیاں ذہین وچہ ہے نی، جانی مگر تیرے مرنے مرے میں
خالق یار وسار نہ جائیں مینوں، تیرے در اتے سر دھرے میں

عشق

صدقے میں ای ساں کربل جان والا، تھلے خنجر دے مینوں جمال ہو یا
نعرہ علی دا مار یا علی علیؓ، ایہہ خبر ای چودہ سو سال ہو یا
رمز بھید اکوئی نئیں عاشقاں دی، عزت بیگ کاہنوں مہنوال ہو یا
خالق یار نوں سارے پچھ اولوں، کون کون تیتھوں مالا مال ہو یا

حسن سرکار

اشارہ تیرا تے ہو یا لبیک میرا، دس امر میں کنج ٹھکراونا والی
انکار نئیں کفار دے وہار کرناں، پکا ہاں مومن من جاونا لے
ڈاہڈی نار جہنمی خوف آوے، فرض اپنا آپ بچاونا لے
خالق یار الیوا اکو وار ای آ، کدوں روز الیس جگ تے آونا لے

عشق

صدقے دل تھیں عشق نے آکھیا جی، دم دم پیا جاواں بلہار تیرے
مگرے روٹی بیلے آوندا سیں، نین کردے رہتے دیدار تیرے
ہور سب کجھ خبرے بھل جاسی، صرف بھلنے نئیں پیار تیرے
دس ہن فیر کاہدیاں فکراں نیں، گیت گاوندا اے خالق یار تیرے

حسن سرکار

حسن دے مبارکاں عشق توڑی، جدوں خنجر دے ہیٹھ شہید ہو یا
سر سجدے وچ جھکا دتا، جمعہ وقت پیشی روز عید ہو یا
انمبروں کلیا رب سلام اکبر، یوسف اٹیاں نال خرید ہو یا
چادر زری دی کیتی تیار حوراں، خالق یار انوکھڑا دید ہو یا

عشق

عشق آکھیا او تھے وی میں ای ساں جی، جام ہتھاں وچ شہادتی پین والا
کسے آکھیا مل لو آخری جے، لفظ سن مرے الیسے جین والا
میں فیر وی بیئے پیار پھرے، یا دیں ٹٹ گیا کاسہ یقین والا
خالق یار اوے عرش میدان اندر، کیتا سامنے آسی زمین والا

جواب حسن

حسن آکھیا لوڑ نہیں فکراں دی، جیویں آکھدے او اویں کراں دا ہیں
پکے دل تھیں قول اقرار ہوئے، تیرا حشر توڑی دم بھراں دا ہیں
غیبوں آئی تکلیف جے کوئی تنگی، لکھ بسم اللہ پیا جراں دا ہیں
جند وار دلیساں خالق یار میاں، پکی ہو گئی مول نہ ہراں دا ہیں

عشق

عشق آکھیا ایہہ میریاں عادتاں نیں، پیا منڈھ قدم تھیں پیار کرناں
سبق نور تجلی تھیں سکھیا اے، راضی نیزے دی نوک تے یار کرناں
کتھے طور تے لن ترانیاں نیں، کتھے سدرہ لنگ دیدار کرناں
خالق یار جیوں حسین سرکار کیتا، انج نہیں کسے بڑا پیار کرناں

حسن

حسن آکھیا جیاں دے چین کیتی، نغمے عشق تے پریم دے گاوندے نے
سمجھ درِ محبوب نوں بیت اللہ، عزت بیگ جیہے سیس نواوندے نے
پاویں ہوش نہیں جدوں وی جوش آوے، مگرے کوہ جدے لگل وجاوندے نے
سچا کوئی کوئی خالق یار ہوندا، جھوٹے کئی ویکھے نیں لارے لاوندے نے

حضرت عشق

حسن سنن لگا کن لا کے تے، حضرت عشق دے ولوں ابتداء ہوئی
تو سی ویکھیا جلوئی طور اتے، جدوں ذات سوہنی رونما ہوئی
نور نور دامن بی بی آمنہ دا، عرب شہر وچ خاص عطا ہوئی
خالق یار میاں گنہگار جانیں، بھجے تے سنبھل کے کوئی خطا ہوئی

حسن سرکار

حسن آکھیا ہوا اعتراف گیا، تھوڑے ظرف والے چھیتی رج دے نیں
کدے اٹھدی لہر سمندراں چوں، تیز ندیاں نالے ای بج دے نیں
شرم جنھاں نوں شرماں دا لڑے دی، عیباں والیاں دے عیب کج دے نیں
خالق یار فیر ہوئی اے ہار کنوں، واجے عشق والے ہمیشہ وج دے نیں

عشق

عشق آکھیا میریاں ای جرأتاں نیں، ڈیرا یار جیاں تھیں لا دتا
تیرے ویکھنے نوں دلدار جانی، اپنا بلخ بخارا بھلا دتا
خاطر لئی آیا تیری مچھلیاں، جہے بھن کباب بنا دتا
خالق یار میاں او واجبت دا اے، جنے اپنا آپ جتا دتا

حسن

حسن آکھیا مہر دا خیر پانا، ذرا ٹھہر او میں جوان چنگا
اگے نہیں سوالی کوئی گیا خالی، بندہ بشر کوئی سن انسان چنگا
قسمت نال وطناں ول آونا اے، تحفہ دے جا کوئی نشان چنگا
خالق یار دی گل بھلاونی نہیں، اپنا آپ چنگا تے فیر جہان چنگا

عشق

حضرت عشق نیں آکھیا جی صدقے، تیسا مار کے نہر وگائی اے میں
میرے واسطے ہو کنگال گیا، تلی یار بیلے وچہ پائی اے میں
کوٹھے سر تے ڈھو ڈھو باہر ستے، تیری گلی دی کیتی صفائی اے میں
خالق یار تکبری نہ آئی نیڑے، جھڑوں پٹ کے پراں وگائی اے میں

٢٣

حسن سرکار

حضرت حسن نیں آکھیا جی صدقے ، اجی مرض بس تیرے بخار دی اے
دے کے مال تے بنیں مہینوال میرا ، اہدوں لگے کی حد پیار دی اے
خودی لا توں پراں وگا دتی ، ایوا گل تیری تینوں مار دی اے
خالق یار لاپٹ کھوایا ای ، جدوں لبھی نہ ماہی شکار دی اے

حضرت عشق

میرے اگے نئیں کوئی وی زور چل دا ، میں تے اکھاں چوں نیندراں اڈاونا واں
سٹنیاں ہووے دا پتھراں وچ کیڑا ، اوتھے اونوں وی روزی پہونچاونا واں
سلیمان نوں تختوں لا کے تے ، فیر ماچھیاں ہتھ پچھاوناں واں
پتر پانیاں دے وچ کھائے غوطے ، پور پیوم دا پار لگاوناں واں
سوہنی وچ چناں دے ڈوب کے تے ، مہینوال دی قلی ٹلوناں واں
کدے کھوہ اندر کدے قید خانے ، کدے مصر دے تخت بٹھاوناں واں
میاں مجنوں میں کرنگ کیتا ، سسی ٹبیاں اتے رلاوناں واں
بیلے جھنگ وچ منگوں چراوناں واں ، کدے ٹلے جا کن ونہاوناں واں
لبھن جاوے نے لبھ دا نئیں کرے ، انج وچ دلاں ڈیرے لاوناں واں
ملیں تے لسیدوی نئیں یار بیلی ، ہر اک نوں پٹی پڑھاوناں واں

بھائی بھائی دے متھڑے وٹ پا کے ، بنی بنی توں پیا لڑاوناں واں
تھاں تھاں تے چھاں چھائی میری ، کسے تنگیوں نہ گھبراوناں واں
کوئی جھل نئیں سکدا جھال میری ، جدوں رحمتی مینہ برساوناں واں
اپنیاں جانناواں خالق یار آپیں ، کدوں دس بیگانیاں پاوناں واں

٢٤

حضرت حسن

حضرت حسن نیں آکھیا پچھ اونوں ، جنہے میرے نال اکھیاں لا لیاں
جند جان جوانی نوں جان دے نئیں ، روز ازل تھیں جنہاں آزما لیاں
نوڑ رہی نہ اوسنوں ویکھنے دی ، جنہے میں ول جھاتیاں پا لیاں
خالق یار چھڈ خویش پروار سارا ، جھگیاں وچ پردیس بنا لیاں

عشق

جیہڑے عاشق نیں اوتاں دا میں عاشق ، حضرت عشق نیں بول فرمایا اے
دل کردا رہندا اے دس دیواں ، بڑے چراں پچھوں جیہا آیا اے
بچ جا زمانے دی نظراں توں ، اپنا سمجھ تینوں سمجھایا اے
دواں عالماں دا خالق یار میاں ، جا تینوں مختار بنایا اے

حسن

حسن آکھیا اے شیریں بول تیرا ، میرے تیر کلیجڑے دھری جاندا
تیرے پیر اتے ہووے پیر میرا ، تیرے آکھنے تے میں وی مری جاندا
تیری راہ اندر پیشوا بن کے ، دعوی حق تے سچ دا کری جاندا
خالق یار اوہ ہر کوئی تدھ لگے ، بس ختیاں بازیاں ہری جاندا

عشق

عشق آکھیا سب میدان ڈٹھے ، کربلا میدان عجیب ڈٹھا
سر نانے دے دین اتوں وار دیئے ، نیڑے ہو کے بہت قریب ڈٹھا
ملعم پٹیاں صبر دیاں کئی لاندے ، حسین جیہا نئیں کوئی طبیب ڈٹھا
ملیا فتح دا انعام امام تائیں ، خالق یار ایہ بڑا نصیب ڈٹھا

حسن سرکار

حسن آکھیا تینوں لے بھل کیہڑی، تیرے سامنے ہین اعمال میرے
باجھوں آپ دے کوئی کوئی جان دلاے، ایس دنیا وچہ کمال میرے
تنگی چنگی لے جری جاجی صدقے، ہے آکھدے تینوں خیال میرے
خالق یار نہ بول کبول اچا، گلاں میٹھیاں کر یا کر نال میرے

عشق

عشق آکھیا لے تیری دید کارن، سدھیا عرش اتے سئیں سال سنگیا میں
سیس سجدے وچہ کٹا دتا، اتے نیزے دے سیس وی ٹنگیا میں
جا کے ٹلیوں کن پڑوا آیا، مہینوال بن کے خیر منگیا میں
پٹ پہاڑیاں نہر وگا دتی، خالق یار دے محلاں ہیٹھوں لنگیا میں

حسن

حسن آکھیا رج کے تک بیا، مینوں تکنے دا پایا ای مل کیہڑا
اٹھاراں درہم سائیں مل پوا دتا، نال اٹیاں گیا سی تل کیہڑا
باغ حسن دلیوچ بہار آئی، جھولا خزاں دا گیا سی جھل کیہڑا
خالق یار وی پیا پکار دا اے، امام حسن حسین جیہا پھل کیہڑا

عشق

عشق آکھیا حسن نوں سن جیویں، پہلاں کن تھیں وی ہے سی گل تیری
تیرے لئی لیپار ایہ لیپار یالے، ہر تھاں کیتی مشکل حل تیری
کیتا بیلیا پیا سلام تینوں، کرسی ویکھ آیا عرش چل تیری
خالق یار دا کوئی حساب ناہیوں، صفت کر رہیا پل پل تیری

حسن

ایس وج تھیں ہٹی اے گج میری، عشقا سیج دا پیا دلدار تیرا
نشے حسن تھیں مست اے جگ سارا، ذکر کر رہیا بار بار تیرا
کاہر دھو بیاں ہوندی سی گل میری، کاہر سا نشئیاں دے ڈٹھا یار تیرا
خالق یار دی ونڈ انوکھڑی اے، سجدے وچہ ڈٹھا یار غار تیرا

عشق

عشق آکھیا واہ جی واہ حسنا، جہیڑی چھیڑی آ گل بیان نہ کر
جے تے خفے ہو کے ناہیوں نفعے دتے، الٹا اپنا پیا نقصان نہ کر
واہ واہ کراماتاں تیریاں نیں، کمزور اپنا پیا ایمان نہ کر
حضرت یونس دی میں آزمائش لئی سی، شہید پیا عثمان عثمان نہ کر
کن دھرتے من لے گل میری، ایس دلیں تے میری مکان نہ کر
ابوجہل دے وی سوتر میں کیتے، میریاں نیکیاں نوں بے نشان نہ کر
ڈبری حرؓ دی وی بیڑی میں اتاری، آکھیا کفر دی اج کمان نہ کر
پلہ پھڑ سرکار دا یار ہو جا، جھوٹے رات دے عہد و پیمان نہ کر
یوسف کھوہ دے وچہ وگایا میں، صرف دسیا ناز گمان نہ کر
گاہٹے ہیں ای کھاندے گجرات اندر، کٹیاں ٹھا کیا ایسی دکان نہ کر
جن پری اتے کیتی میں شاہی، سلیمان نہ کر سلیمان نہ کر
خالق یار میں آکھیا کئی واری، ظاہر کسے دے راز نہان نہ کر

جواب حسن

اپنے وچہ جواب فیر حسن دتا، سن میریاں واریاں آئیاں نی
کیتا ترس ناہیوں بے دریغ ہو کے، سراں ڈاڈھیاں نال ملائیاں نی

تیرا فرض غریباں دی کر راکھی، ایہہ تے نئیں مصیبتاں پائیاں نی
ڈال فیر وی دتا ای آزمائش اندر، پہلاں الٹیاں کھلاں لوائیاں نی
راز لگاں جگاں دھیان رکھیں، نئیں ٹھیک جو گل خدائیاں نی
تینوں کیتیاں تیریاں دسناں واں، نئیں برائیاں سمجھ اچھائیاں نی
بنایا آدم دا بت وی توں سی ناں، نالے بولیاں سب سکھائیاں نی
دانہ کنک دا وسیا توں اوہنوں، تہمتاں مِتھے ابلیس دے لائیاں نی
طوق لعنتاں دا پاکے سبق دتا، گلاں ہور دیاں ہور بنائیاں نی
کیہی ہمدردی جنتوں کڈھ آدم، مائی حوا نال فیر جدائیاں نی
اسماعیل نوں چھری دے ہیٹھ آندا، ابراہیم نوں پٹیاں بنھائیاں نی
حضرت یوسف نوں کھوہ دے وچ سٹّو، اکھاں بھائیاں دیاں بدلائیاں نی
چالی سال روا رواکے تے، فیر کھولیاں روشنائیاں نی
ہتھ ماچھیاں دا سلیمان تائیں، کیتھے دور دور بادشاہیاں نی
حضرت یونس نیں مچھی دے پیٹ اندر، ڈٹھیاں تیریاں بے پرواہیاں نی
سجن اج نئیں سجناں نال کردے، آریاں ذکریے اتے چلائیاں نی
سولی چاہڑیا توں منصور نوں وی، انا الحق دیاں ریجھاں لائیاں نی
پہلاں سد کے موسیٰ نوں طور اتے، فیر اوہدیاں ہوشاں بھلائیاں نی
اوہدے جسم وچہ کیڑے وی توں پائے، اوئے پہاڑاں وچوں نہراں پٹائیاں نی
وچہ گجرات دے بلخوں توں آندا، عزت بیگ نیں ذاتاں وٹائیاں نی
مجنوں جنگلاں وچہ سکا دتا، سسیاں تھلاں دے وچ ترہائیاں نی
توں ای ڈگرے کیتے جلالی دے، سوہنیاں وچہ چناں ڈوبائیاں نی
دس توں نئیں رانجھے دے کن پاڑے، زبردستی ہیراں دھائیاں نی
دس کس نے حضور دے دند توڑے، حیدر کس نے جنگاں کرائیاں نی

شہید کس نے کیتا فاروق اعظمؓ، ابوبکرؓ مصیبتاں چائیاں نی
ہینے جان عثمان دی وار آئیؓ، کرائیاں مسجداں وچہ لڑائیاں نی
دس توں نئیں رانجھے دے کن پاڑے، زبردستی ہیراں وھائیاں نی
دس کس نے حضور دے دند توڑے، حیدر کس نیں جنگاں کرائیاں نی
جنے خیبر نوں اکھاڑیا مار نعرہ، لذتاں اوہنوں وی ایہہ چکھائیاں نی
حضرت حسن نوں زہر پلا دتا، حضرت بلال نوں سیخاں چبھائیاں نی
نکل وچہ میدان دے فیروں آ، کربلا دیاں گلاں آئیاں نی
کوفیوں خط گھلے گئے بیعت والے، کیتیاں مسلم نیں الوداعیاں نی
پچھے پچھے وی شاہ حسین آئے، اوئے تم کس دیاں وڈیائیاں نی
کیتا ہووے دا اوناں کی یاد تیرا، ویکھ جنگ دیاں نوبتاں آئیاں نی
جے توں حرؓ نوں قدماں وچ آندا، کیتیاں یزید دی وار خطائیاں نی
تیرے اگے کی سی کردا بیعت اوہی، ایہہ تے دشمنیاں آپ ودھائیاں نی
اہل بیت دا کر کے بند پانی، فوجاں ندی فرات بہٹھائیاں نی
سارے رل کے بہادر و کرو حملہ، تیغاں وچہ میدان لشکائیاں نی
عوض پانی دے مشک پڑوا دتی، نالے باہنیں عباسؓ کٹائیاں نی
دو دوے عون و محمدؓ شہید ہو گئے، بدلیاں قاسم جوان اتے چھائیاں نی
اکبر دولہا جوان سبحان اللہ، برچھاں وچہ کلیجے جگائیاں نی
وار والیاں دی وارے آیوں، اوئے لجے نہ اکھاں چرائیاں نی
تیر اصغر معصوم نوں ماریا ای، دس اوہدیاں کی برائیاں نی
ایسے طراں فیر بہتراں تناں دیاں، لاشاں آپ سرکار دفنائیاں نی
امام حسین دا سیس کٹ کے تے، اتے نیزے دے آیتاں پڑھائیاں نی
فیر کربلا شاہ حسین اگے، اوڑک ظالماں بازیاں ہرائیاں نی

کربلا وچ پیاں دوھائیاں نی اگنے خیمیاں نوں اگاں لائیاں نی
جہیڑیاں باہر دروازیوں نہ آون، شہر کوفے دیو وچ پھرائیاں نی
اپنیاں عادتاں تھیں باز نہ آئیوں، عزتاں شام دے وچ رلائیاں نی
گھر گھر پایا وچھاپ وچھوڑیاں دا، پیاں روندیاں بھیناں تے مائیاں نی
ہن آویں نہ مڑکے نوں دی اندر، اجے بہت میں گلاں چھپائیاں نی مو
خالق یار سنے فیر جے آ کھنا ای، کیوں او ساریاں کھول سنائیاں نی

شاعر دی طبع

عشق حسن دی بے مثال عظمت، ہون فیصلے عقل شعور اتے
جنہوں شک اے تک لے آ کے تے، آوندے رہن سرور سرور اتے
طعنے لئی ترانی دے جنہاں، اَرنی دے گئے شعور اتے
کیتے گلی تے کوچے صفا جنہاں، رہے ٹر ہوئے پنجاب دی حور اتے
چکھ لے ذائقے انا الحق والے، گئیتے ظالماں ظلم منصور اتے
لاشہ شاہ حسین دا روندیا نیں، وجدی بنسی پور سپور اتے
کربل حق تے باطل دی جنگ ہوئی، سہتی شاباش دے صبر صبور اتے
سلیمان نیں وی موجاں مانیاں نیں، بادشاہی کیتی دور دور اتے
حضرت یونس مصیبتاں کٹیاں نیں، تقویٰ رکھ کے رب غفور اتے
بدل چھائے کفار دے شاہ کالے، رحمت کلی لے نوح دے پور اتے
سوا نیزے تے جدوں خورشید آیا، سٹ وجے دی نار غرور اتے
نفسو نفسی دا میلا لگنا اے، موسیٰ بہنا نئیں مڑ کوہ طور اتے
جنہوں کرے پیدا بھرے بیٹ اوہدے، خیال ہر جیز دے رکھے ضرور اتے
ہر کوئی اوہدیاں صفتاں کردا اے، ہو یا دنیا تے جو مشہور اتے

توں وی دکھ مصیبتاں جر یا کر، آئیاں تنگیاں آپ حضور اتے
خالق یار برابری نئیں ہوندی، کنج لواں میں اپنے قصور اتے

حضرت عشق

میرا کم اے قدر کرا لینی، اتے مور کھاں تے آکڑ خاناں تھیں
میرے سرے تے چھج چوہدرائیاں دا، عربی کچھ مسلماناں تھیں
بابے آدم نے کھادا سی اک دانہ، تھلے ماریا چک آسماناں تھیں
خالق یار جی میریاں ای صفتاں نیں، جہیڑا اوھدھ آں دواں جہاناں تھیں

حضرت حسن

تیرے سامنے تے بھلا ہاں مانس، اج ساتھیاں وچ ہوشیار آں میں
ایہ دیندے نے پند نصیحتاں دے، بڑا ایناں کولوں اوازار آں میں
بھلیا مینوں وی لے چل نال اپنے، بھرد ا ایتھے جے پیا بیکار آں میں
رہسی عمر ساری کنول احسان تیرا، خالق یار بس عرض گزار آں میں

شاعر دی ونڈ

عشق حسن دا ثانی کیہڑا، دنیا دے اتے یار
مان تراں سب لاندے جاندے، تگے نیں ماردمار
عشق دا وھدھا کربل اندر، الفت نال پیار
خالق یار ادے کرنا رہا، حسن نیں من نئی ہار

دو دے سردار
پھڑ تلوار
دے قرض اتار
سرِ بازار

میرا اتہ پتہ

اعلیٰ وستی بھاگووال دی، جتھے میرا واس — اے فسٹ کلاس
دھاڑیوالوں شمال اے، ڈاک خانہ وی خاص — پر کنوں احساس
عیشاں خوشیاں مولا دتیاں، نہ رہواں اداس — ایہ اناس
خالق یار نوں لوکی جانن، ہرین جو آس پاس — عام و خاص

سادم سادی زندگی گزاراں، پھراں نہ دلگیر — تے سدھا تیر
وڈا بھائی عنایت علی، لکا اودوں نذیر — تے سائیں جیر
پنڈ میرا بھاگووال اے، لگے بے نظیر — خانگاہ پیر
خالق یار میںوں لوکی آکھن، تے اصلی ناں منیر — بھائی کشیر

بھاگووال وچ سادم سادے، تن چار بھین بھائی — تے اکلی مائی
باپ نوں مولا بہشت وکھائی، نہ گیا او دل پڑھائی — تے کرے واہی
ہوش سنبھالیاں جوش نئیں آیا، نہ جوانی آئی — نہ اکھ وٹائی
خالق یار حیاتی اندر، نئیں کیتی خاص لڑائی — قسم خبرے پائی

بھاگووال دی چڑھدی گٹھے، خاص اے ڈاک خانہ — سکول دریانہ
کرڈیانوال نواں بنیاں، جلالپور بھل نہ جانا — پرانا تھانہ
سادم سادی زندگی گزاراں، نئیں کوئی شہنشانہ — میرا گھرانہ
خالق یار کدے دو چار، کدے پڑھے پنجگانہ — نماز روزانہ

قوم جٹ مذہب اسلام، بھاگووال دا سہرا — سانولا چہرا
ذوالفقارے کی پتی وچوں، ولیا چار چوفیرا — کھلا ویہڑا
باپ نوں پیراں دتہ آکھن، اللہ دتہ وڈیرا — چاچا شیرا
خالق یار نوں ملنا ہووے، تے پچھ لئیں آن کے میرا — چڑھدے ڈیرا

ملک نائیں کھوکھر نامیں، وڈا ایچ ذات اے میری — منڈھوں جہیڑی
آمنے سامنے بوہے سارے، وچ ویہڑے دے بیری — کاٹھی جہیڑی
ہر اک دی گل میں من دا، کدے نئیں لائی دیری — کوئی آکھے جہیڑی
خالق یار خاموش رہندا، نئیں کردا ہیری پھیری — بھول اے دلیری

بھاگووال نوں دنیا عام جانے، مسجد ہے وشکار — تے سرخ مینار
پنجے وقت اذان ہووے، سوہنا خدا دا گھر — تے بے شمار
امام اعلیٰ نمازی اعلیٰ، کرن استغفار — تے اندر باہر
اکدو نت حافظ حاضر، تے ملاں دو تن چار — جی خالق یار

بھاگووال دے آئے دوالے، ڈنگ پھڑ لنگے راہ — تے بہہ گیا پھاہ
جدروں دی استعمال ہوئی، ہر کوئی رہیا تاہ — تے بہے بہا
شام لالٹ ساری ہے نکاری، نئیں کوئی کرداواہ — پیا او تھے جا
خالق یار توں گڈھ اشتہار، رکھا اے تیرا خدا — او بے پرواہ

شاعری دا مُنڈھ

اعلیٰ وستی بھاگووال ، جیھتے میں ڈیرے لائے تے ساہ پرائے
ایہ دُنیا سب اُستاد اے میری ، کئی آمنے سامنے آئے پئے درشن پائے
جُرم ہوندیاں چڑھ گئے بھرم لے ، کجھ رب وی کرم کمائے تے آندا جائے
خالق یار دا دس نھاں ذرا ، نچ توں شعر بنائے تے کسدی راہے

ہ ہ ہ ہ

سن ستر دا واقعہ اے ، جدوں شعراں ول میرا دھیان آیا
یارو گل وی کجھ عجیب جی اے ، سر تے بارھویں دا امتحان آیا
گفتگو شبیر تے میں چھیڑی ، میئں ہوراں دا وچ بیان آیا
میئں ہوری وائی قافیئے جوڑدے نیں ، میرا منّے وچہ نہ ایمان آیا
میں گیا شبیر نوں نال لیا ، اکدن جان دا مینوں گمان آیا
شبیر آکھیا چلو جی بسم اللہ ، آئے راہے وچہ اک مکان آیا
بوہا وڑدیاں اساں سلام کہیا ، بابے سمجھیا کوئی مہمان آیا
کاپی ویکھ کے آندے نیں کون ایں توں ، میں آکھیا شعر لکھان آیا
بابے کڈھ وکھائی بڈھپڑ کاپی ، مینوں کھڑک گئی اے گلوں لان آیا
ٹُٹی پھٹی سی او بیاض سسّی ، مینوں پڑھدیاں سال اطمینان آیا
دھڑادھڑ میں پھڑکے لکھ سٹی ، آندے نیں نقل تے ناہیوں نال لان آیا
میں آکھیا ایسی تے گل کوئی نئیں ، صرف آپدی شہرت وھدھان آیا
آندے نیں بس کر جنی وی لکھ لئی آ ، میں گھر ول ہو روان آیا
ایسے طراں فیر اگلے دن یارو ، میں بابے نوں فیر آزمان آیا
کاپی پچھی تے آندے نیں اوس مکا لے ، راجے ہوراں کول پریشان آیا
راجہ سمجھیا نہ دبایا پچھاں ، آوندیاں کجھ بابا زغیاں میں چھان آیا

اودوں قدرتی ماہ محرم دا سی ، مسلماناں نوں جھیڑا جگان آیا
کربل دی ہر کوئی گل کرے ، میرے دل دلے وچ طوفان آیا
قصہ پڑھدیاں کربلا والا ، مینوں پتہ نئیں کون سمجھان آیا
ایویں قدرتوں چل گئی قلم میری ، پہلی سطر وچہ واہ سبحان آیا
حمدِ خدا تے صفت مصطفیٰ دی ، انج لیتی جیویں وچہ قران آیا
لٹیا عشق نیں شوق تے ذوق میرا ، میں رکل کے وچہ میدان آیا
میرا اپنا آپ نہ رہیا اپنا ، او کبھی کسے تے قربان آیا
میرا دل وی کڈھ لیا کسے ، جنہوں ویکھیا لے زبان آیا
انج اپنے آپ نوں بھل گیا ، جیویں نئیں میں وچ جہان آیا
تیرے ترلے تے اوہدے ہیر پچھے ، کجھ چر دے بعد ارمان آیا
جنے ویکھیا لیا تراہ مینوں ، میں اگوں نئیں گل پوان آیا
خودی اڈی وجود وچوں بن گڈی ، جیویں طور نوں نور اڈان آیا
مینوں چال تے ڈھال کنگال کیتا ، دل میرا وی بن سلطان آیا
جی جی میں کرناں سب لگے ، کدے ویکھیا ای ایسا جوان آیا
میرے وھار نہ کسیدا حال ہووے ، غوطے وچہ دریا دے میں کھان آیا
میری ویکھی جے کرے برائی ہوندی ، جے میں نیکیاں نئیں کمان آیا
میری عاجزی تسیاں دے سامنے اے ، نئیں میں کسیدا دل دکھان آیا
جو جو میں آنا واں ٹھیک آنا ، نئیں کوئی ریت دے پل بنان آیا
لعنت اللہ علی الکاذبین ، سچے رب دا سچ فرمان آیا
خالق یار نوں امر سرکار دا اے ، اپنا لویا تے نئیں منان آیا

خوشخبری

پیار والیاں نوں خالق یار دیاں ایہ کتاباں لبھ سکدیاں نیں

۱
گلزارِ منیر

۲
معرفت دا سمندر

۳
نصیحتاں دی پنڈ تے قیمتی لعل

۴
حضرت عشق و حسن دیاں عظمتاں

۵
ظلم دی قید

۶
غماں دی کوٹھڑی

۷
گلاں دی گتھلی

۸
جھوک حضرت امام حسین علیہ السلام

۹
میری توبہ تے نیک آرزو

۱۰
قصہ اکبر علی آف نور امنڈیالہ

۱۱
قصہ عنایت علی آف وزید

۱۲
قصہ نذیر احمد بہشتی کا

۱۳
قصہ محمد الیاس آف پیجوکی

قصہ النصر محمود آف رسول پور

۱۵
قصہ رتن بھرا آف ٹانڈہ موٹا

۱۶
قصہ چوہدری مشتاق احمد آف شادیوال

۱۷
قصہ محمد یوسف جج آف شہر دانش پور

۱۸
تعزیت نامہ علی استادِ محترم چوہدری عنایت قصور منڈ آف کسوکی